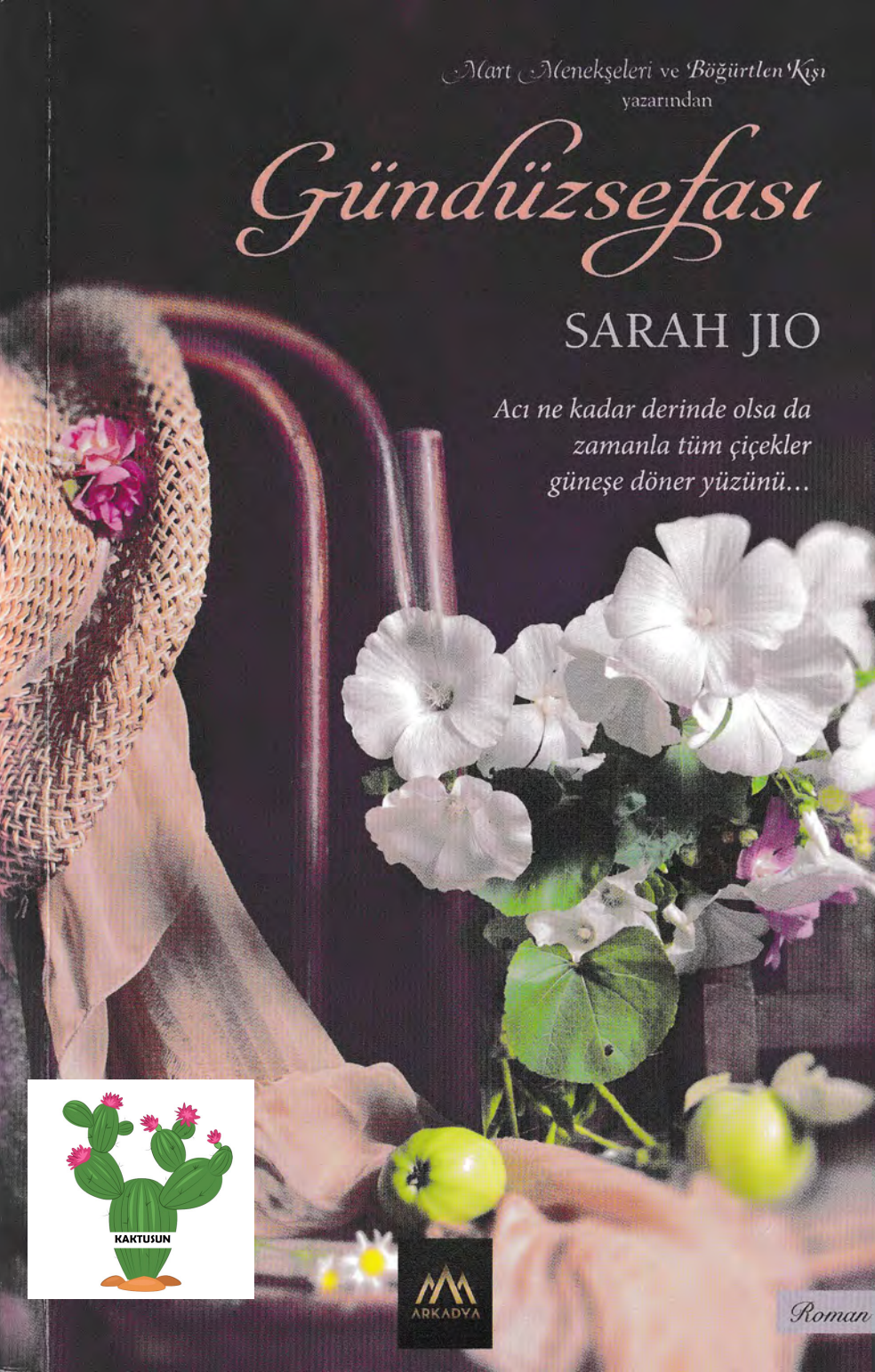
Mart Menekşeleri ve *Böğürtlen Kışı* yazarından

Gündüzsefası

SARAH JIO

Acı ne kadar derinde olsa da zamanla tüm çiçekler güneşe döner yüzünü...

KAKTUSUN

ARKADYA

Roman

Acı ne kadar derinde olsa da
zamanla tüm çiçekler güneşe döner yüzünü…

Kalbin anahtarıdır gündüzsefası. Ruhlarında en derin izleri taşıyanları bile çiçekleriyle sarmalar, filizleriyle umut taşır. İşte böyle gündüzsefasının süslediği bir yüzen evde yaşayan Penny Wentworth, 1950'li yıllarda ünlü bir ressamla evlidir. Her şeye sahip olan Penny'nin tek eksiği ise küçük evlerini taçlandıracak bir bebektir. Ancak gün geçtikçe tek eksiğinin bu olmadığını anlayacaktır çünkü sevgiyi yürekten hissetmek gerekiyordur. Onun hissettiği tek şey ise içini kemiren acıdır…

Ada Santorini New York'ta yaşadığı trajediden sonra ağır depresyondadır. Kendini toparlamak için Seattle'a Tekneler Caddesi'ne gelir. Burada kiraladığı bir yüzen evde eski bir sandık bulur. Sandıkta Penny Wentworth adında bir kadına ait eski eşyalar vardır. Gariptir ki Tekneler Caddesi'ndeki hiç kimse bu kadınla ilgili konuşmak istememektedir. Merakına yenik düşen Ada, Penny'nin gizemli geçmişine adım atarken kendi geleceğini de örmeye başlayacaktır.

Okuyucuları kalemiyle büyüleyen Sarah Jio'dan bir başyapıt daha. *Gündüzsefası*'nı okurken, ne kadar imkânsız görünse de her şeyin bir umuda açılacağını göreceksiniz.

₺17.00

ISBN 978-975-999-769-4

9 789759 997694

Her zaman geçmişi ve hayatımın en büyük iki aşkını arzulayacağımı biliyordum. Ama artık güne güneşle birlikte çiçeklerini açan ve ne olursa olsun ışıldamaya hazır bir gündüzsefasının hevesiyle başlamak istiyordum.

BELONGS TO KAOTIC TEAM

ARKADYA YAYINLARI

GÜNDÜZSEFASI
SARAH JIO
Özgün adı: Morning Glory

Yayın Yönetmeni: Bülent Oktay
İngilizceden çeviren: Duygu Parsadan
Editör: Yasemin Büte
Son okuma: Çağla Dirice Çakır
Sayfa Tasarım: Ayşe Çalışkan
Kapak Tasarım: İlknur Muştu

EKOSAN MATBAACILIK
Litros yolu 2. Matbaacılar Sitesi 2NF8
Topkapı - Zeytinburnu

Cilt: Ekosan Matbaacılık

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 13695
MATBAA SERTİFİKA NO: 19039

1. Baskı: Ekim 2014
ISBN: 978-975-999-769-4
© Sarah Jio, 2013

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Jenny Meyer Literary Agency'den alınmış olup Beyaz Balina Yayın Sanat Dağıtım Paz. San. ve Tic. Ltd. Şirketi'ne aittir. Yayınevinin izni olmaksızın kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

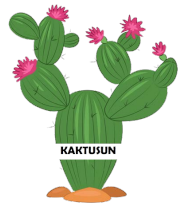
ARKADYA YAYINLARI
Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. MB İş Merkezi
No: 14 Kat: 1 D: 1 Zeytinburnu / İstanbul
Tel.: 0212 – 544 41 41 / 544 66 68 / 544 66 69
Faks: 0212 – 544 66 70
info@arkadya.net

Arkadya Yayınları, Beyaz Balina Yayınları'nın tescilli markasıdır.

Gündüzsefası

SARAH JIO

İngilizceden Çeviren
Duygu Parsadan

ARKADYA

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Anna'nın ve tüm kaybolmuş, kırık kalpli kadınların anısına.
Kara günler sonsuza dek sürmeyecek.
Yolunuzu bulmanız dileğiyle.

BELONGS TO KAOTIC TEAM

Yazarın Notu

Bu satırları yazarken Seattle'da, Union Gölü'ndeki yüzen evimde oturuyor, pencerenin ardındaki gri manzarayı seyrediyorum. Dışarıda bardaktan boşanırcasına yağmur yağıyor. Çatıyı döven yağmur damlaları rüzgârla birlikte pencerelere çarpıyor. Bu, gölde geçirmekten en keyif aldığım günlerden biri. Evin etrafında yüzen ördekleri, yanı başımdan geçen tekneleri ve arada bir yağmura meydan okurcasına kürek çeken kanocuları görebiliyorum. İçerisi sıcacık ve rahatım oldukça yerinde.

Bu romanı yazmaya başladığımda, aklımda hikâyenin geçeceği tek bir yer vardı: Union Gölü kıyılarında yüzen bir ev. Ömrü boyunca Seattle'da yaşamış biri olarak yüzen evlere daima hayranlık duymuşumdur (*Sevginin Bağladıkları* adlı filmin bu hayranlığımı daha da arttırdığını söylemeliyim). Yıllar önce genç bir gazeteciyken, yüzen evlerde yaşamak hakkında bir makale yazmıştım. Bu evlerden birine ilk kez davet edilişimi asla unutamam. Beni içtenlikle evine davet eden bayan (eve alt tarafında ördekler için bir boşluğu bulunan kapıdan girmiştik), bana göl üzerindeki yaşamdan, yüzen evin rüzgârda tatlı tatlı salınışından ve gölün sizi nasıl sallayarak uyuttuğundan bahsetmişti. Anlattıkları içinde belki de benim için en unutulmaz olan şey, komşuların kendi aralarında bir

aile gibi oluşuydu. İhtiyacı olanlara yardımcı oluyor ve yalnızca güvenilir dostların yaptığı gibi sır tutuyorlardı.

Sanırım bu romanın başlangıcı da o küçük, yüzen eve adımımı attığım gün başlamıştı. Ve zaman geçtikçe kendi yüzen evimde yaşamak için can atar olmuştum. Ancak ailemiz genişledikçe, kocam ve ben, üç küçük erkek çocuğu yüzen bir evde büyütmenin pek de iyi bir seçim olmayacağına karar verdik (küçük bir iskelenin üzerinde yakalamaca oynamayı hayal etsenize). Böylece bu hayali bir kenara koyup, en azından 2012'nin eylül ayına dek erteledik.

Kocam yüzen evde geçen bir roman planı üzerinde çalıştığımı biliyordu. Araştırma yapmak amacıyla hafta sonu için kiralık bir yüzen ev bulmayı umduğum sıralar, cömert bir fikirle gelerek beni şaşırttı. Neden onlardan birini daha uzun süreliğine kiralamıyoruz, diye öneride bulundu. Böylece onu ofisim olarak kullanabilir ve gölde yaşamanın nasıl bir şey olduğunu gerçekten anlayabilirdim.

Bu teklife önce hayır demek istedim. İlk bakışta bu bana anlamsız ve gereksiz bir harcama olarak göründü. Ama sonra düşündüm: Yüzen evlerdeki yaşam tarzını, orada yaşayanların oluşturduğu topluluğun geçmişini, kişiliklerini ve sırlarını başka türlü nasıl öğrenebilirdim ki?

Böylece kiralık bir yüzen eve bakmaya gittik ve birkaç saniye içinde eve adeta âşık oldum. Yuvarlak bir penceresi olan çatı katındaki yatak odası, Space Needle manzaralı terası ve erzaklarla dolu olan antika mutfağıyla bu, hayallerimin yüzen eviydi. Kocamla birlikte dört aylık bir kira sözleşmesini çabucak imzaladık.

Union Gölü'nde geçirdiğim günler olmasaydı bu kitabı yazamazdım. Bu romanın bir hayal ürünü olduğu doğru olsa da,

BELONGS TO KAOTIC TEAM

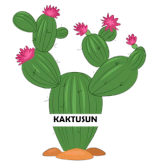
yüzen ev topluluğu arasında geçirdiğim aylar bana ilham kaynağı olup yazılarımı zenginleştirdi – arka verandamda yuva yapan yaban ördeklerinden, komşularımın nezaketine kadar.

Sözleşmemizin sona ermesine birkaç hafta daha var. Buradan gitmeyi gerçekten istemiyorum. Burada güldüm. Burada ağladım. Bu çatı altında yeni dostlar edindim ve eskileriyle iletişimi sürdürdüm. Burada kendimi inanılmaz derecede huzurlu hissettim. Bilhassa burada yaşayan topluluğa adeta âşık oldum. Ama vedalaşma zamanı neredeyse geldi çattı. Önümüzdeki günlerde bu romanın son taslağını teslim ederken, aynı zamanda anahtarımı da teslim ediyor, gerçek hayatta ve romanda adlandırdığım şekliyle sevgili Tekneler Caddesi'ne hoşça kal diyor olacağım. Yine de bu iskele ve burada yarattığım hikâye sonsuza dek kalbimde olacak. 7 numaralı yüzen ev. Henrietta ve Haines. Küçük Jimmy. Penny ve Collin. Alex ve Ada. İskeleye çıktığım sırada hepsinin arkamdan el salladığını hissedeceğim. Ve yıllar geçse de onları nerede bulacağımı daima bileceğim.

—SJ

BELONGS TO KADOS TEAM

Birinci Bölüm

Seattle, 12 Haziran, 2008

Ayak bastığım eski iskele derin bir iç çekiyormuş gibi gıcırdadı. Etraf karanlıktı ama yukarıdaki iplerden sarkan ışıklar yolumu aydınlatıyordu.

Emlak ofisindeki kadın telefonda ne söylemişti? Soldan yedinci yüzen ev miydi? Evet. *Sanırım*. Valizimi biraz daha sıkı kavrayıp, yavaşça yürümeye devam ettim. Suda hafifçe sallanan bir yelkenli, yanı başındaki iki katlı bir yüzen eve bağlıydı. Evin bir terası ve solarak grimsi kahverengi bir renge bürünmüş kaplamaları vardı. Ön verandasındaki masada duran gaz lambasının titrek ışığı, birkaç saniye sonra belki rüzgâr, belki de karanlıkta görünmeyen biri tarafından söndürüldü. İskele sakinlerinin karanlık pencerelerinin ardından beni seyredip fısıldaştıklarını hayal ediyordum. "İşte orada," diyordu biri diğerine. "Yeni komşumuz." Bir diğeri sırıtıyordu. "New York'lu olduğunu duydum."

Fısıltılı konuşmalardan ve bakışmalardan nefret ediyordum. Beni New York'tan buraya süren şey de insanların ezici meraklılığı olmuştu. Bir ay önce ofisin asansöründen çıkan bir kadının, "Zavallı şey," deyişine kulak misafiri olmuştum.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Olanlardan sonra her sabah yataktan kalkmayı bile nasıl başarıyor, bilmiyorum. Onun yerinde olsaydım nasıl devam ederdim, bilmem." Kadın köşeyi dönene dek koridorda öylece beklediğimi hatırlayabiliyordum. Onun ya da herhangi birinin yüzündeki ifadeyi görmeye dayanamıyordum. Başını iki yana sallayışlar... Acıyan bakışlar... Dehşet... Seattle'da ise geçmişimin gölgesi örtü altında kalacaktı.

Uzakta bir kapı menteşesi sesi duyduğumda derin bir nefes alarak başımı kaldırdım. Kendimi biriyle karşılaşmaya hazırlayıp durakladım. Ama tek görebildiğim, gölde yavaşça kayarak ilerleyen bir kanoydu. Kanonun tek yolcusu başıyla beni selamladıktan sonra ay ışığında kayboldu. İskele biraz sallandığından dengede durmaya çalışarak sendeliyordum. New York, Seattle'dan oldukça uzaktaydı ve kıtanın bir ucundan diğerine yaptığım uçak yolculuğu yüzünden kendimi hâlâ sersem gibi hissediyordum. Bir an için durup burada ne aradığımı merak ettim.

İki yüzen evin daha yanından geçtim. Biri griydi, kuzeye bakan çift kanatlı cam kapıları ve çatısında bir rüzgârgülü vardı. Bej renkli olan diğer evin pencerelerindeki çiçeklikler kırmızı sardunyalarla dolup taşıyordu. Ön verandasında çeşit çeşit ayaklı vazolar ve saksılar diziliydi. Toprak bir saksının içindeki mavi ortancalara hayranlıkla bakarak durakladım. Bu evde yaşayan her kimse, titiz bir bahçıvan olmalıydı. New York'taki balkonumda bıraktığım saksılarımı hatırladım. Pazı, fesleğen ve balkabağı dikerek oluşturduğum küçük bahçemi düşündüm. Hepsi onun içindi... Yüreğimin kabardığını hissederek duda-

ğımı ısırdım. Fakat yedi numaralı yüzen evin verandasındaki ışık, beni düşüncelerimin arasından çekip çıkardı. Yeni evime şöyle bir bakmak için durdum. İskelenin sonunda yer alan ev ağır ağır, korkusuzca yüzüyordu. Sedir kaplamalarının rengi solmuştu. Üst katta açık bırakılmış, yuvarlak bir penceresi olduğunu fark ederek gülümsedim. Tıpkı ilanlarında gösterilen resimlerdeki gibiydi. Bir iç çektim.

İşte gelmiştim.

Anahtarımı yuvasına yerleştirdiğim sırada boğazımın düğümlendiğini hissettim. Bacaklarım ansızın gücünü kaybetmişti. Kapıyı açar açmaz dizlerimin üzerine yığıldım ve yüzümü ellerimin arasına gömerek ağlamaya başladım.

Üç Hafta Önce

Saat sabahın dokuzuydu. New York güneşi, Dr. Evinson'un sekizinci kattaki ofisinin pencerelerinden içeri öylesine güçlü vuruyordu ki elimi gözlerime siper etmek zorunda kaldım.

"Affedersin," dedi Dr. Evinson jaluzileri işaret ederek. "Işık rahatsız mı ediyor?"

"Evet," dedim. "Şey, hayır, aslında..." Doğrusu beni rahatsız eden şey ışık değil, vereceğim haberdi.

Oturduğum yeşil-beyaz çizgili koltukta doğrularak bir iç çektim. Duvarda Mick Jagger'ın imzalı, çerçeveli bir fotoğrafı asılıydı. Bir yıl önce Dr. Evinson'un ofisine girdiğim günü hatırlayarak kendi kendime gülümsedim. O gün siyah, deri bir kanepe ve ben bir peçeteyle gözlerimi kurularken elinde not defteriyle beni dinleyerek başını sallayan, takım elbiseli, sinekkaydı tıraşlı bir adam göreceğimi sanmıştım.

BELONGS TO KADIOS TEAM

Eşimin kız kardeşi Joanie'ye göre, Dr. Evinson Manhattan'ın en rağbet gören terapistiydi. Geçmişteki hastaları arasında Mick Jagger –bu yüzden duvarda bir fotoğrafı vardı– ve diğer birçok ünlü isim bulunuyordu. Heath Ledger'ın ölümünden sonra eski hayat arkadaşı Michelle Williams da haftada bir Dr. Evinson'u görmeye geliyordu. Biliyordum çünkü bir keresinde onu lobide *Us Weekly* dergisinin sayfalarına göz gezdirirken görmüştüm. Fakat Dr. Evinson'un ünlü müşterileri beni etkilememişti. Dürüst olmak gerekirse terapistlerden daima korkmuştum. Bana neler söyletebileceklerinden, neler hissettirebileceklerinden korkuyordum. Ama Joan gitmem için beni cesaretlendirmişti. Aslında *cesaretlendirmek* yanlış bir kelimeydi. Bir sabah kahvaltı için benimle Dr. Evinson'un iş hanının en alt katındaki restoranda buluştu ve sonra da beni dokuzuncu kata çıkacak olan asansöre bindirdi. Dr. Evinson'un bekleme odasına geldiğimde geri dönmeyi düşündüm. Ancak tam o sırada resepsiyondaki görevlinin, "Siz Dr. Evinson'un saat dokuzdaki randevusu olmalısınız," dediğini duydum.

İsteksizce odaya girdiğimde, bir yıl boyunca her cuma saat dokuzda oturacağım yeşil-beyaz çizgili koltuğu fark ettim. "Bir kanepe bekliyordunuz, değil mi?" diye sordu Dr. Evinson sıcak bir gülümsemeyle.

Evet dercesine başımı salladım.

Dr. Evinson koltuğunda dönerek gri sakalını sıvazladı. "Hastalarını kanepeye uzandıran bir terapiste asla güvenmeyin."

"Ah," diyerek koltuğa oturdum. Kanepelerin iyileştirici bir yöntem olarak kullanılmasına dair büyük bir tartışmayla ilgili okuduğum makaleyi hatırladım. Freud, önündeki bir kanepede uzanan hastalarının *arkasında* oturma yöntemini savunuyordu. Onlarla göz teması kurmayı gereksiz bulduğu

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

aşikârdı. Ancak Dr. Evinson ve onun gibiler, bu kanepe senaryosunu verimsiz, hatta boğucu buluyorlar, bunun terapisti hâkim konumuna getirerek hasta ve doktor arasında kurulacak gerçek bir diyalog ve verimli bir geribildirim şansını yok ettiğini öne sürüyorlardı.

Bense hangi tarafa katıldığımdan emin değildim. Tek bildiğim, bu ofiste kendimi tuhaf hissettiğimdi. Yine de bu tıka basa doldurulmuş koltuğa oturmuş, kabarık minderlerinin arasına gömülmüştüm. Sonra da yumuşacık kumaşlar tarafından kocaman kucaklandığımı hissederek, Dr. Evinson'a her şeyi anlatmaya başlamıştım.

Başımı arkaya yaslayarak koltuğun kabarık minderine dayadım.

"Hâlâ iyi uyuyamıyorsun, değil mi?" diye sordu Dr. Evinson.

Omzumu silktim. Bana pek de yardımı dokunmayan uyku hapları yazmıştı. Ama hâlâ her sabah saat dörtte uyanıyordum. Gözlerim fal taşı gibi açılıyor, kalbim bir önceki geceden daha az acımıyordu. Hiçbir şey fayda etmiyordu. Antidepresanlar... Sakinleştiriciler... Hayatımın sonsuza dek değiştiği o gün bana hastanede verdikleri Valium... Hiçbiri acımı, yalnızlığımı ve kendi hayatımda sonsuza dek kaybolmuşluk hissini yok etmemişti.

"Benden bir şey saklıyorsun," dedi Dr. Evinson.

Bakışlarımı kaçırdım.

"Ada, nedir o?"

Başımı sallayarak doğruladım. "Bu hoşuna gitmeyecek."

Dr. Evinson'un sessiz kalışının, devam etmem için bir işaret olduğunu öğrenmiştim. Derin bir nefes aldım. "New York'tan ayrılmayı düşünüyorum."

Dr. Evinson kaşlarını kaldırdı. "Nedenmiş o?"

BELONGS TO KAOTIC TEAM

Alnımı ovuşturdum. "Anıları yüzünden," dedim. "Artık dayanamıyorum. Artık..." Aylardır burada ağlamamış olmama rağmen gözlerim yaşlarla dolmuştu. Bir iyileşme düzeyine, Dr. Evinson'un deyimiyle platoya ulaşmıştım ve kendimi biraz daha güçlü hisseder olmuştum – ta ki şimdiye kadar.

"Eğer gidersem," dedim titreyen bir sesle, "eğer buradan uzaklaşırsam, belki bu acı beni takip etmez. Belki de ben..." Yüzümü ellerimin arasına gömdüm.

"Güzel," dedi Dr. Evinson, her durumda çabucak olumlu bir taraf bulurdu. "Değişimin faydası olabilir." Kafamı kaldırıp ona baktığımda, başını olumlu anlamda salladı. Fakat onda da kendi şüphelerimin bir yansımasını görebiliyordum. Daha önceki seanslarımızda 'kaç ya da savaş' tepkisine değinsek de, hiçbir zaman ikinci tarafta yer alacak biri olmamıştım.

"Haydi, bunu biraz konuşalım," diye devam etti Dr. Evinson. "Yani gerçekten evinden, işinden ayrılmak ister miydin? İkisinin de senin için ne kadar önemli olduklarını biliyorum."

Geçtiğimiz ay *Sunrise* dergisinin editör yardımcısı olmuştum ve otuz üç yaşında biri olarak, bu göreve gelen en genç kişiydim. Daha bir hafta önce, derginin sözcüsü olarak *Today* adlı televizyon şovuna çıkmış ve Matt Lauer ile ailece seyahatin püf noktalarına yönelik bir söyleşi yapmıştım. Sağlam ve gelişmekte olan bir kariyerim vardı, evet, fakat özel hayatım bundan iki yıl önce solup yok olmuştu. Dairemdeki pencerenin önünden, Elli Altıncı Cadde'deki küçük kafeye kadar her yerde, gitmek bilmeyen anılar birer birer karşıma çıkıyor ve benimle alay ediyorlardı. "Hayatının mükemmel olduğu günleri hatırlıyor musun?" diye fısıldıyorlardı bana. "Mutlu olduğun zamanları hatırlıyor musun?"

BELONGS TO KADIOS TEAM

Yüzümü buruşturarak Dr. Evinson'un gözlerinin içine baktım. "Günlerimi çalışarak, hem de çok çalışarak dolduruyorum. Ama çalışmayı sevdiğim için çalışmıyorum." Gözlerim yeniden yaşlarla dolmuştu. "Artık hiçbirinin bir önemi yok. Okuldaki bir sanat projesi üzerinde var gücüyle çalışan, ama onu evine getirdiğinde gösterecek kimsesi olmayan bir çocuk gibi hissediyorum." Ellerimi iki yana açtım. "Gösterecek kimsen yoksa tüm bunların ne önemi var? Bir önemi var mı?" diyerek gözlerimi ovuşturdum. "Bu şehirden ayrılmak zorundayım, Dr. Evinson. Uzun zamandır bunun farkındayım. Burada kalamam."

Dr. Evinson düşünceli bir şekilde başını sallayarak beni onayladı. Kelimelerimin onu etkilediğini görebiliyordum. "Evet," dedi.

"Yani bunun iyi bir fikir olduğunu mu düşünüyorsunuz?" diye sordum gergin bir şekilde.

"Sanırım faydası olabilir," diye yanıtladı bir süre düşündükten sonra. "Ama yalnızca doğru sebeplerden ötürü ayrılman şartıyla." Ardından ruhumu okuyan gözleriyle, dikkatle bana baktı. "Acılarından *kaçıyor* musun, Ada?"

Bunu soracağını biliyordum. "Belki," dedim dürüstçe, yanağımdan süzülen bir gözyaşını silerek. "Gerçekten, tek bildiğim, artık acı çekmek istemediğim." Başımı iki yana salladım. "Sadece artık acı çekmek istemiyorum."

"Ada," dedi Bay Evinson, "ömrünün geri kalanı boyunca acı çekebileceğin gerçeğini kabullenmek zorundasın." Kelimeleri beni kör bir bıçak gibi kesse de dinlemem gerektiğini biliyordum. "Burada yaptığımız şey, kederinle yaşamana ve onun üstesinden gelmene yardımcı olmak. Korkarım acını bölümlere ayırıyor ve kendini hissettiğin acının sadece New

York'ta var olduğuna inandırıyorsun. Oysa o tam burada yaşıyor," diyerek kalbini işaret etti.

Bakışlarımı başka yöne çevirdim.

"Nereye gideceksin?" diye sordu Dr. Evinson.

"Bilmiyorum," dedim. "Buradan uzakta bir yere."

Arkasına yaslanıp bir süre başını kaşıdıktan sonra ellerini birbirine kenetledi. "Kızımın bir arkadaşının Seattle'da kiralık bir yüzen evi var," dedi ansızın.

"Yüzen ev mi?" diye sordum kaşlarımı hafifçe çatarak. "Tom Hanks ile Meg Ryan'ın oynadığı şu filmdeki gibi bir şey mi?"

"Evet," dedi Dr. Evinson, karıştırdığı çekmecesinden bir kart çıkararak. "Buraya ziyarete geldiğinde, eşimle birlikte mutlaka gidip orada kalmamız gerektiğinden bahsetmişti."

"Bilmiyorum," dedim. "Ben biraz daha sıcak bir yer düşünüyordum. Orada çok fazla yağmur yağmıyor mu?"

"Yağmur için ne derler bilirsin," diyerek gülümsedi Dr. Evinson. "Tanrı'nın gözyaşları."

"Öyleyse tek başına ağlıyor olmayacağım," dedim buruk bir gülümsemeyle.

Dr. Evinson, üzerinde Roxanne Wentworth isminin yazılı olduğu kartı bana uzattı.

"Teşekkürler," dedim kartı cebime sokup ayağa kalkarken.

"Söylediklerimi unutma," diye hatırlattı Dr. Evinson kalbini işaret ederek. Başımı olumlu anlamda sallarken, Dr. Evinson'un yanılıyor olması için dua ediyordum. Çünkü bu şekilde hissetmeye daha fazla dayanamayacağımı biliyordum. Yüreğim daha fazlasını kaldıramazdı.

Hattın diğer ucundaki telefon ikinci kez çaldı. Bir an için telefonu kapatmayı düşündüm. Aklımdaki fikir bana ansızın çılgınca gelmişti. İşimi bırakmak mı? Seattle'a taşınmak mı? Hem de bir *yüzen eve*? Parmağım tereddütle Aramayı Sonlandır tuşuna uzandığı sırada, neşeli bir ses telefonu açtı. "Bayan Wentworth'ün ofisi, nasıl yardımcı olabilirim?"

"Evet," dedim sesimi bulmaya çalışarak. "Evet, ben, şey, adım Ada Santorini ve... Kiralık yüzen ev hakkında bilgi almak için aramıştım."

"Santorini," dedi kadın. "Ne güzel bir isim. Milan'da öğrencilik yaptığım zamanlar aynı soyadını taşıyan bir aile tanımıştım. İtalyan olmalısınız?"

"Değilim," dedim çabucak. "Yani, kocam öyleydi... Demek istediğim, bakın, eminim o evi çoktan kiralamışsınızdır."

"Hayır," dedi kadın. "Ay başında kiralanmaya müsait durumda. Tam anlamıyla büyüleyici bir ev, gerçi internetteki fotoğraflarından ne kadar güzel olduğunu siz de görmüşsünüzdür."

"Fotoğraflar mı?"

"Evet," dedi kadın, ardından bana bir internet sitesinin adresini verdi. Adresi çabucak bilgisayarıma girdim. Ofisimin kapısı açıktı ve dışarıdaki bölmede oturan meraklı stajyerin beni dinlemiyor olmasını umuyordum.

"Vay canına," dedim ekranımdaki fotoğraflara göz gezdirirken. "Bu... gerçekten hoş."

Belki Dr. Evinson yanılıyordu. Belki de acımdan *kaçabilirdim*. Ekranda yazı işleri müdürümden gelen bir e-postanın belirmesiyle birlikte kalbimin deli gibi çarpmaya başladığını hissettim. "*Today* bölümü çok başarılıydı. Yapımcı, çocuklarla seyahat hakkında daha fazla tüyo paylaşmanı istiyor. Saç

BELONGS TO KADIOS TEAM

ve makyajın için yarın saat beşte stüdyoda ol." Başım hafifçe dönmeye başladı. *Hayır. Hayır, bunu yapamam. Artık olmaz.* "Evi tutmak istiyorum," dedim aniden.

"Öyle mi?" diye sordu kadın. "Ama daha ayrıntılı bilgi almak istemez miydiniz? Henüz kira hakkında bile konuşmadık."

Meraklı stajyer şimdi kapı eşiğimde dikilivermişti. Elinde ağustos sayısının kapak resmi vardı. Küçük bir kız ve annesi, bir hamakta sallanarak gülümsüyorlardı. "Hayır," dedim hemen. "Önemli değil. Tutuyorum."

BELONGSTO KAKTUS TEAM

İkinci Bölüm

Gözlerimi açtığımda bir an için nerede olduğumu bilemedim. Bu boşluk hissi oldukça korkutucuydu. Dışarıdaki gölün sesini duymamla birlikte manzara da belirginleşmeye başladı. Beyaz bir kılıf geçirilmiş olan kanepedeydim. Sandaletlerim hâlâ ayağımda, büyük, siyah valizimse kapının yanındaydı. Sanki onu ilk kez görüyormuşum gibi, yüzen eve şaşkınlıkla göz gezdirdim. Saat altıya çeyrek vardı, yani Doğu Yakası'nda neredeyse dokuz olmuştu. Yıllardır bu saate kadar uyumadığımdan, bu durumu oldukça şaşırtıcı buldum. Kanepeden kalkıp küçük mutfağa doğru yürüdüm. Elimi fayans mutfak tezgâhının üzerinde gezdirirken, Wentworth Emlak başlıklı bir notun üzerine bırakılmış pirinç anahtarı gördüm. Notta, "Seattle'a hoş geldiniz!" yazıyordu. "Yedek anahtarınız burada. Herhangi bir şeye ihtiyacınız olursa bizi arayın." Anahtarı cebime koyduğum sırada kahve makinesini fark ettim. Su doldurduğum haznesine bir paket öğütülmüş Starbucks kahvesini de boşalttıktan sonra, makinenin ıslığa benzer sesini dinlemeye başladım.

Mutfak dolaplarına göz atıp birkaç çekmeceyi açtım. Hep-

BELONGS TO KAOTIC TEAM

sinin dolu olduğunu görmek beni sevindirmişti. Ocağın üzerindeki kancalarda bir dizi eskimiş tencere ve tava asılıydı. Burada pek çok yemek pişirilmişti. Açık bir rafta şarap, bir diğerindeyse şampanya kadehleri diziliydi. Bunca yıldır onlara dudaklarını değdirmiş olan insanları düşündüm. "Mutlu Yıllar!" diye bağırdıktan sonra iskelede toplanıp hep birlikte şarkı söylediklerini adeta duyabiliyordum. *Burada mutlular mıydı? Ben de mutlu olacak mıydım?*

Raftan aldığım büyük, kulplu bir bardağı kahveyle doldurdum. Kahvenin kokusunu içime çektikten sonra bir yudum alıp koridorun sonundaki odaya yöneldim. Beyaz kitaplığa bakan duvara bir çekyat dayalıydı. Kitaplığın rafları geçmiş yıllardaki kiracıların arkalarında bıraktıkları kitaplarla doluydu. Maeve Binchy. Stephen King. *Otostopçunun Galaksi Rehberi*'ni gördüğümde gülümsedim. Bu James'in en sevdiği kitaptı.

Gözlerimi sımsıkı kapadım. Ardından köşeyi dönüp ufak bir çamaşır makinesinin, kurutma makinesinin ve çamaşır dolabının yanından geçerek küçük bir banyoya girdim. Duşun üzerinde büyük bir tavan penceresi ve iskeleyle ardındaki göle bakan minik, dört köşe bir pencere daha vardı. Küçük bir tekneyle evin yanından geçmekte olan genç aileyi görebiliyordum. Küçük kız pembe bir can yeleği giymişti, ondan daha büyük olan erkek kardeşi ise teknenin kıç tarafında babasıyla birlikte oturuyordu. Bakışlarımı başka yöne çevirdim.

Koridora dönerek çerçeveli, yağlıboya, eski bir yelkenli tablosunun önünde durdum. Gözlerimi kısıp yelkenlinin yan tarafına maviyle yazılmış *Catalina* ismine baktım. Aklıma San Diego açıklarındaki ada geliverdi. *Sunrise* beni dokuz yıl

BELONGS TO KAOTIC TEAM

önce, düğünden sonraki yıl oraya göndermişti. Koyun üzerinde dönüp duran deniz kuşlarını izleyişimi hatırladım. James de benimle gelmişti. Sahildeki küçük bir kafede sandviç yemiştik. Derin bir nefes alıp tekrar tabloya döndüm. Teknenin iki yelkeni, ahşap gövdesinin üzerinde gururla kabarmıştı. Altındaki mavi suyun tropik bir görüntüsü vardı. Bu muhtemelen Bahamalar ya da Karayipler'deki başka bir yerdi. *Catalina* adındaki bu tekne nereye yol alıyordu böyle? Bağımsız ve hayat dolu görünüyor, onu zapt edecek bir çapa ya da herhangi bir şey olmaksızın ilerliyordu. Parmağımı uzatıp tuvale dokundum. Bunun doğru bir hareket olmadığını biliyordum, ama elimde değildi. Sanki tablo mıknatıs gibiydi. Çizgileri, ressamın fırçasının dokusunu, parmağımın ucunda hissettim.

Arkamda çatı katına çıkan ve daha çok gemi merdivenlerine benzeyen basamaklar vardı. Başımı eğip merdivenleri tırmanarak üst kata çıktım. Köknar ağacından döşemeler ayağımın altında gıcırdıyordu. Burada çift kişilik bir yatak –bembeyaz çarşafları yeni yıkanıp ütülenmişe benziyordu– ve aslan başı şeklinde pirinç kulpları olan eski bir şifoniyer yer alıyordu. Ahşap yatak başlığının üzerinde küçük, yuvarlak bir pencere vardı. Aralık olan pencereden içeri giren sabahın serin havasını yüzümde hissettim. Suyu ayaklarıyla sıyırarak uçup geçen bir çift Kanada kazının sırayla bağırışını dinledim.

Merdivenlerden dikkatle inerek oturma odasına geçtim. Çift kanatlı cam kapıların ardında, yelkenli bir tekne hafifçe sallanmaktaydı. Emlak ofisi yelkenliden hiç bahsetmemişti. Teknenin ahşap gövdesi bal rengine boyanmıştı. Eski görünmesine rağmen oldukça bakımlıydı. Kapıyı açıp verandaya çıktım. Solumdaki yüzen evin verandasında sarı bir Labrador'un uyukladığını fark ettim. New York'ta olsaydım

BELONGS TO KADIOS TEAM

şimdiye dek çoktan masama oturmuş ikinci espressomu içiyor ve taslakları düzenliyor olurdum. Saat birde biri beni öğle yemeği için zorla dışarı çıkarana dek bunu yapar, yemeğimi isteksizce yedikten sonra da hızla ofise dönerdim. Saat dokuza kadar ofiste kalır, ancak temizlik personeli geldiği zaman işten çıkardım. Eve gitmekten nefret ediyordum.

Kıyısında teknelerin ve yüzen evlerin barındığı Union Gölü'nün batısına bakan beyaz, ahşap bir sandalyeye oturdum. Sağımda çimenlerle kaplı, yeşil bir tepecik görüyordum. Üzeri bir heykeli andıran paslı, endüstriyel kalıntılarla doluydu. Gas Works Parkı, diye geçirdim içimden, uçakta göz gezdirdiğim Seattle rehberini hatırlayarak. Sonraki bir saati geçip giden tekneleri seyrederek geçirdim. Kulağıma bir keman sesi çalınıyor, ancak ne taraftan geldiğini bir türlü çıkaramıyordum. Bu bana James'in söylediği bir şeyi hatırlatmıştı. O, su üzerindeyken seslerin daima yanıltıcı olduğunu, bazen bir kilometre ötedeki bir fısıltıyı bile duyabileceğimizi söylerdi. Bir süre büyülenmiş bir şekilde melodiyi dinledim. Müzik durduğunda, arkamda önce ayak sesleri sonra da bir erkek sesi duydum.

"Henrietta!" diye bağırdı iskeledeki adam. "Henrietta!" Sesi kulağa endişeli geliyordu ve bir an için birinin başının dertte olup olmadığını merak ettim. Temkinli bir şekilde verandanın ucuna yürüyüp iskeleye göz attım. Önce adamın sırtını gördüm. Uzun boylu ve yaşına göre formdaydı. Gözlerindeki yorgun ifadeye bakarak altmışlı yaşlarının başında olduğunu söyleyebilirdim. Ernest Hemingway'in Key West'teki fotoğraflarında yaptığı gibi yana doğru ayırdığı gri saçları alnına dökülmüş ve ona çocuksu bir çekicilik katmıştı. "Ah," dedi aniden beni fark ederek. "Sen yeni komşumuz olmalısın." Sı-

BELONGS TO KADOS TEAM

cak bir şekilde gülümsedi. "Tekne için üzgünüm," diye devam etti, verandamın yanında bağlı olan yelkenliyi işaret ederek. "Sen gelmeden önce onu kendi iskeleme çekmek istemiştim. Sadece iskeleyi onarmam gerek ve..."

"Sorun değil," dedim birkaç adım yaklaşarak.

"Ben Jim," dedi adam.

"Ada," diyerek uzattığı elini sıktım. "Dün gece geldim. Yeni kiracıyım."

Jim gülümsedi. "Pekâlâ, öyleyse Tekneler Caddesi'ne hoş geldin diyen ilk kişi olmama izin ver."

Şaşkın bir halde ona baktım.

"Ah, biz iskelemizi böyle adlandırırız."

Anladığımı belirtircesine başımı salladım. "Ah, affedersin. Birini mi arıyordun? Henrietta?"

Sanki can sıkıcı bir gerçeği hatırlamış gibi, gülümsemesi kaybolup suratı asıldı. "Ah, evet," dedi başını iki yana sallayarak. "Haines, neredesin ihtiyar?" Jim arkasına bakarken şaşkınlıkla onu izledim. Çok geçmeden, ilerideki yüzen evin kenarında beliren bir yaban ördeği temkinli bir şekilde etrafa göz gezdirdi. Ardından paytak bir şekilde Jim'e doğru yürürken, kısa bir süreliğine durup bana baktı. "İşte, bu Haines. Henrietta adında güzel bir ördekle evli. Ama çok fazla kavga ediyorlar. Dün gece de aralarında şiddetli bir tartışma yaşandı." Jim, sanki ördeklerin aşk hayatı gayet ciddi bir konuymuş gibi şaka yapmaksızın konuşuyordu. Gülümsemem gerekip gerekmediği konusunda emin değildim, ama gülmemek imkânsızdı.

"Sence kaçmış mıdır?" diye sordum gülmemek için elimden geleni yaparak.

"Ah, hayır," dedi Jim. "Sadece bir yerlerde küsmüş oturuyordur. Geçen hafta onu bir kanoda buldum. İki gündür orta-

BELONGS TO KADIOS TEAM

larda yoktu ve Haines de yanındaydı." Tüylerini kabartarak vaklayan ördeğin yanına çömeldi. "Bilirsin, yaban ördekleri tek eşlidir."

"Duymuştum," dedim. "Bu gerçekten çok hoş."

"Her neyse," diyerek ayağa kalktı Jim. "Hepimiz bu bahar yavrular bekliyoruz."

Gülümsedim. "Yavrular mı?"

Jim başını sallayarak onayladı. "Beş yıldır birlikteler ve bir noktadan sonra bu evliliği taçlandıracaklarını düşünüyoruz."

"Belki de bu yıl onların yılıdır," dedim.

"Belki. Her neyse, eğer Henrietta'yı görürsen haber verirsin. Dört ev aşağıda oturuyorum."

"Ah," dedim bir önceki gün önünden geçtiğim çiçekleri hatırlayarak. "Bütün o çiçekleri sen dikmiş olmalısın. Gerçekten çok güzeller."

"Yo," dedi Jim çabucak. "Onlar annemin çiçekleri. Annem ve babam bitişiğimde oturuyorlar. Ben bu iskelede büyüdüm." Bir an için düşüncelere dalmış gibi göründü. "Uzun zamandır buradan uzaktaydım, ama bitişikteki ev geçen yıl satılığa çıktığında onu almaya karar verdim." Sanki geçmişin objektifinden bakarak elli yıl önceki halini görüyormuş gibi iskeleye baktı. "Buradan ayrıldığımda bir daha dönmeyeceğime yemin etmiştim. Sanırım bunu on sekiz yaşındaki herkes düşünür, değil mi?" diyerek omzunu silkti. "Eğer öğrendiğim bir şey varsa, o da zamanın bir şeyleri olgunlaştırdığıdır." Anne ve babasının yüzen evinin önündeki saksı çiçeklerine göz gezdirdi. "Ne olursa olsun, ev evdir. Senin ait olduğun yerdir."

Kendi evimi düşünüp, tereddütle başımı sallayarak onayladım. Yıllardır Kansas City'ye uğramamıştım. Sebebi bana

acı verdiğinden, bu düşünceyi üzerine su dökülmüş bir kor gibi söndürmeye çalıştım. Öte yandan, New York City – hayır, artık orası da benim evim değildi. Ben hiçbir yere bağlı değildim.

"Her neyse, buraya geri dönmem gerekti," diye devam etti Jim. "Annemle babamın sağlığı pek iyi değil. Annem geçen sonbahar kalçasını kırdı. Nihayet ayağa kalkabildi, ama oldukça çelimsiz durumda. Ve babam, o da hafızasıyla ilgili sorunlar yaşıyor. Bazı günler diğerlerine nazaran daha iyi."

"Çok üzüldüm," dedim kendi anne ve babamı düşünerek. Aramıza ördüğüm büyük duvar yüzünden kendimi suçlu hissediyordum. Elbette bunu isteyerek yapmamıştım. Sadece acımın aynası olan seslerini duymaya, yüzlerini görmeye dayanamıyordum. Önceki yaz onları görmeye gitmiştik... Bir an için gözlerimi kapattım. Gecenin nemli havasında oradan oraya zıplayarak ateş böceklerini yakalamaya çalışan Ella'yı görebiliyordum. "Anne, bak," diye seslenmişti tiz bir sesle, sesi o günkü gibi aklımdaydı. Ardından, birbirine kenetlediği elleriyle bana doğru koşmuştu. "Birini yakaladım! Ona ne isim verelim?"

Gülümseyerek Ella'yı eve sokmuş ve annemin mutfak dolabından cam bir turşu kavanozu bulmuştum. Sonra da kavanozun dibine biraz çalı çırpıyla yapraklar yerleştirmiş ve metal kapağını bir bıçakla delerek, Ella'ya nasıl güzel bir ateşböceği yuvası yapacağını göstermiştim. "İşte," demiştim. "Senin kendi ateşböceğin."

Ella burnunu kavanozun camına dayamıştı. "Onu New York'a götürebilir miyiz?"

Başımı iki yana sallamıştım. "Hayır, tatlım," demiştim yumuşak bir sesle. "O *buraya* ait."

BELONGS TO KAOTIC TEAM

Daha fazla açıklama yapmama gerek yoktu. Ella anlıyordu. Onun yaşındaki birçok kızdan çok daha fazlasını anlıyordu. O büyülü yaz gezisini, James'i, tek torunları olan Ella için o ay arka bahçelerine yeni bir salıncak yaptıran anne ve babamı düşünerek bir iç çektim. Ardından başımı iki yana salladım. Hayır, onlarla yüz yüze gelemezdim. Bu yüzden annemle babam beni aradığı gün telefona cevap vermemiş, sonraki günler de aynısını yapmaya devam etmiştim. Sonunda onlara bir mektup yollayarak, hazır olduğumda onları arayacağıma söz vermiştim. Ama ne zaman hazır olacağımı bilmiyordum.

Jim, Haines'e bakarak gülümsedi. "Her neyse. Biliyor musun? Onlar için burada olmak güzel şey."

"Evet," dedim dalgın bir şekilde.

"Ya sen?" diye sordu Jim. "Senin için ev neresi?"

Sanki Seattle semalarının ardında Manhattan'daki dairemi görebiliyormuş gibi uzaklara baktıktan sonra tekrar Jim'e döndüm. "Ben pek çok yerde yaşadım," diye yanıt verdim.

"Doğru," dedi Jim. Sanki beni anlamış gibi, sanki onun da kendi sırları varmış gibi gözleri parladı. Başını olumlu anlamda salladı. "Pekâlâ, burayı seveceksin."

"Umarım," dedim. "Bu arada, bu civarda zaruri ihtiyaçları alabileceğim bir market falan var mı?"

Jim evet dercesine başını sallayarak iskelenin yukarısını işaret etti. "Pete'nin Marketi," dedi. "Buradan sadece birkaç blok uzakta. Ben kendimi bildim bileli oradadır. Harika şarapları da var. Ayrıca herhangi bir şeye ihtiyacın olursa uğraman yeter. Söz konusu ekmek, yumurta ve süt olduğunda burada ortaklaşa davranırız."

Gülümsedim. "Teşekkürler." Önce göle, ardından tekrar iskelenin yukarısındaki caddeye doğru döndüm. "Dün gece

BELONGS TO KADOS TEAM

geldiğimde hava karanlıktı, o yüzden hâlâ yönümü bulmakta zorlanıyorum. Buralarda yürüyerek gidebileceğim başka bir yer var mı?"

Jim, evet anlamında başını salladı. "Seattle'ın en iyi kahve dükkânı Eastlake'teki tepenin hemen yukarısında. Ayrıca Serafina's adlı İtalyan restoranını da kaçırmak istemezsin."

"Kulağa hoş geliyor," dedim. James burada olsaydı orayı çoktan keşfetmiş ve akşam yemeği için rezervasyon yaptırmış olurdu.

"Batı Yakası'nda bundan daha iyi bir küçük topluluk bulamazsın," diyen Jim, bizi dikkatle dinleyen Haines'e doğru döndü. "Pekâlâ, arama çalışmalarına dönsem iyi olacak," dedikten sonra elini cebine daldırıp bir ekmek kabuğu çıkardı. "En sevdiği: Bayat İtalyan ekmeği."

"Umarım onu bulursun," dedim. Haines sanki söylediklerimi harfiyen anlıyormuş gibi başını yana eğdi.

Jim başını olumlu şekilde salladı. "Öğleden sonra gelip tekneyi kendi iskeleme çekerim."

"Ah, onu dert etme, lütfen," dedim. "Benim için gerçekten sakıncası yok. Çok hoş bir tekne."

Jim başını kaşıdı. "Pekâlâ, eğer senin için bir mahsuru yoksa."

"Israr ediyorum," dedim.

"*Catalina*'nın burada epey bir geçmişi var."

Başımı iki yana salladım. Adı teknenin diğer tarafında yazılı olmalıydı. Sonra tabloyu hatırladım. "*Catalina* mı?"

Jim sırıttı.

"Evde," dedim çift kanatlı cam kapıları işaret ederek, "bir tablo var..."

"Evet," dedi Jim. Gözlerinde yine aynı parıltıyı gördüm. "Pekâlâ, görüşürüz."

BELONGS TO KAOTIS TEAM

Üçüncü Bölüm

PENNY WENTWORTH

Seattle, 8 Haziran, 1959

Dexter gitmişti. Yine. Ayağa kalkıp yüzen evin verandasına çıktım ve ayaklarımı soğuk suya daldırdım. Tekneler ayrılırken, rıhtım her sabah olduğu gibi hafifçe dalgalanıyordu. Gitmelerinden hoşlanmıyordum. Kendimi yalnız ve terk edilmiş hissediyordum.

İnşa etmekte olduğu teknenin gövdesi üzerinde çömelmiş olan yeni komşum Collin'e baktım. Bir tahta parçasını uzun, telaşsız hareketlerle zımparalıyordu. Hipnotize olmuş bir şekilde onu seyrederken, aniden başını kaldırıp gülümsedi. Yanaklarımın kızardığını hissederek başımı başka yöne çevirdim. Saat hâlâ erkendi ve sabah saatlerinde iskeledekiler kendi halinde, içine kapanık olurlardı. Buranın dile getirilmeyen kuralları vardı. Bir süre gölü seyrettikten sonra, daha fazla söz dinletemediğim gözlerim benden izin almaksızın yeniden Collin'in üzerinde gezinmeye başladılar. Giydiği V yakalı beyaz tişörtü terden ıslanmıştı. İnce pamuklu kumaşın altındaki göğsünün ve kaslarının hatlarını görebiliyordum. Elinin tersiyle alnını sildi. Gözlerimiz tekrar buluşmadan önce bakışlarımı kaçırdım ve ayaklarımı

BELONGS TO KAOTIC TEAM

gölün soğuk suyunda ileri geri salladım. Su, fazla miktarda siyahla karıştırılmış bir şişe kobalt mavisi boya gibi karanlıktı. Öne doğru eğilip her zamanki gibi suyun altındakileri görmeye çalıştım. Ama tek görebildiğim bulanık ve dalgalı yansımamdı. Kendimi güçlükle tanıyabilmiştim. O an, nasıl olup da bu yüzen eve geldiğimi ve böylesine yalnız kaldığımı merak ettim.

Dexter ile tanışmam tamamen tesadüf eseri olmuştu. O evrak çantasını unutmuş olmasaydı, ben kahve almak için tam da dokuz buçukta dışarı çıkmasaydım, Beşinci Cadde'deki inşaat ekibi Madison Sokağı yolunu kapatmasaydı ve yağmur hızını arttırmasaydı, yollarımız asla kesişmeyecekti.

9 Mart 1956'da, Bay Dexter Wentworth'ün bindiği taksi bir şekilde hayatıma girerek tam önümde durdu. "Yağmurda durma, içeri gel. Seni gideceğin yere götüreyim," dedi Dexter, arabanın camını indirerek. Benden yaklaşık yirmi yaş büyüktü ve dört köşe çenesi, biçimli suratı, sık, koyu renk saçlarıyla korkutucu derecede yakışıklıydı. Derinden gelen, soğukkanlı bir sesle konuşuyordu. Bir film yıldızı gibi sakin ve kendinden emindi.

"Ama hemen şu köşedeki kafeye kadar gidiyorum," dedim tereddütle, bir yandan da saçımı düzeltiyordum. *Bayan Higgins ne düşünür?* Şüphesiz aynı taksiyi paylaşmak şöyle dursun, yabancı bir adamla konuşmak bile kızlara özgü görgü okulunun kurallarını çiğnemek demekti. Ama yağmur şiddetini iyice arttırmıştı ve Dexter taksinin kapısını açarak bana elini uzattı.

BELONGS TO KADIOS TEAM

"Tamam," dedim. "Teşekkür ederim."

Arabanın içi sıcaktı. İçeride parfüm ve puro karışımı bir koku vardı. "Senin gibi güzel bir kızın bu havada dışarıda ne işi var?"

"Kahve almaya çıkmıştım," dedim. "Öğretmenim için."

Eğlenmişe benziyordu. "Öğretmenin mi?"

"Evet," dedim. "Bayan Higgins'in Okulu'nda öğrenciyim."

Yüzündeki sırıtış, bir gülümsemeye dönüştü. "Görgü okulu, ha?"

Yanaklarım kızardı. Sesinin tonu hoşuma gitmemişti. Dürüst olmam gerekirse, bu görgü okulu kavramından hoşlanmıyordum. Fakat annem gitmem için ısrar etmişti. Güney Seattle'daki bir kızın münasip bir koca bulmasının tek yolunun Bayan Higgins'in Okulu'na gitmek olduğunu söylemişti. *Bir koca*. Ben bir koca istemiyordum ki. Ancak annem, benim için kendisinin asla sahip olmadığı şeyleri isterdi. Bu okula da bu yüzden gidiyordum.

"Herhalde bugünkü dersiniz başınızın üzerindeki bir kitapla elli adım yürümenizi gerektiriyordu, öyle mi?"

Taksi Bette'nin Kafesi'nin önünde dururken kaşlarımı çattım. "Getirdiğiniz için teşekkür ederim," diyerek kapıya uzandım.

"Haydi, ama," dedi. "Kötü bir niyetim yoktu. Dinle, izin ver de sana bir kahve ısmarlayayım."

Başımı iki yana salladım. "Hayır, teşekkür ederim, Bay..."

"Wentworth," dedi. "Dexter Wentworth." *Bu isim neden bu kadar tandık geliyor?*

Başımı olumlu anlamda sallayarak arabadan indim.

"Bekle," dedi camı indirerek. "Bana adını söylemeden gidemezsin."

BELONGS TO KADIOS TEAM

Bir an için tereddüt ettim. Ne zararı olurdu ki? Onu bir daha görmeyecektim.

"Penny," dedim. "Penny Landry."

"Sizinle tanışmak bir zevkti, Bayan Landry."

Kızların hiçbirine Dexter Wentworth ile tanıştığımdan bahsetmemiştim. Fakat o akşamüstü zambaklarla dolu kocaman bir vazo geldiğinde, her şeyi anlamışlardı. Vazodan taşan ve adeta fark edilip beğenilmek için yalvaran zambaklardı bunlar. Üzerinde bir de not vardı: "Olimpik'te akşam yemeği. Seni sekizde alacağım. Dexter."

İlk olarak, evet diyeceğimi farz etmesinin fazla küstahça ve kendini beğenmişçe olduğunu düşündüm. Ama sonra kızlar etrafıma toplanarak, ahlayıp ohlamaya başladılar. Uzun boylu, zayıf, gri saçlarını sıkıca örmüş ve kırmızı bir ruj sürmüş olan Bayan Higgins kartta yazanları okudu. Yüzündeki kuşkulu ifade, yerini hoşnut bir ifadeye bıraktı. "Bu adamı tanıyorsun, değil mi, Penny?"

Hayır dercesine başımı salladım.

"Dexter Wentworth," dedi Bayan Higgins. "*Ressam*. Dünyanın dört bir yanındaki galerilerde resimleri vardır. Kendisi Seattle'ın en seçkin bekârıdır." Onun gibi birini avlamayı nasıl başardığımı anlamaya çalışıyormuş gibi başını iki yana salladı.

"Onunla bu sabah tanıştım," diyerek kendimi savundum. "Beni kafeye kadar bıraktı." Kızların ağzı bir karış açılmıştı. "Yağmur yağıyordu," diye ekledim.

"Şimdi kıskançlıktan çatlayacağım," diye ciyakladı Sylvia.

"Kahve almaya senin yerine ben gitmiş olsaydım diye düşünüyorum da. Bazı kızlar gerçekten çok şanslı."

Bayan Higgins Sylvia'nın sırtını sıvazlayarak, "Bu hepinize ders olsun," dedi. "Penny buradaki ödevlerini başarıyla yerine getirdi ve bakın, karşılığını nasıl da aldı." Yapmacık bir şekilde gülümsedim. Şüphesiz Bayan Higgins bundan kendine bir pay çıkarmaya çalışacaktı. "Sylvia, bugün makyaj uygulamaları üzerine pratik yapsan iyi olur. Allığı sürekli elmacık kemiklerinin fazla yukarısına sürüyorsun, bu da yüzünün çok daha köşeli görünmesine neden oluyor."

"Peki, bayan," diyerek makyaj odasına koşturdu Sylvia.

"Ve sen, Vivien," dedi Bayan Higgins, on yedi yaşında olan okulun en genç ve en şişman kızına dönerek.

"Evet, Bayan Higgins," dedi Vivien oldukça tiz bir sesle.

"Yine hamur işi yediğini görüyorum," dedi Bayan Higgins onaylamayan bir ses tonuyla. "Yeni diyet hedeflerinle ilgili konuştuğumuzu sanıyordum."

"Evet, bayan."

"Bu öğleden sonra bir saat fazladan jimnastik yapacaksın."

"Peki, Bayan Higgins," diyerek merdivenlere yöneldi Vivien.

"Sana gelince, Penny," dedi Bayan Higgins, sanki en gözde öğrencisiymişim gibi ellerini birleştirerek bana gülümsedi. "Günün geri kalanını seni bu çok önemli akşama hazırlayarak geçirmeliyiz."

Üç ay sonra Dexter bana evlilik teklif ettiğinde, ona evet dedim. Zaten bu teklife verilecek başka bir cevap var mıydı?

BELONGS TO KADOS TEAM

Biri avucunuzun içine elmas bir kolye tutuşturup, "Bunu taksana, sana çok yakışacak," dediğinde, elbette gülümseyerek onu boynunuza takar ve hayranlıkla aynadaki yansımanıza bakardınız. Evet, evlilik teklifini kabul ettim. Belki de bunu Dexter Wentworth'e âşık olup olmadığımdan ya da ona âşık olma fikrini sevip sevmediğimden bile emin olmadan önce yaptım. Ama flört dönemimizin kur ve iltifat rüzgârları dindiğinde, onu olduğu gibi görmüştüm; duyarlı, yaratıcı, son derece ilgili, beni seven ve karşılığında benim de onu sevdiğim bir adam. Aşk hikâyemizi çocuklarımıza anlattığımızda kıkırdayıp sırıtacaklardı. Bizimki 'sonsuza dek mutlu' bir hikâye olacaktı, ya da ben öyle sanıyordum.

Annem gelinliğimin arkasını bağlarken neredeyse bayılacaktım. "Bebeğim yuvadan uçuyor," dedi annem, ben aynaya bakarak kocaman, beyaz gelinliğin içinde kendimi incelerken. Kendi gözlerime bakamayıp bakışlarımı başka yöne çevirdiğimi hatırlayabiliyordum.

Törenden sonra Dexter beni kucaklayarak yüzen bir evin kapısının eşiğinden geçirdi. Queen Anne Hill'de bir evi olmasına rağmen, Union Gölü'ndeki bu yüzen evde yaşamayı tercih ediyordu. Burada daha güzel resimler yapıyordu ve göl, zihnini boşaltmasına yardımcı oluyordu. Dexter beni yere indirdiğinde nasıl sağa sola sallandığımı hatırlayabiliyordum. Gerçi evin sallandığı kadar ben de ayaklarımın üzerinde duramıyordum. Bir yığın tuval ve resim malzemeleri, kahverengi bir kanepe, çeşit çeşit, renkli kürekler ve Amerikan yerlisi bir ressam arkadaşının hediyesi olan oyma ahşap balığa göz gezdirirken, bir kadının böylesine erkeksi bir yere nasıl uyum sağlayacağını merak ediyordum. Tam o sırada Dexter bana dönerek, "Endişelenme, her şeyi zevkine göre

BELONGS TO Kadrus TEAM

değiştirebilirsin," diye fısıldadı. O her zaman ve son derece cömert biriydi.

Gözlerimi kapattım ve Dexter'ın bana nasıl aşkla, arzuyla baktığını hatırlamaya çalıştım.

Mutfakta çalmaya başlayan fırının alarmı beni anılarımın arasından çekip çıkardı. Böğürtlenli keklerimi neredeyse unutmuştum. Ayaklarımı gölden çıkarıp mutfağa koşarak fırın eldivenini kaptım ve dumanı tüten keklerimi fırından çıkarıp tatlı kokularını içime çektim. Önceki hafta bir pastane açmakla ilgili hayalimi Dexter ile paylaşmıştım. O ise sadece gülmüştü. "Beş dakika geçtikten sonra bu işten nefret ederdin," demişti, bu fikre burun kıvırarak.

"Bu doğru değil," demiştim.

Dexter hafifçe bacağıma vurmuştu. "Hayatım, sıkıntıdan ölürdün."

O an ona söylemediğim şey ise *zaten* sıkıntıdan ölüyor olduğumdu. Dexter'ın yapacak resimleri vardı. Benimse... Hiçbir şeyim yoktu. Annem çalışmak zorunda olmadığım için memnun olmam gerektiğini, kadınların benim yerimde olmak için canlarını verebileceklerini söylüyordu. Fakat ben *bir şey* yapmak istiyordum. Ev temizlendikten, giysiler onarılıp ütülendikten sonra yapılacak daha fazla şey kalmıyordu. Daha fazlasını *istiyordum.* Fırın tepsisine bakarken Dexter'ın haklı olup olmadığını merak ettim. İşletme hakkında ne biliyordum ki? Tepsideki kekleri soğumaları için ayrı bir tabağa alırken başımı iki yana salladım. Keklerden üçünü seçip beyaz bir bezin içine koydum. Bana yaptığı hoş geldin jestine karşılık bunları Collin'e ikram edecektim. Zaten mantıklı düşününce hepsini tek başına yiyemezdim ve Dex kim bilir ne zaman evde olurdu. Bu yüzden ziyan olmalarına göz yummanın bir manası yoktu.

BELONGS TO KAOTIC TEAM

Ayakkabılarımı almak için arka kapıya koşturduğum sırada, ön verandada birinin burnunu çektiğini duydum.

"Merhaba?" diye seslendim arka kapıdan dışarı göz atarak. "Orada biri mi var?"

Küçük Jimmy Clyde, başını göğsüne çektiği dizlerine gömmüş bir halde verandada oturuyordu. Jimmy, iskelenin üç ev aşağısındaki yüzen evde oturan Naomi ve Gene Clyde'ın sekiz yaşındaki oğullarıydı. Hafta sonları olta kamışını alıp penceremin önünde oturmayı severdi. Geçtiğimiz hafta bir alabalık yakalamıştı, ben de onu temizlemesine yardım etmiştim. Ben balığı tavada kızartırken, Jimmy'nin küçük bacakları mutfak taburemden aşağı sarkıyordu. Jimmy, tereyağı ve biraz maydanozla servis ettiğim balığın o ana dek yediği en güzel yemek olduğunu söylemişti. Annesinin maharetli bir aşçı olduğu göz önünde bulundurulduğunda, bunu sadece iltifat olsun diye söylediğini biliyordum.

"Ah, tatlım," diyerek Jimmy'nin yanına koştum. "Ne oldu?"

"Annem benden nefret ediyor," dedi gözyaşını silerek.

"Hayır, etmiyor, tatlım," diyerek başını okşadım. "Kim senden nefret edebilir ki?"

"O zaman neden babama beni yatılı okula göndermek istediğini söyledi?"

Başımı iki yana salladım. "Eminim öyle demek istememiştir."

Jimmy, evet dercesine başını salladı. "Ama *söyledi*. Üst kattan onları duyabileceğimi hiç düşünmüyorlardı, ama ben duyuyordum."

Jimmy iskeledeki tek çocuktu. Anne ve babasının kokteyllerle ve kariyer başarılarıyla çevrili dünyasına uymadığı çok

açıktı. Bir keresinde Naomi'nin bir akşam yemeği partisi esnasında, Jimmy'nin mutfaktaki oyuncaklarından birine takıldığını görmüştüm. Yüzündeki ifadeyi hatırladıkça hâlâ sarsılıyordum. Sanki oğlunun varlığı onda alerji yapıyor gibiydi.

Jimmy aniden başını kaldırarak, "Buldum!" diye bağırdı.

Başımı sağa yatırarak gülümsedim. "Neyi?"

"Gelip *seninle* birlikte yaşayabilirim. Sen benim annem olabilirsin."

Yüreğimin sızladığını hissettim. Jimmy'nin elini tutup hafifçe sıktım. "Sürekli yanımda olman beni çok mutlu ederdi. Ama annen ve baban seni senden vazgeçmeyecek kadar çok seviyorlar. Ve sen de bunu biliyorsun, tatlım."

Jimmy başını sallayarak onaylasa da, bakışları uzak ve yalnızdı. Tıpkı benimkiler gibi.

BELONGS TO KADOS TEAM

Dördüncü Bölüm

Ada

Çantamdan çıkardığım telefonumun çektiğini görerek rahatladım ve Joanie'yi aradım.

Bir kez çaldıktan sonra Joanie telefonu açtı. "Ada?"

"Şu an bir yüzen evde oturuyorum," dedim. "Ve onu sevdim mi yoksa bir sonraki dönüş uçağına yetişmek mi istiyorum, karar veremiyorum."

"*Bunu* yapma," dedi Joanie. "Biraz zaman ver."

Uzaklardan bir düdük sesi duyuldu.

"Gemi mi o?"

"Evet," dedim göle göz gezdirerek. Sanki elmaslarla kaplıymış gibi parlıyordu. "Bir römorkör. Sanırım."

"Trafik gürültüsünden çok daha iyi olduğu kesin," dedi Joanie. New York City caddelerindeki arabaların motor ve korna seslerini duyabiliyordum. İlk defa, buraya geldiğimden beri korna sesi işitmediğimi fark ettim. Bu hoşuma gitmişti.

"Evet," dedim verandaya çıkıp ahşap sandalyeye gömülerek. "Aslına bakarsak bu sabah geç saate kadar uyudum. Böyle uyumayalı..."

"Aferin sana," dedi Joanie. "Belki de o berbat uyku hapla-

BELONGS TO KAOTIC TEAM

rından kurtulabilirsin. Geçen hafta *New York Times*'da uyku haplarının ölüm riskini arttırdığıyla ilgili bir şey okumuştum."

"Harika," dedim. "Demek ki uykusuzluktan ölmezsem, uyku hapları yüzünden öleceğim."

"Pekâlâ, senin ilacın Seattle olabilir gibi görünüyor," dedi Joanie. "Belki de bir teknede yaşamanın iyileştirici bir etkisi vardır. Seni yatıştırıp uyuttuğunu hayal edebiliyorum. Doğrusu kulağa oldukça rahatlatıcı geliyor."

Kendi kendime başımı sallayarak onayladım. "Yüzen ev," diyerek düzelttim. "Ama evet, bu yerin kesinlikle farklı bir havası var. New York'tan çok farklı. Burada her şey çok daha yavaş."

"Güzel," dedi Joanie. "Buna ihtiyacın var. Komşularınla tanıştın mı, peki?"

"Sadece bir adamla," diye yanıtladım.

"Bir *adam* mı?"

"Kes şunu," dedim. "Öyle bir şey değil. Benim babam yaşında."

"Ah."

Konuyu değiştirdim. "Bugün bir kano gezisi yapabilirim diye düşünüyorum."

"Yapmalısın," dedi Joanie. "James'in kano ile gezmeyi ne kadar sevdiğini hatırlıyor musun?"

Ansızın içimi büyük bir panik kapladı. Avuçlarım terlemiş, ağzım kurumuştu.

"İyi misin, tatlım?"

"Evet," dedim. "Ben sadece..."

"Biliyorum. O bahsi açmamam gerekirdi. Bu sabah *Today*'de Lauren Cain'i gördün mü?"

"*Onu* mu çıkardılar?" Lauren, *Sunrise*'ın editör yardımcısıydı. Benim işimi delicesine istiyor ve sürekli benimle zıtlaşıyordu.

BELONGS TO KAOTIC TEAM

"Televizyonda senin kadar iyi değildi," dedi Joanie. "Çok fazla 'şey' diyordu."

Yola devam etmemi sağlayan ve iyi yapıyor olduğum tek şeyi bırakma kararımı hâlâ sorguluyor olsam da, her nedense bu kendimi biraz daha iyi hissettirmişti. Bir yanım valizimi kapıp doğruca New York'a gitmek ve dergideki işimi yeniden kazanmak istiyordu. Hayatım gerçekten o kadar kötü müydü? Gerçekten o kadar acınası durumda mıydım?

Joanie'ye hoşça kal deyip telefonu kapattıktan sonra aklımın doğuya, ardımda bıraktığım hayata doğru kaymasına izin verdim. Dr. Evinson'un sesini duyar gibi oldum. "Düşüncelerini kontrol etme," derdi. "Bırak, aklına gelsinler." Ben de canımı acıtmalarına rağmen öyle yaptım.

Bir yıl önce

Aynanın önündeki döner bir sandalyede otururken, Whitney adındaki kadın göz altlarıma kapatıcı sürüyordu. *Today* programının hazırlanma odasındaki ışıklar oldukça yoğun ve sıcak olduğundan, oturduğum yerde kıpırdanıp duruyordum. Whitney'nin gözlerimin altındaki koyu halkaları görebildiğini biliyordum. Uykusuzluk cildime hiç iyi gelmiyordu.

"Daha çok yeşil çay içmelisin," dedi Whitney. "Cildin için faydalıdır."

Başımı sallayarak onayladım. Yarım saat içinde canlı yayına çıkacak ve ailece tatil yapılabilecek en güzel beş yer hakkında konuşacaktım. Burada olmak istemiyordum. Dürüst olmak gerekirse, kimse beni zorlamamıştı. Yazı işleri müdürüm, eğer buna hazır değilsem programa genel yayın yönetmeni-

BELONGS TO KAOTIC TEAM

mizi yollamayı teklif etmişti. *Hazır*. Bu ne anlama geliyordu ki? Kesin olan tek bir şey vardı: Bir daha hiçbir şey için kendimi iyi hissetmeyecektim. Öyleyse neden sadece çalışmanın verdiği uyuşukluk hissine, televizyon programlarından, topuklu ayakkabılardan ve ağır kolyelerden oluşan çarkın içine dalmayacaktım ki?

Whitney aynaya bakmam için sandalyemi çevirdi. "İşte tanıdığımız ve sevdiğimiz o muhteşem kız," dedi. Kendimi neredeyse tanıyamamıştım. Sanki gözlerimin altındaki koyu halkaları ve şişkinliği yok etmek için sihirli değneğini kullanmıştı. Bir gece önce döktüğüm gözyaşlarının izleri, bir parça fondötenle ustaca gizlenmişti. *Real Living* dergisinde başyazı asistanlığı yaptığım yıllarda, eski editör yardımcımın bana verdiği tavsiyeyi hatırladım: "Gerçekten başarana kadar başarmış gibi yap." O zamanlar bu fikri reddetmiştim. Bana yanlış bir şeymiş gibi görünüyordu. Ama şimdi, aynadaki güzelleştirilmiş yansımama bakarken, kendimi bu kelimelere çılgın bir âşık gibi, dört elle sarılırken bulmuştum. Aynadaki yüzümü inceledim. Kusursuz cildi olan bir kadın görüyordum. Derinlerinde saklanan acıdan hiçbir iz yoktu. Evet, yeniden yaşayabilmenin yolunu bulana dek yaşıyormuş gibi yapabilirdim.

Ṣtacey adındaki stilist, on dakikada cansız saçlarımı uysalca omuzlarıma dökülen parlak buklelere dönüştürdü. Bir saç spreyi bulutuyla birlikte dönüşümüm tamamlanmış oldu.

"Beş dakika sonra yayındasınız," diye seslendi yapımcı. Onu güçlükle duyabilmeme rağmen başımı sallayıp ayağa kalktım ve bir robot gibi kulise yürüdüm. Asistanımın önceden bana vermiş olduğu not kartlarına göz gezdirmeye başladım. Ailece ata binebileceğiniz Yosemite'teki Horseshoe Çift-

BELONGS TO KADIOS TEAM

liği. Her çocuğun özel kayak dersi alabileceği Wyoming'deki Canyon Pansiyon. Ve... Bir sonraki kartta yazılı kelimeleri gördüğümde boğazımın düğümlendiğini hissettim. *Bunu nasıl yapabilirler?* "Maine kıyısında kısa bir gezintiden sonra, dünyanın en muhteşem, bir o kadar da az bilinen şelalelerinden birinin yanındaki Waterbrook Oteli'ni görebilirsiniz."

Yapımcı el sallayarak stüdyoya girmemi işaret ederken, sanki oda dönüyor gibiydi. Kırmızı bir kravat takmış olan Matt Lauer yüksek bir taburede oturuyordu. "Ailene olanları duyduğuma çok üzüldüm," dedi. "Seni tekrar aramızda görmek güzel."

Kazadan beri yüzlerce, binlerce kez yaptığım gibi istemsizce başımı sallayarak onayladım. Sonra da Matt'in yanındaki yerimi aldım.

Uzaktan gelen bir müzik sesi ve yapımcı ile kameramanların itişip kakışmasının ardından ışıklar parladı. "*Today* şova tekrar hoş geldiniz," dedi Matt taburesinde doğrularak. "Bugünkü konuğumuz *Sunrise* dergisinden Ada Santorini ve bu yıl ailece tatil yapılabilecek en güzel beş yeri bizlerle paylaşacak."

Kalp atışlarımla birlikte damarlarımda dolaşan acıyı hissediyor, fakat yok saymaya çalışıyordum. Matt'in sorularını cevapladım, hatta Waterbrook Oteli'nden şelaleye giden patikadan bile bahsettim. Gülümsedim, başımı olumlu anlamda salladım. Röportajı atlattım. Rol yaptım. Program sona erip mikrofonum çıkarıldığında ise stüdyodan çıkıp uzun koridorun sonundaki tuvaletlere koştum. Güçlükle nefes alabiliyordum. Ve aynaya baktığımda, bana bakan kadından nefret ettim.

BELONGS TO KADIS TEAM

Yanaklarımdan süzülen gözyaşlarını silerek Seattle'ın bulutlu ve kasvetli sabahına baktım. Ardından derin bir nefes aldım. Kontrolümü kaybedip dağılamazdım. Çünkü dağılırsam, bir daha toparlanamayacağımdan korkuyordum. Fakat her sabah uyanmak için bir sebebim olmaksızın nasıl yaşamaya devam edecektim? İşte o an aklıma bir fikir geldi: Kendime bir görev vermem gerekiyordu. Aylar önce yazmaya başladığım anılarımı düşünerek buraya neden geldiğimi hatırladım. Yazma süreci son derece ıstırap verici olduğundan, yirmi beş sayfa yazıp bırakmıştım. Ama şimdi, Joanie'nin James'in adını söylemesinden sonra –*James*– yarım bıraktığım belgeyi yeniden açmak için büyük bir istek duyuyordum.

Dizüstü bilgisayarımı çantasından çıkarıp kucağıma aldım ve henüz bir başlığı olmayan belgeyi açtım. Telefonda konuşurken gölden büyük bir tekne geçmiş olmalıydı. Ardında bıraktığı dalgalar yüzen evi hafifçe sallıyor, bense kendimi suda yükselip alçalan bir ördek gibi hissediyordum. Boş kapak sayfasına bir süre öylece baktıktan sonra yazmaya başladım.

Sallantı

Ada Santorini'den Anılar

Beşinci Bölüm

PENNY

"Burada istediğin kadar kalabilirsin, tatlım," dedim Jimmy'ye. Hâlâ sıcakken kekleri Collin'e ikram etmek istiyordum. Sıcakken çok daha güzel oluyorlardı. "Benim bir dakikalığına komşuya uğramam gerek." Jimmy, tamam dercesine başını sallayıp ayaklarını göle daldırdı.

İçeri koşup kapının yanındaki aynada görüntümü kontrol ettikten sonra tekrar dışarı çıktım. Bezin içine sardığım kekler hâlâ sıcaktı. Yürümeden önce uçuk mavi elbisemi düzeltip, mavi hırkamın ilk düğmesini ilikledim. İskelede bana doğru yaklaşan topuk seslerini duyduğumda başımı kaldırarak baktım.

"Kendine bir bak," diye mırıldandı Naomi. "Bir salı sabahı için fazla güzel giyinmişsin." Beni baştan aşağı süzdü. "Nereye böyle? Öğle yemeği için çok erken."

Dex'in arkadaşlarının çoğunun yaptığı gibi, Naomi de benimle çocukmuşum gibi konuşuyordu. Doğru, yirmi iki yaşındaydım, Naomi benden en az on yaş büyüktü ve ben Bayan Higgins'in Okulu'ndan bile resmi olarak mezun olmamışken, o bir psikiyatrist olarak çalışıyordu.

Elimdeki keklere göz atarak kendimi suçlu hissettim. "Ben sadece..."

BELONGS TO KAOTIC TEAM

"Benim için mi?" diye sordu Naomi kekleri elimden alarak. "Ne kadar naziksin. Yoğun programım yüzünden bir şeyler pişirecek vaktimin olmadığını biliyorsun." Beyaz bir pantolon ile mavi bir süveter giymiş, belinin inceliğini vurgulamak için kemerini iyice sıkmıştı. İnce zevkleri olan, güzel bir kadındı. Uzun, manikürlü parmaklarından, mücevher işlemeli bir ağızlığa oturttuğu sigarası eksik olmazdı. Bezi açarak memnuniyetle gülümsedi. "Ah, şunlara bak. *Minik kekler*."

Collin'i düşündükten sonra başımı olumlu anlamda salladım. "Dex bunlardan hiç yemez. Neden pişiriyorum, bilmiyorum."

Naomi kekleri yeniden bezin içine sardı. "O Fransız mutfağından hoşlanıyor," dedi. "Bir aşçılık okulundan ders almalısın. Bahse varım sevecektir."

Ona kocamın Fransız mutfağından hoşlandığını nereden bildiğini sormak istedim. Ona minik keklerimin de herhangi bir kruvasan kadar güzel olduğunu söylemek istedim. Ama söylemedim. Önerisi için teşekkür ederek gülümsedim. Naomi tanıdığım tek psikiyatrdı. Keskin bakışları ve her bir teli itaatkâr bir şekilde yüzünün önüne düşen, küt kesilmiş simsiyah saçları beni biraz korkutuyordu. Bir keresinde onun saçlarına özenip aynısını yapmaya çalışmış, iki saatimi ütü masasının başında geçirerek başparmağımı yakmıştım. Dex o gece eve geldiğinde, "Saçına ne oldu?" diye sormuştu.

"Dex'i ne zamandır evde görmüyorum," dedi Naomi. Sesindeki merakı duyabiliyordum. "Sanırım bugünlerde atölyesinde kalıyor?"

Kocamdan Dex diye bahsetmesinden hoşlanmıyordum. Ona bu şekilde sadece *ben* sesleniyordum. Yine de gülümsedim ve Pioneer Meydanı'ndaki atölyesinde olan kocamı düşünerek başımı sallayıp onayladım. Orayı yeni yılın hemen sonrasında

BELONGS TO KADIOS TEAM

kiralamıştı. Bilhassa oturma odamızı ele geçirmekle tehdit eden tuvalleri ve şövaleleri hesaba katarsak, o zamanlar bu iyi bir fikir gibi görünmüştü. Ancak orada bu kadar çok vakit geçireceğini ve kendimi böylesine yalnız hissedeceğimi tahmin etmemiştim. "Evet," dedim kendimden emin rolü yaparak. "Orada çok daha üretken oluyor. Bilirsin, onu rahatsız etmeyi hiç istemiyorum."

Naomi yüzünü buruşturarak evinin ön kapısındaki saksı çiçeklerini işaret etti. "Şuna bir bak," dedi, sanki üzücü bir şey olmuş gibi.

Saksılardan birine uzandı ve çan şeklinde beyaz çiçekleri olan yeşil bir sarmaşığı çekip çıkardı. "İşte," dedi intikam almış bir ifadeyle. Sanki o sarmaşık ona bir şekilde kötülük etmişti.

"Bu ne ki?" diye sordum.

Naomi kibirli bir şekilde gülümsedi. "İstilacı, yabani bir ot," diyerek sarmaşığı göle fırlattı. Suda hafifçe dalgalanan küçük, beyaz çiçekleri seyrederken, dizlerimin üzerine çöküp onları boğulmaktan kurtarmak istedim. "Gündüzsefası," diye devam etti Naomi başını iki yana sallayarak. "İzin verirsen her yeri sarar."

Gölün sürükleyerek uzaklaştırdığı sarmaşığı seyrettim. Minik çiçekleri sanki nefes almaya çalışıyormuş gibi batıp çıkıyordu. Belki kıyıya vurup bir toprak parçası bulacak ve orada kök salıp dilediğince büyüyecekti. Belki de Naomi onu özgürlüğüne kavuşturmuştu.

Ben küçük bir çocukken annemin bahçesinde yetişen çan çiçeklerini hatırladım. Aslında onlar da yabani otlardı. Ama onları avuç avuç toplayıp bir araya getirdiğimde baş döndürücü görünürlerdi.

BELONGS TO KADIOS TEAM

"Yabani otlar bazen çok güzel olabiliyor," dedim.

"Güzel mi?" diye homurdandı Naomi. Gözlerinin önüne düşen saçlarını üfleyerek yapmacık bir şekilde gülümsedi. "Yabani otlar güzel falan değildir, tatlım."

"Doğru," dedim, Naomi'nin kocası Gene kapıdan dışarı baktığı sırada. İkisi uyumsuz bir çift oluşturuyordu. Gene sessiz ve sakinken, Naomi lafını esirgemeyen biriydi. Gene cana yakın, Naomi ise değildi. Yine de asla anlayamayacağım nedenlerden ötürü, Gene'in Naomi'ye deliler gibi âşık olduğu bakışlarından belliydi. "Hayatım," diye seslendi Gene. "Omlet yapıyorum. Sen de ister misin?" Beni fark ederek el salladı. "Ah, merhaba, Penny. İstersen senin için de bir tane yapabilirim."

Naomi'nin soğuk bakışları pek misafirperver görünmediğinden başımı iki yana salladım. "Teşekkürler, Gene, ben çoktan yedim." Açılmaya başlamış alnı ve içten tavırlarıyla, Gene'den hoşlanmak kolaydı. Washington Üniversitesi'nde İngiliz edebiyatı öğretiyor ve kapıma sık sık romanlar bırakıyordu.

"Sonuncusunu okudun mu?" diye sordu Gene. Naomi sohbeti yönetmediği zamanlarda yaptığı gibi umursamaz davranıyordu.

Başımı sallayarak onayladım. "Evet, Hemingway. Çok güzeldi. Günün birinde Paris'e gitmek isterdim. Kitabı öğleden sonra bir ara getiririm..."

"O senin," diyerek gülümsedi Gene. "Herkesin kitaplığında bir Hemingway olmalı. Aslında bende hoşuna gideceğini düşündüğüm bir başka kitabı daha var. Bir ara uğrar bırakırım."

"Teşekkürler," dedim.

Naomi, Gene'in yanına giderek kravatını düzeltti. "Gene, kareli gömlekler giymemelisin. Çok *karman çorman* görünüyorlar."

BELONGS TO KADIOS TEAM

Gene, Naomi'nin alnına bir öpücük kondurarak söz dinler bir şekilde gülümsedi. "Peki, hayatım," dedikten sonra sordu, "Jimmy'yi buldun mu?"

"Hayır," diye cevapladı Naomi gözlerini devirerek. "Ah, şu çocuk."

Gene kaşlarını çattı. "Ona fazla yüklendiğimizden endişe ediyorum."

Naomi bir kez daha gözlerini devirdi. "Daha ikinci sınıfta *çuvalladığının* farkındasın, değil mi?"

"Pekâlâ, ben gitsem iyi olacak," dedim, bir aile münakaşasına kulak misafiri olduğum için kendimi tuhaf hissetmiştim.

Gene bana el salladıktan sonra eve döndü.

"Bekle," dedi Naomi peşimden gelerek. "Seninle Jimmy hakkında konuşmam gerek."

Evimin arkasında tortop olmuş bir halde oturan Jimmy'yi düşündüm. Naomi'ye onun orada olduğunu söylemem gerekiyordu. Ama Jimmy'ye biraz daha zaman vermeye karar vererek hiçbir şey söylemedim.

"Hafta sonları onu evden çıkarmayacağız," dedi Naomi. Yüzündeki ifade, bana attığı sert şaplak yüzünden popomda çay tabağı büyüklüğünde bir morluk oluşmasına neden olan beşinci sınıf öğretmenimi hatırlatmıştı. "Gene ve ben düşündük ki... Pekâlâ, evinin yakınlarında daha az zaman geçirmesinin Jimmy için daha iyi olacağını düşünüyoruz."

"Ah," dedim, biraz incinmiştim. "Üzgünüm, ben..."

Naomi'nin gülümsemesi geri geldi, fakat bu kez sert ve sanki suratına yapıştırılmış gibiydi. "Sen hiçbir şey yapmadın, tatlım," dedi. "Sadece daha fazla gözetime ihtiyacı olduğuna karar verdik. Ona özel ders verecek bir öğretmen tuttuk. Ayrıca bazı *sorunlarını* anlatması için yeni bir psikiyatriste gidecek."

BELONGS TO KADIOS TEAM

Uzakta, teknesi üzerinde harıl harıl çalışmakta olan Collin'i fark edince ikimiz de o yöne baktık. Elindeki bir aletle ahşap gövde üzerinde çalışıyordu. Parlak, ahşap gövdesi ve şişkin, beyaz yelkenlerini taşıyan direkleriyle, teknenin tamamlanmış şeklini neredeyse görebiliyordum. Uzaklara yelken açmayı, rüzgârı yüzümde hissetmeyi, özgür olmayı nasıl da isterdim. Fakat Dex çok sevdiği Seattle'dan asla ayrılmazdı, bunu biliyordum. Şehir onun ilham kaynağıydı.

Collin'in çalışmasını seyretmeye başladım. Kolları teknenin gövdesi üzerinde ustaca bir hassasiyetle ileri geri hareket ederken, kasları gerilip dalgalanıyordu. Şimdi de gömleğini çıkarmıştı ve bronz teni, sabah güneşinin altında parlıyordu. Bir an için Naomi'nin yanımda olduğunu unutsam da, çok geçmeden gözlerini üzerimde hissettim.

"Anladığım kadarıyla yeni komşumuzla tanışmışsın," dedi Naomi.

"Hayır," dedim çabucak. Yanaklarımın kıpkırmızı olduğundan emindim. "Yaptığı tekneye bakıyordum. Ona bayıldım. Günün birinde öyle bir teknem olsun isterdim."

"Hepimiz istemez miydik?" dedi Naomi canlılığını yitiren bir sesle. "Her neyse, şimdi gitmem gerek. İlk hastam yarım saat içinde gelmiş olur. Jimmy'yi okula bırakıp, sonra da bir şekilde ofisime yetişmem lazım. *Eğer* onu bulabilirsem, tabii."

"Hoşça kal," diyerek bakışlarımı tekrar Collin'e çevirdim. Collin başını kaldırdığında bir an için göz göze geldik. Gülümsemesine gülümseyerek karşılık verdim.

"Bugünlerde eve pek uğramayan bir koca olduğum için üzgünüm, Penn," dedi Dex o akşam yemeğinde. Eve saat yedide, ben etli güveci çoktan dolaba kaldırdıktan sonra gelmişti. Fırında tekrar ısınmasının ardından etler biraz sertleşmişti, ama Dex bundan yakınmadığı için memnundum. "Büyük bir sipariş üzerinde çalışıyorum."

Anladığımı belirtircesine başımı salladım. "Biliyorum," dedim parmaklarımı parmaklarının arasından geçirerek. "Sadece eve daha sık uğramanı dilerdim, hepsi bu."

Gözlerinin altında koyu halkalar vardı ve alnındaki çizgiler daha da derinleşmişti. Aramızdaki yirmi yaş fark, her zamankinden daha belirgin görünüyordu.

"Yine uyumuyorsun, değil mi?" Dex bir resim üzerinde çalıştığı zamanlar uyumazdı.

"Çok değil," diyerek alnını ovuşturdu.

Sandalyemi onunkinin yanına çekerek onu öptüğüm sırada başını başka yöne çevirdi.

"Ne oldu, Dex?"

"Hiçbir şey," dedi. "Söyledim ya, hayatım, yorgunum."

Boğazımın düğümlendiğini hissettim. "Mutsuz musun? Seni mutsuz edecek bir şey mi yaptım?"

Dex benden yana dönerek yüzüme baktı. "Hayır," dedi çabucak. "Penny, tabii ki hayır." Ardından, başını eğerek masaya baktı. "Sadece... Dinle, Naomi'den beni bir psikiyatriste yönlendirmesini istedim. Mesele şu ki... Ben depresyondayım."

"Psikiyatrist? Depresyon?" Başımı iki yana salladım. "Dex, anlamıyorum."

"Anlamanı beklemiyorum," diyerek zorla gülümsedi Dex. "Bak, bunu sana söylememin tek sebebi, pekâlâ – bu konuyu uzatmayalım, olur mu? Biraz eğlenmek ikimize de iyi gele-

BELONGS TO KAOTUS TEAM

cektir." Elime küçük bir öpücük kondurdu. "Neden eskiden yaptığımız gibi bir kokteyl partisi verip komşuları davet etmiyoruz?"

Bir robot gibi başımı sallayarak onayladım. "Eğer seni mutlu edecekse."

Mutlu. Dexter ve ben bir zamanlar mutluyduk. Gözlerimi kapatıp sırlar, üzüntüler, nedenini anlayamadığım ve tamamen kendimi suçladığım bu yoğun depresyon sisi olmaksızın Dexter'ın tamamen bana ait olduğunu hissettiğim son anı hatırlamaya çalıştım. Aklım soğuk ifadeler ve tutulmamış sözlerden oluşan darmadağın anıların arasında dolaştıktan sonra, Seattle Yardım Kuruluşu'nun geçen yaz düzenlediği yıllık baloya gitti. İnsanların, özellikle de kadınların Dexter'ın etrafında nasıl dönüp durduğunu hatırladım. Onun gözleriyse o gece benden başkasını görmüyordu. Birlikte dans pistine doğru yürümeden önce elimi tutup bileğimi hafifçe öpüşünü hatırladım. Orkestra çalmaya başladığında belimden sıkıca tutmuştu. Gözleri tepemizdeki kristal avize kadar parlaktı. "Sen buradaki en güzel kadınsın," demişti gururla. "Ve benimsin."

Benimle övünmesi hoşuma gidiyordu. Peki, ama neden övünüyordu? Sanatsal bir yeteneğim, özel bir maharetim ya da eğitimim yoktu. Onun dünyasına uyum sağlamak, zekice espriler yapan akranlarının kültürel sohbetlerine katılmak için elimden geleni yapıyordum. Öte yandan, sanki benim iç yüzümü görüyorlarmış gibi hissediyordum. O gece dans pistinde kollarını sevgiyle bana dolamış olan Dex'e bakmıştım. Kalbindeki yerimi sık sık merak ediyordum. Ve o gece, "Neden? Neden ben?" diye sormuştum.

"Çünkü hoş birisin," demişti. "Tanıdığım tüm kadınlardan daha hoşsun." Alnıma bir öpücük kondurarak devam

BELONGS TO KAOTIC TEAM

etti. "Her erkek çocuğunun hayali, büyüyüp senin gibi bir eş bulmaktır."

Dex'in çocukluğunu ve çocukluğu hakkında ne kadar az şey bildiğimi düşündüm. Annesi benimkinin aksine sert ve otoriterdi. Kucaklayışında bile bir sıcaklık yoktu. Dex dadılar tarafından büyütülmüş, kendisine hep mesafeli davranılmıştı. O an ona baktığımda, hiç tatmadığı anne sevgisinin özlemini duyduğunu ve o sevgiyi bende bulduğunu fark etmiştim. Bu hem bir onur hem de bir sorundu. Olmamı istediği gibi bir kadın olabilir miydim? O gece, olabileceğimi hissettim. Ona kalbindeki derin ve acı veren boşluğu doldurmaya yetecek kadar çok sevgi göstereceğime dair ant içtim. Ama nasıl? Şimdiyse yeterli olmadığımı fark ettiren sert ve acımasız bir gerçekle karşılaşmıştım. Dexter'ın sorunları beni aşan ve muhtemelen benim tarafımdan çözülemeyecek sorunlardı.

Yüzen ev hafifçe sallanırken, göle ve ilerideki şehrin ışıklarına baktım. Dex gazetesine uzanmadan önce kısa bir an için elimi tuttu. Yan yana oturuyor olsak da kocamın ellerimden kayıp gittiği hissini tüm ağırlığıyla hissediyordum.

BELONGS TO KADOS TEAM

Altıncı Bölüm

Ada

Saat iki olduğunda açlıktan ölüyordum, bu yüzden Jim'in bahsettiği küçük marketi ziyaret etmeye karar verdim. Sanırım adı Pete'nin Marketi idi. İskeleye çıktığımda sol tarafta güzel bir yüzen ev fark ettim. Beyaz kaplamaları ve pencerelerinde bir zamanlar güzel çiçeklerle doluymuş gibi görünen çiçeklikleri vardı. Kapının yanındaki eski püskü, bakır posta kutusundan taşan mektuplardan evin boş olduğu anlaşılıyordu. Yere düşen mektuplardan birini almak için eğildim ve kime gönderildiğine göz attım: Esther Johnson. Mektubu posta kutusuna yerleştirirken Esther'ın kim olduğunu ve mektuplarını almak için dönüp dönmeyeceğini merak etmiştim.

Markete yaptığım kısa yürüyüş, bana yüzen evlerden oluşan rıhtıma göz gezdirme fırsatı vermişti. İskeleye ve ahşap evlere merakla bakıyordum. Her birinin ayrı bir kişiliği var gibiydi. Kimileri ilginç ve süslü püslüydü. Parlak renklere boyanmışlardı ve verandalarında hafif meltemde çınlayan rüzgâr çanları asılıydı. Kimileriyse pahalı görünümlü, modern evlerdi. Damağına düşkünlerin mutfaklarında Sub-Zero marka buzdolapları ve Viking marka ocaklı fırınlar göze çarpıyordu.

BELONGS TO KADOS TEAM

Nasıl olursa olsunlar, yüzen evler topluluğu bütün olarak bir ekosistemi andırıyordu. Burası çeşitli hayatlara ev sahipliği yapan, hayat dolu bir yerdi.

İleride Pete'nin Marketi'ni görerek caddenin karşısına geçtim. Küçük markete girdiğimde bir market arabası alıp reyondan reyona dolanmaya başladım. Yarım saat sonra gri sakallı bir tezgâhtar, aldığım bir kutu sütü, elmaları, muzları, ekmeği, bir kalıp çedar peynirini, yumurtaları, havuçları, fesleğenleri, bir baş sarmısağı, bir paket makarnayı ve bir şişe beyaz şarabı torbalara doldurdu. Kredi kartımı geçirirken adamın bana sırıttığını fark ettim.

"Burada yeni misiniz?" diye sordu.

"Evet," diye yanıtladım, sırtımda BEN ŞEHİR DIŞINDAN GELDİM! yazılı bir tabela olup olmadığını merak ediyordum.

"Yüzen evde mi kalıyorsunuz?"

Başımı sallayarak onayladım.

"Hangi iskele?"

"Tekneler Caddesi."

"Ah, Tekneler Caddesi," diye tekrar etti tek kaşını kaldırarak. "En sevdiklerimden biri. Bilirsiniz, oldukça derin bir geçmişi vardır."

"Öyle mi?" diye sordum alışveriş fişini alırken.

Adam sanki bir sır verecekmiş gibi öne doğru eğildi. "Orada uzun zaman önce bir bayan kayboldu. Bir gece öylece ortadan kayboluverdi. Polisler ona ne olduğunu bir türlü bulamadı. Ve bana soracak olursanız, Tekneler Caddesi sakinleri bu konuda pek de yardımcı olmadılar."

Doldurduğu alışveriş arabasıyla arkamızda beliren bir kadın boğazını temizledi.

"Pekâlâ," dedim. "Teşekkür ederim, ben..."

BELONGS TO KAOTIC TEAM

"Hangi yüzen evde oturduğunuzu söylemiştiniz?" diye sordu adam, iki kâğıt torbayı kucakladığı sırada.

"İskelenin sonundaki evde," diye yanıtladım.

Adam gözlerini iri iri açtı. "Bu onun eviydi."

Saat dokuzda yorgun olmam gerekirdi, ama değildim. Aksine yerimde duramıyordum. Uykusuzluk yeniden baş göstermişti. Üzerime bir taytla tişört geçirerek verandaya çıktım. Duyduğuma göre haziran ayında Seattle'da nadir görülen sıcak günlerden birini geçirmiştik. Ama şimdi güneş batıyordu ve yukarıda toplanan kara bulutlar, şehre yayılıp kendi bildiklerini okumak için güneşin ufuk çizgisinin ardında kaybolmasını bekliyorlardı. Dolapta bir kutu kakao gördüğümü hatırlayarak mutfağa yöneldim. Ocakta biraz süt kaynattıktan sonra içine bir kaşık kakao döküp karıştırdım. Gözlerimi kapattığımda onu, bebeğimi görebiliyordum.

"Anne!" diye bağırdı Ella, peşinde James ile birlikte hızla kapıdan içeri dalarken. Tavşanlı şapkasının pembe kulakları boynundan aşağı sarkıyordu. Ön dişlerinden biri yoktu ve kırmızı yanakları hayat doluydu. "Bak, okulda senin için ne yaptım!" Bana uzattığı resme bakarak gülümsedim. Resimde üçümüz –ben, James ve Ella– şekerden yapılmış evlere benzeyen bir evin önündeydik. "Burası Kuzey Kutbu," dedi Ella. "Bak," diye ekledi gökyüzündeki bir kızağı göstererek, "Bunlar da Noel Baba ve geyiği."

Onu kollarıma aldım. Yedi yaşında bir çocuk için ufak te-

fekti ve hâlâ onu rahatça kucaklayabileceğim kadar hafifti. "Ah, tatlım, resmine bayıldım." Yanakları üşümüştü. "Haydi, seni ısıtalım," dedim. "Sıcak çikolataya ne dersin?"

Ella ellerini çırptı. "Evet!"

"Bu gece kar bekleniyormuş," dedi James yanağıma bir öpücük kondurarak. Dudakları soğuktu. "Dışarısı şimdiden eksi yedi derece."

Kaşlarımı çattım. "Sence Noel Baba gelebilecek mi?"

"Elbette," dedi James. "Noel Baba'nın dört çekerli arabası var."

Gülümsedim. James son on beş yıldır New York'ta yaşamış olsa da çocukluğunu Montana'daki çiftliklerinde anne ve babasına yardım ederek geçirmişti. Anne ve babası onun gibi açık alanlarda büyümüş bir çocuğun tıkış tıkış bir şehirde nasıl mutlu olabildiğini hâlâ anlamıyor, fakat oğullarıyla fazlasıyla gurur duyuyorlardı. James üniversitede oldukça başarı göstermiş, Harvard'dan dereceyle mezun olmasının ardından *Washington Post*'ta staj yapmaya başlamış, oradan *New York Times*'a geçerek editör yardımcılığı yapmış, en sonunda da bir seyahat yazarı olmuştu. Ancak Ella çıkageldiğinde bütün bunlardan vazgeçip kızıyla birlikte evde kalmaya karar vermişti. Bu karara varmak kolay olmamıştı. Fakat *Sunrise*'da makale editörlüğüne getirilmiştim ve maaşım James'in gazetedeki maaşının neredeyse iki katıydı. Dolayısıyla bu fikir mantıklı gelmişti.

Parmaklarımı James'in koyu ve dalgalı saçlarının arasından geçirerek fısıldadım, "Listesindeki hediyeleri aldın mı?"

James, evet dercesine başını salladı. "Çoktan paketleyip dolaba sakladım bile."

"Biliyor musun? Sen harika bir babasın."

BELONGS TO KAOTIC TEAM

James sırıttı. "Biliyorum."

"Anne," diye seslendi Ella mutfakta oturduğu bar taburesinden. "Lindsey ve Jane aralık ayının bir sürü gününde hediye alıyorlar. Biz de Yahudi olabilir miyiz?"

Gülümsedim. "Hayır, hayatım, biz İtalyanız, unuttun mu? Pekâlâ, sen ve baban İtalyansınız. Ama ben de size katılabilirim."

"Babam İtalya'da mı doğmuş?"

"Baban Montana'da doğmuş, ama büyükannen ve büyükbaban İtalya'da doğmuşlar."

"Bir gün oraya gidebilir miyiz?" Ella, James'inkilere benzeyen çarpıcı ela gözleri, buğday teni ve dalgalı saçlarıyla tıpkı büyükannesini andırıyordu.

"Evet," diye yanıtladım. "Baban ve ben önümüzdeki yıl seni oraya götüreceğiz. Orada seninle tanışmak isteyen bir sürü kuzenin var."

Üzerinde minik şekerlemeler olan bir bardak sıcak çikolatayı Ella'ya uzattım. "Dikkat et," dedim. "Biraz sıcak."

Ella'nın tavşanlı şapkasını çıkarıp saç örgüsünü açtım. Ben onun saçlarını düzelttiğim sırada, James kolunu belime doladı.

Geçmişe ait bu görüntünün içinde sonsuza dek kalmak isterdim. Fakat arka kapının çalındığını duydum. Sanki güzel bir rüyadan uyandırılmaya direniyormuş gibi, kapı sesine kulak asmamaya çalıştım. *Sadece beş dakika daha*, diye geçirdim içimden. *Biraz daha uyumama izin ver!* Ama işte yine çalıyordu. *Tık, tık, tık.*

"Merhaba? Evde kimse var mı?"

Hatıralarımın arasından güçlükle sıyrılarak, arka kapıdan içeri göz atan tanımadığım adama baktım. Uzun kollu, kareli bir gömlek, lacivert bir yelek ve bir kot pantolon giymişti.

BELONGS TO KADOS TEAM

Kısa ve sarı saçları dağınık görünüyordu. Saçını bilerek mi öyle yapmıştı yoksa umurunda olmadığı için mi o haldeydi, hiçbir fikrim yoktu.

"Evet," dedim, biraz şaşırmıştım. Canımın hiç sohbet etmek istemiyor olmasına rağmen kendimi zorlayarak gülümsedim. Ayrıca yeni komşularla, özellikle de yakışıklı olanlarla tanışırken üzerime gecelik dışında bir şey giymiş olmayı tercih ederdim.

"Affedersin," dedi adam, "ben sadece her şey yolunda mı diye bir bakmak istemiştim."

Burnuma ansızın bir duman kokusu geldi, ama nereden geldiğini bilmiyordum.

"Yanık kokusu aldım da."

İşte o an, adamın kim olduğunu bir kenara bırakarak yüzen evi yakıp kül etmenin telaşına düştüm. "Ne oldu bilmiyorum," dedim ocağa göz atarak. "Sıcak çikolata yapmak için süt kaynatırken ocağı açmıştım ve..." O sırada fırından duman çıktığını gördüm. Fırını açmamla birlikte bütün duman etrafa yayıldı.

Geriye doğru sıçradım. Henüz kendimi doğru düzgün tanıtma fırsatı bulamadığım komşum, hızla içeri girdi ve dumanın dışarı çıkması için ön kapıyı açtı. Ardından davlumbazın altındaki bir düğmeye basarak fanı çalıştırdı. Fırının içine baktıktan sonra başını olumlu anlamda salladı. "Ateş yok," dedi. "Burada bir şey yanmış olmalı."

"Tuhaf," dedim. "Çok yorgun olmalıyım. Ocağı yaktığımı sanıyordum. Herhalde bir şekilde onun yerine fırını çalıştırmışım."

Adam elini uzattı. Yakından daha genç görünüyordu. Otuzlarında ya da kırklı yaşlarının başında olan pek çok insanda

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

olduğu gibi, gülümsediğinde dudaklarının ya da gözlerinin kenarında oluşan kıvrımlar yaşını ele veriyordu. Tahminimce otuz sekiz yaşından daha büyük değildi. "Ben, Alex," dedi.

"Ada," dedim. "Dün taşındım."

"İskeleye hoş geldin," dedi gülümseyerek. "Aslında komşu iskelede oturuyorum, ama Jim ve diğerleri beni bir şekilde komşuları yaptılar." Sanki küçük bir sır verecekmiş gibi eğildi. "Doğruyu söylememi istersen," diyerek göz kırptı, "benim ev biraz hileli."

"Ah, öyle mi?" diye sordum sırıtarak. Birlikte verandaya çıktığımızda karşıdaki yüzen evi gösterdi. Ev benimkinden biraz daha küçüktü. Düz hatları ve modern çatısıyla, her nasılsa daha erkeksi görünüyordu. "Buraya beş yıl önce taşındım. Evi kelepire aldım çünkü nerdeyse batmak üzereydi."

"Vay canına," dedim. "Yani onu tamir mi ettin?"

"Evet," diye yanıtladı Alex. "Her neyse, içeri bu şekilde daldığım için affedersin. Ama 2003'teki yüzen ev yangınından sonra göldeki en ufak dumandan nem kapar hale geldim."

"Yangın mı?"

"Evet," dedi. "Henüz bir ay öncesinde taşınmıştım. Komşu iskeledeki beş ev birden yandı. Gerçekten korkunçtu."

"Vay canına," dedim. "Yaralanan oldu mu?"

"Tanrı'ya şükür ki hayır," dedi Alex. "Bu da bir o kadar şaşırtıcıydı. Çünkü yüzen evlerden biri tutuştuğunda, yangın hızla diğerine de sıçrayıverir. Burada çok dikkatli olmalısın."

"Korkuttuğum için üzgünüm," dedim.

"Sorun değil," diyerek sırıttı. "Dürüst olmam gerekirse, yeni komşumuzla tanışmak için bu oldukça yaratıcı bir bahaneydi."

Bir an için üzerimde eski püskü siyah taytım ve yeşil, fani-

BELONGS TO KADIOS TEAM

laya benzer tişörtümün olduğunu hatırlayarak utandım. Ama sonra Joanie'nin, Seattle'dakilerin modaya alerjisi olduğunu söylediğini hatırlayarak biraz olsun rahatladım. Hem nasıl göründüğümü neden bu kadar önemsiyordum ki?

"Pekâlâ," dedim, "tanıştığımıza çok sevindim."

"Burada uzun kalacak mısın?" diye sordu Alex. Sol elini cebinden çıkardığında yüzük parmağının boş olduğunu fark ettim. Olgun, yakışıklı ve bekâr erkeklerden uzun süredir kuşku duyar olmuştum. Bir keresinde otuz yaşında ve mükemmel görünümlü bir finans uzmanıyla kısa süreliğinde flört etmiştim. Hatta kız kardeşinin düğününde ailesiyle bile tanışmış, içten içe kendi düğünümüzün hayallerini kurmuştum. Sonrasındaysa eşcinsel olduğunu ve bütün ilişkimizin, ailesini heteroseksüel olduğuna inandırmak için kurulmuş bir tezgâh olduğunu öğrenmiştim.

"Ne kadar kalacağımdan emin değilim," dedim samimiyetle. "Kira sözleşmem yaz sonuna kadar, yani bir nevi ucu açık."

Alex anladığını belirtircesine başını salladı. "Orada ne iş yapıyorsun? Yani...?"

"New York. New York'luyum." Ona bunu söylediğim için şaşırmıştım ama onunla konuşması kolaydı ve varlığı, taşıdığım yükü bir nebze hafif hissettiriyordu. "Yazarım," dedim. "*Sunrise*'da editörlük yapıyorum."

"Dergide mi?"

"Evet," dedim. "Ya sen?"

"Fotoğrafçıyım," diye yanıtladı. "Daha çok yemek fotoğrafları çekiyorum. Ama bu sana yemek yapabildiğimi falan düşündürmesin. Çünkü omlet bile yapamam."

Güldüm. "Yemek yapamıyorsun ama yemek fotoğrafları çekiyorsun, öyle mi?"

BELONGS TO KADOS TEAM

"Çılgınca olduğunu biliyorum," dedi Alex. "Ama bir şeyler pişirirsen fotoğrafını çekerim."

"Sanırım sen *yemeyi* seviyorsun, öyle mi?"

"Evet," dedi. "En iyi kısmı o." Mutfağın köşesine göz attı. "Birkaç kitabımı buraya koyması için Roxanne'e vermiştim. Kiracılar için."

"Evin sahibiydi, değil mi?"

"Evet," dedi. "En son Alaska'da yaşadığını duymuştum."

Marketteki adamın kaybolan kadın hakkında anlattıklarını hatırlayarak başımı olumlu anlamda salladım. Fakat bundan söz etmedim.

"Her neyse, eminim yemek kitapları hâlâ buralarda bir yerdedir."

"Onları arayacağım," diye söz verdim.

Gülümsedi. "Pekâlâ, gitsem iyi olacak. Tanıştığımıza memnun oldum, Ada."

"Alex'ti, değil mi? İsim hafızam berbattır."

"Benim de," diyerek kapıya yöneldi Alex. Kanosuna binip eve doğru kürek çekerken, pencereden onu izledim.

Yatak odasına çıkan merdivenleri tırmanıp uyumaya çalıştım. Ama yirmi dakika geçmesine rağmen hâlâ uykum gelmemişti. Bir dergide okuduğum tavsiyeyi hatırladım. Eğer uykunuz gelmiyorsa yataktan kalkıp yirmi dakika boyunca bir şeyler yapmanızı, sonra tekrar uyumayı denemenizi söylüyordu. Bu tavsiyeyi her koşulda uyku ilacına tercih ederdim.

Henüz boşaltmadığım valizimi karıştırarak bir roman çıkardım. Ama iki sayfa okuduktan sonra ilgimi yitirdim. Sonra Alex'in kitaplarını hatırlayıp bir anda meraka kapıldım. Eve ilk girdiğimde göz attığım kitaplığa giderek, kitaplara göz gezdirmeye başladım. Karton kapaklı romanların bazıları,

sevgiyle ve bir damla yapıştırıcıyla bir araya getirilmiş gibi görünüyordu. Aralarında Kuzeybatı'ya ait bir rehber ve bir de Seattle'da doğa yürüyüşüyle ilgili bir kitap vardı. O sırada üstteki rafta dizili olan bir dizi büyük kitap dikkatimi çekti. Yemek kitabına benzeyen bir kitaba uzanarak aşağı indirdim. Kapağında Alex Milstead ismini görerek gülümsedim. Kellie Adams adında bir kadınla birlikte hazırlanmış, barbekü hakkında bir kitaptı bu. Sayfaları karıştırmaya başladım. *Vay canına. Gerçekten iyi.* Fotoğraflar *Sunrise*'ın sayfalarında gördüklerim kadar canlı ve parlaktı. Kapağa bir kez daha baktığımda, kitabın James Beard ödülü almış olduğunu gördüm. *Etkileyici.* Merakla son sayfayı açıp yazarın biyografisini buldum. Fotoğrafına bakılırsa, Kellie Adams'ın oldukça güzel bir kadın olduğu söylenebilirdi. Aynı zamanda üretkendi – biyografisinde yazılanlara göre ödül alan on dört yemek kitabı yazmıştı. *Pazar Kahvaltısı* başlıklı yazısını tanıyordum, çünkü onu birkaç yıl önce *Sunrise*'da yayınlamıştık. Hemen Kellie ile Alex'in arasında herhangi bir ilişki olup olmadığını merak ederek Alex'in biyografisine baktım: "Ödüllü fotoğrafçı Alex Milstead, kurşun geçirmez yeleğini mutfak önlüğüyle değiştirmeden önce, yıllarını *Time* gazetesi için Sudan'daki çatışmaları fotoğraflayarak geçirmiştir. Kendisini mutfakta acemi olarak adlandırsa da fotoğrafları *Gourmet, O, The Oprah, The New York Times* ve daha birçok yerde yayınlanmıştır. Seattle'daki bir yüzen evde yaşamaktadır."

Vay canına, oldukça başarılıymış. Yemek kitabını rafa yerleştirdikten sonra gözlerimi ovuşturarak esnedim. Nihayet uykum gelmeye başlamıştı. Salona döndüğümde sehpanın üzerinde bıraktığım su bardağını fark ettim. Aslında sehpadan çok, sehpaya dönüştürülmüş eski, ahşap bir sandıktı bu. Paslı,

BELONGS TO Kadıoğlu TEAM

pirinç menteşeleri olan oldukça eski bir sandık. Su bardağını mutfak tezgâhına bırakıp tekrar eski sandığın yanına döndüm. Menteşelerinden birine bağlı olan küçük kilidi çekip çıkarmaya çalışsam da yerinden kımıldamadı. İçinde ne olabilirdi ki?

Merdivenleri çıkıp yatağa girdim. İki yıldan sonra bile, tek başına uyumak hâlâ tuhaf hissettiriyordu. Tuhaf ve yalnız. Açık olan küçük, yuvarlak pencereden, dışarıda yağan yağmuru duyabiliyordum. Önceleri gölün üzerine çiseleyen minik yağmur damlaları, bir gök gürültüsünün ardından hızını arttırarak camlara sertçe vurmaya başladı.

Tanrı'nın gözyaşları.

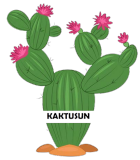
Kaz tüyü yorganımı boynuma kadar çektim ve bardaktan boşanırcasına yağan yağmuru dinlemeye başladım. Yağmurun sabit sesi beni avutmuştu. Gözlerimi kapatırken, Seattle'ın kalbi kırık biri için olabilecek en mükemmel yer olduğuna karar vermiştim.

BELONGS TO KADOS TEAM

Yedinci Bölüm

Penny

Dex beline doladığı bir havluyla banyodan çıktı. Parfüm sıkmış ve saçlarını hoşuma gittiği şekilde geriye doğru taramıştı.

Beni hafifçe öperken teninin kokusunu içime çektim. Çam ağacını andıran tatlı bir kokusu vardı. Kırmızı beyaz ekoseli ve her zamankinden biraz daha dekolte olan elbisemi fark edip etmeyeceğini merak ediyordum. Ama onun yerine tezgâha giderek ağzına birkaç yeşil zeytin attı. "Şarap almayı unutmadın, değil mi?"

Hayır dercesine başımı salladım. "Sevdiğin kürdanlardan da aldım," dedim kürdan kutusunu işaret ederek. Daha önce bu evde pek çok parti vermiştik. Yine de bu gecenin sorunsuz geçmek zorunda olduğunu ve Dex'in benden mükemmel olmamı beklediğini hissediyordum. Fırın saatinin çalmaya başlamasıyla yerimden fırladım.

"Ne pişiriyorsun?" diye sordu Dex.

"En sevdiğin enginar ezmesinden yapıyorum."

"Ah."

"Ne oldu? Hoşuna gittiğini sanmıştım."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Hoşuma gitmiyor değil. Sadece fasulye ezmesi yaparsın diye düşünmüştüm."

Ansızın ağlamak istedim. Güveç kabını yere fırlatmak ve yerleri temizlemeleri için ördekleri içeri çağırmak istiyordum. Hiç değilse onlar yemeğimi beğenir ve bana minnet duyarlardı.

Dex koluma dokunarak, "Affedersin," dedi. "Neyim var böyle bilmiyorum. Enginar ezmesi harika." Beni kendine doğru çekti. "*Sen* harikasın."

Kendimi zorlayarak gülümsedim, ama yaram hâlâ acıyordu.

Dex, ben onu engelleyemeden önce bir dilim Fransız ekmeğini enginar ezmesine batırarak bana döndü. "Yeni komşuyu da davet ettin mi?"

"Tekne inşa eden adamdan mı bahsediyorsun?"

Evet anlamında başını salladı.

"Davet etmeli miyim?"

Saatine göz attı. "Neden olmasın? Yeterince iyi bir adama benziyor," diyerek başını kaşıdı. "Bir de adını hatırlayabilsem."

Collin. Onun adı Collin. Ama hiçbir şey söylemedim. Adını bildiğimi itiraf etmekten utanıyordum.

"Pekâlâ, benim giyinmem gerek," dedi Dex. "Gidip onu da çağırmak ister misin?"

"Bilmiyorum," dedim ocağın başına dönerek. "Hâlâ yapmam gereken bir sürü hazırlık var."

"Asosyal olma, Penn," dedi Dex. "Adam bizim inzivaya çekilmiş bir çift olduğumuzu düşünecek."

"Tamam," diyerek önlüğümün ipini çözdüm. Dex giyinmek için koridora yöneldikten sonra, holdeki aynaya bakıp yanaklarımı çimdikleyerek dışarı çıktım. Collin'in yüzen evi bir sonraki iskeledeydi. O yüzden oraya kadar yürümektense

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kanoya atlayıp kürek çekmeye karar verdim. Topuklu ayakkabılarımı çıkarıp kanoya bindim ve küreklerden birinin üzerindeki martı tüyünü elimin tersiyle ittim. İskeleden ayrıldıktan az bir süre sonra, kanonun burnu hafifçe Collin'in iskelesine çarptı. Onu bağladıktan sonra iskeleye adım attım.

Çekinerek etrafıma bakındım. Collin'in aletleri, paslı bir sapı olan yeşil alet çantasının yanına düzenli bir şekilde dizilmişti. Ahşap yelkenli, yakından bakınca hayal ettiğimden çok daha güzel görünüyordu. Kendimi hayranlıkla tekneye bakarken buluverdim. Onu adeta küpeştede çalışırken görebiliyordum. Elimi ipek gibi yumuşak bir şekilde zımparalanmış ahşabın üzerinde gezdirdim. Ardından ayağa kalkıp Collin'in arka kapısını tıklattım. Ama açan yoktu. Ellerimi gözlerime siper ederek cama doğru eğildim ve içeri göz attım.

İçerisi derli toplu ve az eşyalıydı. Küçük bir kanepe, bir de sehpa göze çarpıyordu. Sehpanın üzerine saçılmış birkaç fotoğraf ve askeri madalyaya benzer bir şey fark ettim. Gözlerimi kıssam da net bir şey göremiyordum. Yerdeki bir pikabın yanında, Frank Sinatra'ya ait bir plak kapağı vardı. Frank Sinatra'yı severdim.

Arkamda ayak sesleri duyarak sesin geldiği yöne döndüm. Collin market torbasını yere bırakarak acemice gülümsedi.

"Merhaba," dedim çabucak. "Ben... ben... sadece... ben sadece seni bu geceki kokteyl partimize davet etmeye gelmiştim."

"Ah," diyerek gülümsedi Collin.

Aramızda ağır ve boğucu bir sessizlik oluştu. Daha fazla ne diyeceğimi bilemeyerek, kanoya doğru ayaklarımı sürümeye başladım.

"Göz atmak hoşuna gitti mi?"

Başımı iki yana salladım. "Neye göz atmak?"

BELONGS TO KADIS TEAM

"Evime," dedi Collin. "Seni içeriyi gözetlerken gördüm."

Yanaklarım kıpkırmızı olmuştu. Kendimi annesinin makyaj çantasını karıştırırken yakalanmış küçük bir kız gibi aptal hissediyordum.

"*Gözetlemiyordum*," dedim. "Sadece evde misin diye bakmaya çalışıyordum."

"Tabii," dedi Collin. Hâlâ gülümsüyordu ve sanki utanmamı oldukça eğlenceli buluyormuş gibi başını sağa yatırmıştı.

"Dinle," dedim kanoya adım atarak. "Unut gitsin." İpini çözdüğüm kanoyu iskeleden uzaklaştırdım. "Sadece misafirperver olmaya çalışıyordum."

Naomi ve Gene verandamızın önünde belirdiği sırada kanoyu kendi iskelemize bağlıyordum. "İyi akşamlar, Penny," dedi Gene.

Kanodan inerken Collin'in hâlâ arkamdan baktığını hissetsem de arkamı dönmedim.

Naomi bana doğru bir adım atıp eliyle dağılan saçımı düzetti. "Sarsılmış görünüyorsun, tatlım," dedi Collin'in olduğu tarafa bir bakış atarak. "Her şey yolunda mı?"

"Her şey mükemmel," diye yanıtladım son derece kendinden emin bir sesle.

Naomi mahzun görünüşlü sarı kasımpatıların olduğu toprak bir saksıyı bana uzattı. "Ne kadar da neşe veren çiçekler, öyle değil mi?"

Ona katıldığımı belirtircesine başımı salladım. Ama kasımpatılardan nefret ettiğimi ve o berbat, keskin kokularının başımı ağrıttığını söylemedim.

"Haydi, içeri girelim," dedim saksıyı kapının yanına yerleştirerek. "Diğerlerini beklerken size içecek bir şeyler hazırlayayım."

BELONGS TO KADIOS TEAM

Naomi hırkasını çıkarıp çıplak kollarını gözler önüne sererken, mutfaktan onu seyrediyordum. Uzun ve güzel kolları vardı. İçten içe ondaki özgüvenin birazına sahip olup, tıpkı onun gibi kolsuz bluzlar giyebilmeyi diliyordum. Dex, Naomi'yi yanağından öptükten sonra Gene'in elini sıktı. Dex, kokteyl çalkalayıcısının sesi yüzünden net duyamadığım komik bir şeyler anlatırken, Naomi ritmik bir şekilde elmas kolyesini çekiştiriyordu. Herkes gülüyordu. Bense hızla çalkalamaya devam ediyordum. Martinisinin üzerinde bir buz tabakası olması, Dex'in hoşuna gidiyordu.

Üç bardak seçip birkaç zeytine kürdan sapladıktan sonra, titreyen elimle bardakları doldurdum. Bu gibi eğlenceler beni telaşlı ve tedirgin yapıyordu. Dex ise benim aksime, doğuştan ev sahibiydi.

İçkileri tepsiye yerleştirdiğim sırada Tom ve Lenora da gelmişti. İkisi de benim yaşımdan çok Dex'in yaşına yakındı. Kendimi bir kız öğrenci gibi hissediyordum. Ama sonra Dex'in eşi olduğumu hatırladım. Bayan Dexter Wentworth. Ellen ve Lou March'a, ardından Joe ve Leanne Hofstra'ya gülümsedim. Dex uzun zaman önce, Tekneler Caddesi'ne ilk taşındığı zamanlar Leanne ile flört etmişti. Benden çok önceydi. Leanne güzel ve zarifti. Joe ile tanışmadan önce avukatlık yapıyordu. Tepsiyi elime alıp sakinleşmeye çalıştığım sırada, Naomi ve Leanne'nin sohbetinin bir kısmına kulak misafiri oldum. Kapı eşiğinde duruyor ve alçak sesle konuşuyorlardı.

"Günümüzdeki evliliklerin problemi, pek çok erkeğin entelektüel açıdan kendileriyle eşit seviyede olmayan kadınları eş olarak seçmesi," diyerek, martinisinden büyük bir yudum aldı Naomi.

BELONGS TO KADOS TEAM

Leanne başını sallayarak onu onayladı.

"Ben bunu Anne Sendromu olarak adlandırıyorum," diye devam etti Naomi. "Erkekler bir anne istediklerini sanıyor, ama ihtiyaçları olan şey bir kadın. Bir eşe ihtiyaçları var, geceleri bir bardak sıcak sütle birlikte üstlerini örtecek birine değil."

Leanne buna cevaben bir şeyler söylese de ne dediğini duyamadım.

Naomi gözlerini devirerek, "Aynen öyle," dedi.

Kalbim hızla çarpmaya başlamıştı. Naomi'nin söylediklerini kafama takmamaya çalışıyordum. Elbette *benden* bahsetmiyordu. Ama yine de onun ve diğer herkesin, Dex ile evliliğimiz hakkında böyle düşünüp düşünmediklerini merak etmeden duramıyordum. *Sol elim neden uyuşuyor?* Derin bir nefes alarak salonun yolunu tuttum. Herkes Dex'in etrafında toplanmıştı. Ne kadar yakınımda olsa da, onunla aramızda kilometreler var gibiydi. Ne anlattığını bilmiyordum, sesler bulanıktı. Sadece onun sesini ve hemen ardından patlayan kahkahaları duyuyordum. O bir yıldızdı. Onun yanındaki yerimi almaya hevesli bir şekilde yürümeye başladım. Bayan Dexter Wentworth. Ancak ayakkabımın topuğunun halıya takılmasıyla birlikte öne doğru atıldım. Tepsi elimden kayarken şaşkınlıkla nefesini tutan kadınların ve tuzla buz olan bardakların sesini duydum.

"Hayatım, iyi misin?" diye sordu Dex üzerime eğilerek. Koyu gözleri endişe doluydu. Ardından Lenora ve Tom da aynı soruyu sordular. Lou, Ellen ve Joe. Ve Gene. Ve sonra da sanki gecesini mahvetmişim gibi kollarını göğsünde kavuşturmuş olan Naomi.

Tekrar Dex'e baktım ve af dilercesine başımı iki yana salladım. "Özür dilerim. Çok sakarım."

BELONGS TO KADIOS TEAM

"Sadece ayağın takıldı, hayatım," dedi Dex. "Hep şu lanet halı yüzünden. Bir yıl önce yenisiyle değiştirmem gerekirdi." Dex'in her durumu tatlıya bağlayabilmesini seviyordum.

Herkesin gözü üzerimdeydi ve yanaklarımın yandığını hissediyordum. "Sanırım çıkıp biraz hava alacağım."

"Ben de seninle oturayım," dedi Dex ayağa kalkmama yardım ederek.

Dex'in gözlerinden, misafirlerimizin gördüğü neşeli ve mutlu yüzün ardında saklanan hüznü okuyabiliyordum. Üzüntüsü son zamanlarda oldukça hissedilir olmuştu. Daha bir önceki gece, yatakta sessizce ağladığını duyduğumda uyuyor numarası yapmıştım. Yanıma kıvrılmış olan bedeni kederle sarsılıyordu. Onu avutmak için can atıyor, ama bunun sadece kendisini daha kötü hissettireceğini biliyordum. Son zamanlarda ona yardım etmek için yaptığım girişimler karşı koymayla, mahcubiyetle ve daha fazla acıyla karşılanmıştı. Nasıl bir karanlığın içinde dolaşıyor olursa olsun, yolunu kendi kendine bulmak zorunda olduğunu açıklığa kavuşturmuştu. Ona yardım teklifinde bulunamayacağımı, yolunu aydınlatmak için bir lamba bile yakamayacağımı bilmek bana acı veriyordu.

Ama bu gece geri adım atabilirdim. Korkularımı bastırıp Dex'in parlamasına izin verebilirdim. Onun içinde bulunduğu bunalım, benim kaygılarımdan çok daha önemliydi.

"Hayır," dedim. "Sen burada kal. Ben iyiyim." Bu partinin onun için ne kadar önemli olduğunu biliyordum. Bu parti için nasıl *can attığını* biliyor ve akşamını zehir etmek istemiyordum. "Biraz hava almak iyi gelecek. Hemen döneceğim."

Verandaya çıkıp ahşap sandalyeye oturarak göle baktım. Parti benim yokluğumda kaldığı yerden devam ediyordu.

BELONGS TO KAOTIC TEAM

Kokteyl karıştırıcısının çalkalandığını duydum. Biri pikabı çalıştırmıştı. Muhtemelen dans ediyorlardı. Göğsümün üzerine ağır bir his oturdu. İçeri giremezdim. Ayağa kalkıp ön verandaya, kanoyu bıraktığım yere yürüdüm. Biraz kürek çekecektim. Ne de olsa kimse yokluğumu fark etmezdi.

Küreğe uzandığım sırada arkamda bir ses duydum. "Umarım çok geç kalmamışımdır."

Gelen Collin'di. Belki de iş kıyafetlerini değiştirip tıraş olduğu için farklı görünüyordu. Bir kot pantolon ve yeni ütülenmiş bir gömlek giymişti. İnce çizgili gömleğinin üstten iki düğmesi iliklenmemişti. Sağ elinde bir şişe şarap, sol elindeyse iki kadeh vardı.

Hiçbir şey söylemedim.

"Burada tek başına oturduğunu gördüm," dedi Collin. Ardından şişenin tıpasını açıp, kadehlerden birine kırmızı şarap doldurdu ve bana uzattı. "Sana eşlik edecek birini istersin diye düşündüm."

Şaraptan bir yudum aldım. Boğazımdan aşağı kayan şarap sıcak, rahatlatıcı ve her nasılsa iyileştirici bir etki bırakmıştı. Collin yere otururak sırtını evin duvarına dayayınca ben de aynısını yapmaya karar verdim. Ekoseli elbisemin eteğini çekiştirerek bacaklarımı örttüm.

"Geçen gün neden bana kek getirmedin?" diye sordu Collin.

Suratımdaki şaşkın ifadeyi görür görmez açıkladı. "Sen pişirirken kokusunu alıp umutlanmıştım," diyerek omzunu silkti. "Güzel miydi?"

"Güzeldi," dedim.

"Senin mutfağından doğruca benim verandama esen bir rüzgâr var," diye devam etti.

BELONGS TO KADOS TEAM

Gülümsedim. "Bunu bilmiyordum. Ama mademki söyledin, artık daha fazla kek yapmam gerekecek."

Collin elini dramatik bir şekilde alnına götürdü. "Bu yaptığın resmen eziyet."

Haylazca sırıttım.

"Peki, bir şeyler pişirmenin olayı nedir? Bu tam da sana göre bir *iş* mi?"

Cevap vermeden önce bir süre durdum ve hamur yoğururken ya da kek yaparken hissettiklerimi düşündüm. Bir anda içim ısınmıştı. "Sanırım aklımdaki diğer her şeyden uzaklaşmamı sağlıyor."

Collin anladığını belirtircesine başını salladı. "Ben de bir tekne üzerinde çalışırken böyle hissediyorum. Elimin altındaki tahtadan başka, dünyada hiçbir şeyin önemi yokmuş gibi geliyor." Şarabından bir yudum aldı. "Sana bir şey sorabilir miyim?"

Evet dercesine başımı salladım.

"Burayı, Seattle'ı seviyor musun?"

"Şey, evet," dedim dürüstçe. "Yani, çoğunlukla seviyorum. Ya sen?"

Omzunu silkti. "Sevmiyor değilim. Ama sonsuza dek burada kalmayacağım."

"Öyle mi?"

Sanki gözleri geçmişine, belki de geleceğine dair sırları açığa vurabilirmiş gibi bakışlarını kaçırdı. "Üzerinde çalıştığım projeyi bitirdikten sonra buradan gideceğim."

Yapım aşamasında olan tekneyi işaret ettim. "Yani bir yerlere mi açılacaksın?"

"Onunla değil," dedi Collin. "Bu tekne özel. Bir müşteri için," diyerek evimize kısa bir bakış attı. Bahsettiği müşteri-

BELONGS TO KADIS TEAM

nin Seattle'ın varlıklı ailelerinden ve Dex'in müşterilerinden biri olup olmadığını merak etmiştim.

Anladığımı belirtircesine başımı salladım. Bu güzel esere bir gün bir yabancının sahip olacağını düşünmek beni biraz üzmüştü. Ondan ayrılmanın Collin için zor olup olmayacağını merak ediyordum. "Bu bittikten sonra ne olacak?"

Collin omzunu silkti. "Ödememi alacak ve başka bir maceraya çıkacağım."

Ellerimi kucağımda birleştirdim. "Günün birinde ben de denize açılmak isterdim," dedim utangaç bir şekilde.

"Neden yapmıyorsun?" diye sordu Collin. Sanki insan her an toparlanıp yola çıkabilirmiş gibi rahat konuşuyor olması hoşuma gitmişti. Ama keşke bu kadar kolay olsaydı.

"Çünkü kocam denize açılmaktan hoşlanmıyor," dedim. "Onu deniz tutuyor."

"Ve yüzen bir evde yaşıyor, öyle mi?"

"Kapalı sular sorun olmuyor ama açık denizdeki büyük dalgalar onu tedirgin ediyor."

Collin başını olumlu anlamda salladı. "Peki, diyelim ki istediğin herhangi bir yere yelken açabilirdin. Nereye giderdin?"

Bir süre düşündükten sonra gülümsedim. "Catalina Adası'na."

Seçimim Collin'i eğlendirmişe benziyordu. "Neden?"

Kalan son yudum şarabımı da içince bardağımı doldurdu. "Çünkü kulağa romantik geliyor. Bilirsin, hakkında bir şarkı da var."

"'Twenty-six Miles Across the Sea,' değil mi?"

"Doğru," dedim gülümseyerek. "Balayımda oraya gitmek istemiştim. Ama Dex Meksika'yı tercih etmişti."

"Meksika da oldukça güzeldir," dedi Collin. "Pasifik kıyı-

BELONGS TO KAOTIC TEAM

larının büyük bölümünü görmüşümdür. Ben Baja'ya gitmek isterdim."

"Öyle mi?" diye sordum merakım uyanmış bir halde. "Peki, nasıl oldu da kıyıları gezmeye başladın?"

Collin'in gülümsemesi bir anda soldu. İstemeden de olsa onun yasak bölgesine girdiğimden endişe ettim. Ama sonra omzunu silkti. "Aynı yerde uzun süre kalmaktan hoşlanmıyorum."

Ona geçmişi hakkında daha fazla şey sormak istiyordum. Fakat kulağımıza gelen gürültülü kahkahalar tüm dikkatimi yeniden eve çekmişti.

"Bayağı eğleniyorlarmış gibi görünüyor," dedi Collin içeriyi işaret ederek.

Başımı sallayarak onayladım. "Teknenle denize açılacak mısın? Yani bittiğinde, müşterin onu almadan önce." Her heyecanlandığımda olduğu gibi yanaklarımın kızardığını hissediyor ve hızlı hızlı konuşuyordum. "Bilirsin işte. Hep bir yelkenliyle dünyayı gezmeyi, buradan ayrılıp liman liman dolaşmayı, güneşin tenimi bronzlaştırmasına izin vermeyi hayal etmişimdir."

Collin bir süre dikkatle gözlerime baktı. Güneş battığından etraf karanlıktı, bu yüzden gözlerindeki ifadeyi tam olarak seçemiyordum. Tek görebildiğim iri, parlak ve belki de biraz eğleniyor gibi görünen gözleriydi. "Seni gezdirmemi mi istiyorsun?"

Utanmıştım. Açıkça bir imada bulunmamıştım ama kendime karşı dürüst olmam gerekirse, biraz ima etmiş olabilirdim. O güzel tekneye binmek ve şişkin yelkenlerinin altında, rüzgârı saçlarımda hissetmekten daha çok istediğim bir şey yoktu. "Şey, hayır. Ben sadece..."

BELONGS TO KAOTIS TEAM

"Sadece takılıyorum," dedi Collin. "Seni gezdirmeyi çok isterim."

Gülümsedim ve yüzümün kızardığından endişelenerek başımı çevirdim.

"Biliyor musun? Senin gibisine ender rastlanır."

Sadece gururumu okşamaya çalışıyor olmasından endişelenerek başımı iki yana salladım. "Ah, yapma."

"Hayır, gerçekten öyle," dedi Collin. "Az önce tarif ettiğin gibi bir yaşamın hayalini az sayıda kadın kurar."

"Neden kurmasınlar ki?"

Collin başını olumsuzca salladı. "Hayır, çoğu kadın tehlikesiz, rahat bir hayatı olsun ister."

Dexter ile olan hayatımı düşündüm. Tehlikesiz. Rahat. Sanırım bu tam olarak beni tanımlıyordu.

Ben bir şey söylemeye kalmadan Collin yeniden konuşmaya başladı. "Hayatımı küçük bir çocukken okuduğum bir söz doğrultusunda geçirip öleceğim. Şunun gibi bir şeydi: 'Bundan yirmi yıl sonra, yaptığınız şeylerden çok yapmadıklarınız için hayal kırıklığı yaşayacaksınız. O yüzden düğümlerinizi çözüp halatlarınızdan kurtulun ve sığındığınız güvenli limandan uzaklara yelken açın. Yelkenlerinizle rüzgârı yakalayın. Araştırın. Düşleyin. Keşfedin.'"

"Bu... çok güzel," dedim nefesim kesilmiş bir halde. "Uzaklara yelken açmak istedim."

Collin gülümseyerek cebinden bir bilet çıkardı. *Unutamadığım Aşk* adlı filme ait bir sinema bileti olduğunu görebiliyordum. Geçtiğimiz ay bu filmi izlemek istemiştim, fakat Dex baş ağrısından yakındığı için evde kalmıştık.

"Anlamadım," dedim.

BELONGSTO Kaotik TEAM

"Bu senin biletin. Teknenin ilk seferi için."

"Tamam," dedim, gülümsememe engel olamayarak.

Dex'in bize doğru yürüdüğünü fark edince başımı kaldırarak ona baktım. "İşte buradasın!" dedi Dex.

Çabucak ayağa kalkıp bileti elbisemin minik cebine sokuşturdum. "Selam, tatlım."

Dex, Collin'e gülümseyerek elini uzattı. "Gelebildiğinize sevindim. Ben Dexter Wentworth. Görüyorum ki eşim Penny ile tanışmışsınız. Gelin, bizimle bir şeyler için. Dans etmeye yeni başladık."

Collin başını olumlu anlamda sallayarak Dex ve benimle birlikte içeri girdi. Naomi sarhoştu. Bunu dengesiz duruşundan ve otuz iki dişini göstererek sırıtışından anlayabiliyordum. Jimmy'nin bu gece nerede olduğunu merak ediyordum. Onu evde tek başına çizgi roman okurken ya da televizyon seyrederken hayal ettim. Gene ayağa kalkıp Naomi'nin martini bardağını aldıktan sonra, Naomi sallanarak yanımıza geldi. "Ah, bakın, yakışıklı kayıkçı gelmiş."

Hoparlörlerden Stan Getz'in saksafonunun dumanlı sesi yayılmaya başladı. "Ah," dedi Naomi çocuk gibi bir sesle. "Birileri nihayet doğru düzgün bir dans müziği açtı." Ardından Collin'in elini tutup belime iliştirdi. "Siz ikiniz bu partinin en gençlerisiniz, dans etmeniz gerek."

Collin bana özür dilercesine gülümsedi. "Bu bir parti," dedim. "Haydi, dans edelim."

Sanki sözlerim onu rahatlatmış gibi beni kendine doğru çekti. Bütün gözleri üzerimde hissediyordum. Leanne bana gülümseyince hızla bakışlarımı kaçırarak odaya göz gezdirdim. Dex'i görmüyordum. Naomi ya da Gene'i de

BELONGS TO KADOS TEAM

öyle. Collin iyi dans ediyordu. Adımlarımı düşünmek zorunda kalmıyor, düşünmüyordum da. Hiçbir şey düşünmüyordum. Ve Collin ile göz göze gelip, gözlerimiz bir süre birbirine kilitlendiğinde, içimde görmezden gelemediğim bir kıpırtı hissettim.

BELONGS TO KAOTIS TEAM

Sekizinci Bölüm

ADA

Verandada oturmuş kahvemi içiyorken, Jim köşeden başını uzatarak bana baktı. "Affedersin, rahatsız etmiyorum, değil mi?" Sıcakkanlı bir adam olmasına rağmen, biraz içine kapanık bir yanı da vardı. Belki de hüzünlü. Gülümseyişiyle derinlerindeki her şeyi saklayamayan insanlardan biriydi. Belki onu bu kadar sevmemin nedeni de buydu.

"Hayır," dedim. "Ebette hayır."

Jim, mürekkep püskürtücülü bir yazıcıdan çıkarılmış gibi görünen bir kart uzattı. Kenarları mavi mürekkeple çerçevelenmişti. "Annem her yıl bu davetiyeleri hazırlama konusunda ısrar ediyor."

Karta göz gezdirdim:

DAVETİYE
Tekneler Caddesi Yıllık Bach Partisi
30 Temmuz, saat 18:00'da
Kendi İçkinizi Getirmeyi Unutmayın

"'İskelede Bach Partisi' mi? Bu çok hoş."

Jim omzunu silkti. "Kendimi bildim bileli yapılıyor. Eski-

BELONGS TO KADIOS TEAM

den dört enstrümandan oluşan bir grubumuz vardı. Ama birer birer ya öldüler ya da buradan taşındılar. Geriye bir tek babam kaldı. O da keman çalıyor."

"Ah," dedim. "Geçen gün bir keman sesi duyduğumu *sanmıştım*. Demek ki babandı."

"Evet," dedi Jim. "Müzikle uğraştığı için mutluyum. Gözleri iyice bozulduğundan artık kitap okumuyor. Tabii, artık nota kâğıdını da göremiyor. Ama hepsi hafızasında," diyerek başını işaret etti. "Onları ezbere çalıyor."

"Bu harika," dedim.

"Bunama berbat bir hastalık. Bir an için iyiymiş gibi görünüyor, sonraysa bana İngilizce bölümünden bir meslektaşıymışım gibi sesleniyor. En çok da annem için zor oluyor. Annemin unutmak için çaba harcadığı konuları gündeme getirip duruyor," diyerek omzunu silkti. "Hafızasının nasıl çalışacağı hiç belli olmuyor."

"Bu çok üzücü," dedim. "Hepiniz için çok zor olmalı."

Jim tekrar omzunu silkti. "Her neyse, annem senin de davetli olduğunu bilmeni istedi."

"Teşekkür ederim," dedim. "Onu buldun mu?"

Jim şaşkın bir şekilde bana baktı.

"Henrietta," diye hatırlattım.

"Ah, hayır. Henüz eve gelmedi."

"Bunu duyduğuma üzüldüm. Peki, Haines nasıl?"

"Çok kötü," dedi Jim. "Yemek yemiyor."

"Onu bulmak için ben de gözümü dört açacağım," diyerek kapıya doğru döndüm. "Bu arada, daveti için annene teşekkürlerimi ilet, lütfen."

Jim aklına aniden bir fikir gelmiş gibi gülümsedi. "Neden uğrayıp onunla tanışmıyorsun? Bu ona çok iyi gelecektir. Ba-

BELONGS TO KADIOS TEAM

bam kötü bir gün geçiriyor ve o kötü bir gün geçirdiğinde, anneminki de kötü geçmiş oluyor."

"Emin misin?" diye sordum. "Daha duş bile almadım. Bu halimle..."

"Annemin gözlerinde katarakt var," dedi Jim. "Ona Angelina Jolie gibi görüneceksin."

Gülümseyerek iskeledeki Jim'in yanına çıktım. İskelenin kenarına sarılmış olan yeşil bir sarmaşık fark ettim. Beyaz çiçekleri, boyunlarını sabah güneşine doğru uzatmıştı. "Şu sarmaşık," dedim Jim'e dönerek. "Nedir o? New York'ta hiç ona benzer bir şey görmemiştim."

"Gündüzsefası," diye yanıtladı Jim. "Çok sevimli, değil mi?"

"Evet," diyerek narin, beyaz çiçeklerinden birine dokunmak için dizlerimin üzerine çöktüm.

"Annem öyle düşünmüyor. Eskiden gündüzsefalarının böyle büyümesine izin vermezdi. Onları görür görmez kökünden söküp atmış olurdu."

Bir an için durup, insanların kan güdecek birini, bir yeri ya da bir şeyi seçmelerinin nedenini düşündüm. Babam için bu, benzin istasyonlarıydı. Daima onu kandırıp dolandırdıklarını iddia ederdi. Sayacın ona yalan söylediğinden emin bir şekilde, gözlerini akaryakıt pompasından ayırmazdı. Joanie'nin ise kahve dükkânlarında çalışanlara karşı bir takıntısı vardı. Salı sabahları kahvecide çalışan üniversite öğrencisinin, sipariş ettiği büyük boy, yağsız lattesine sırf inat olsun diye kafeinsiz kahve ve tam yağlı süt karıştırdığına inanıyordu. Bu yüzden her çalışandan şüphe duyuyordu. Artık onunla herhangi bir kafeye gitmeyi kabul etmememin sebebi de buydu. Manhattan'daki bir Starbucks'ın müdürüyle yaşadığımız gergin sohbeti hatırlayarak kahkahamı bastırdım. *Ah, Joanie.*

BELONGS TO KADIOS TEAM

Ama neden? Neden insanoğlunun aklı sinir olacağı bir şeyler bulma arayışındaydı? Gündüzsefası Jim Clyde'ın annesine güzel görünmek dışında ne yapmış olabilirdi ki?

Güzel saksı çiçekleriyle süslü bir evin önünde durduk.

"İşte geldik," diyerek kapıyı açtı Jim. Onun peşinden içeri girdim. Avokado yeşili duvarlar ve kahverengi, kabarık tüylü halılar, sanki 1963 yılından bir güne adım atmışım gibi hissettirdi. Belki de öyle yapmıştım. Bu evin, Jim'in büyüdüğü ev olduğunu hatırladım. "Anne, müsait misin?"

Koridorda yaşlı bir adam belirdi. Uzun boylu ve zayıftı. Kambur yürüyüşü, bana kemik erimesi olup olmadığını merak ettirmişti. Pantolonu üç beden büyükmüş gibi görünüyordu. Ters giydiği beyaz, pamuklu tişörtü buruş buruştu. "Selam, baba," dedi Jim.

"Oğlum?" Adamın yumuşak ve cana yakın bir yüzü vardı.

"Evet, benim, baba," dedi Jim. "Seni biriyle tanıştırmak istiyorum. Bu, Ada, yeni komşumuz."

"Kim?"

"Ada," diye tekrarladı Jim.

Adam istemsizce elini uzattı, ama yüzündeki şaşkın ifade hâlâ kaybolmamıştı. "Gene Clyde. Tanıştığımıza memnun oldum."

"Gel, baba, haydi, oturalım," dedi Jim.

Oturma odasına geçtiğimizde, Gene bana hangi romanı okuduğumu sordu. Havaalanındayken bir kitap aldığımı, ama adını hatırlamadığımı söyledim.

"Babam eski bir İngiliz edebiyatı profesörüdür," diyerek göz kırptı Jim.

"Ee, Penny," dedi Gene, "dün verandana bıraktığım romana başlama şansı bulabildin mi?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Baba," dedi Jim biraz irkilerek, "bu, *Ada*."

"Sorun değil," dedim. Gene'in alındığını düşünerek endişelenmesini istemiyordum. Hafıza kaybı ile yaşamanın nasıl bir his olduğunu merak ettiğim kadar, Penny'nin kim olduğunu da merak etmiştim.

"Jim, hayatım!"

Arkamı döndüğümde Jim'in annesiyle karşılaştım. Üzerinde mavi, kadife, gündelik bir takım vardı. Hassas cildi, bilhassa çıkık elmacık kemiklerinin üzeri kırış kırıştı. Bana bakışından, dış görünüşü ne kadar yaşlanmış olursa olsun, hâlâ oldukça keskin bir zekâsı olduğunu görebiliyordum. "Bu genç bayan kim?" diye sordu, bize doğru hafifçe aksayarak yürürken. Kalçasının kırıldığını hatırladığımda, onu ayakta görmek beni şaşırtmıştı.

"Anne," dedi Jim, onu onaylamadığını belli eden bir ses tonuyla. "Senin ayakta olmaman gerekmiyor mu?"

Kadın, kısacık kesilmiş gri saçlarını geriye atarak Jim'in yanağına bir öpücük kondurdu. "Ben iyiyim, hayatım," dedi. "Ama baban..." diye ekledi sesini iyice alçaltarak. "...pek de iyi bir gün *geçirmiyor*."

Jim başını sallayarak onayladı. Annesi biraz rahatsız oluyormuş gibiyken, Jim babasının durumuna üzülüyor gibi görünüyordu. "Biliyorum."

"Ee, bu güzellik de kim?" diye sordu annesi bana bakarak. "Bize kendinden bahsetsene, Bayan...?"

"Santorini," dedim.

"Ah, İtalyan mısın? Hiç de İtalyana benzemiyorsun." Biraz küstah ve patavatsızdı. Karşımda seksenine merdiven dayamış değil de otuz beş yaşında bir kadın duruyor olsaydı, herhalde ona gücenirdim.

BELONGS TO KADOS TEAM

"Evet," dedim. "Yani, bir İtalyan ile evliydim."

"Ah, boşanmışsın," dedi. "Bugünlerde herkes boşanıyor."

"Hayır," dedim, niyet ettiğimden biraz daha fazla savunur bir şekilde. "Kocam öldü."

"Çok üzüldüm, tatlım," diyerek başını iki yana salladı. "Ne yazık." Ardından elini uzattı. "Ben Naomi."

"Tanıştığımıza çok memnun oldum. Çok hoş bir eviniz var." Bunu neden söylemiştim, bilmiyordum. Ev hoş falan değildi. Aksine, oldukça karanlık olan evin içi ilaç ve hüzün gibi kokuyordu. Ama gergin olduğum zamanlar çok konuşmak gibi bir huyum vardı ve şu an gergindim.

"Gerginsin," dedi Naomi. "Gel, otur."

"Annem kırk yıl psikiyatrist olarak çalıştı," dedi Jim, özür dileyen bir ses tonuyla. "Kendini tutamıyor."

"Ben iyiyim," diyerek zorla gülümsedim.

"Hayır, değilsin, tatlım," dedi Naomi. "Bu hüznünün kaynağı nedir? Kocanın ölümü mü?"

Naomi, Dr. Evinson gibi değildi. Bakışlarıyla, saklamaya çalıştığım ve iki yıldan sonra bile hâlâ kapanmamış olan yaralarımı deşiyordu. Acımı hissedebiliyordu. Bense bu soruların amacının tedaviyle hiçbir ilgisi olmadığını hissediyordum.

Saatime göz attım. "Sizlerle tanışmak güzeldi," dedim çabucak, "ama gerçekten gitmem gerek."

Naomi merakla gülümsedi. Sonra da gözleriyle beni kapıya kadar takip etti.

Jim'in yüzündeki ifade adeta, 'Affedersin,' diyordu. Başımı olumlu anlamda salladım. Sonra da kanepedeki babasına baktım. Oturduğu yerde uyuyup kalmıştı.

Ne kadar zaman geçerse geçsin, üç kişilik yemek yapmaktan vazgeçemeyeceğimi biliyordum. Isıttığım tavaya biraz zeytinyağı dökerken James'in kollarını belimde, dudaklarını boynumda hissedebiliyordum. Kaç kez meşgul olduğum için onu kendimden uzaklaştırmıştım? Kaç kez "Bu gece olmaz," demiştim? Tavaya yerleştirdiğim tavuk göğüslerinin cızırtısını dinledim. Şimdi burada olmasını, o anlara geri dönebilmeyi nasıl da isterdim... Bütün o anlara...

Ekmeği dilimledikten sonra, doğradığım marulun üzerine gezdirmek için hızlıca bir salata sosu hazırladım. Ardından, tavadaki tavuğun üzerine James'in yaptığı gibi bir dilim limon sıkıp, doğranmış sarmısağı serpiştirdim. Son olarak şarap şişesinin tıpasını açtım ve tavaya çok az şarap dökerek, çıkan sarhoş edici kokuyu içime çektim.

"Merhaba, aşkım," dediğini duydum James'in. Daha önce kimse bana böyle seslenmemişti. Bu, onun içindeki romantik İtalyandı. Benim Romeo'm...

"Seni özledim," dedim. Kelimelerim kimselerin olmadığı tenha mutfakta yankılandı.

"Mutlu olmanı istiyorum," dedi James.

"Ama olamam," dedim. "Sensiz olmaz."

Başını iki yana salladı. "Denemek zorundasın."

"Yapabilir miyim, bilmiyorum, James," dedim.

"Benim için yapmaz mısın?"

Gözümden akan bir damla yaşı silerek tavuk, salata ve bir dilim ekmek koyduğum tabağımı verandaya taşıdım. Saat altıyı geçmişti ve rüzgârın hafifçe esmesine rağmen, birkaç yelkenli hâlâ yelkenlerini kabartarak gölde ilerliyordu. Yemeğimden bir lokma aldıktan sonra yeşil bir kanoyla iskelesine yanaşan Alex'i fark ettim. "Selam," dedi, iskeleye çıkıp be-

BELONGS TO KAOTIC TEAM

nimle göz göze geldiğinde. Bir kot pantolon ile mavi bir tişört giymiş, gri bir beyzbol şapkası takmıştı.

"Selam," dedim.

"Görüyorum ki henüz evi yakmamışsın," diyerek sırıttı.

Tabağımı kaldırıp göstererek gülümsedim. "Başardım."

Başını olumlu anlamda salladı. "Her ne pişirdiysen harika kokuyor."

Omzumu silktim. "Sadece tavuk. Öyle süslü püslü bir şey değil."

"Ah, kulağa sipariş yemekten iyi geliyor."

Tavadaki fazladan tavuk göğsünü, kesme tahtasındaki ekmeği ve hiç yemeyeceğim salatayla dolu kâseyi düşündüm. "Neden yemeğe gelmiyorsun?" diye sordum ansızın, kendi sesimi güçlükle tanıyabilmiştim.

Alex küreğini kanoya bıraktıktan sonra kocaman bir şekilde gülümsedi. "Gerçekten mi?"

"Tabii," dedim. "Ama şimdiden uyarıyorum: Yemek kitabına yakışır türden bir şey bekleme."

"En iyisi de öylesi zaten," dedi Alex. "O zaman fotoğraf makinemi kapıp geliyorum."

Alex omzuna astığı fotoğraf makinesiyle evden çıktı ve yeniden kanoya binerek iskeleme doğru kürek çekmeye başladı. "Merhaba," dedi kısa bir süre sonra. Verandama tırmanıp kanoyu bağlayışını izledim. Ardından şapkasını çıkararak göğsüne bastırdı ve öne doğru eğilerek beni selamladı. "Teşekkür ederim."

Bu hareketine gülmeden edemedim. "Ne için?"

"Beni Thai yemeğinden kurtardığın için."

"*Ah*, ama ben Thai yemeğini *severim*."

"Ben de," dedi Alex. "Ama peş peşe elli altı akşam boyunca yeşil köri ve Çin böreği yedikten sonra, şey, bilirsin işte."

BELONGS TO KADIOS TEAM

"Haydi," diyerek ayağa kalktım. "Sana bir tabak hazırlayayım."

Peşimde Alex ile birlikte mutfağa girip ona bir tabak hazırladım. Tabağı önüne bırakır bırakmaz fotoğraf makinesini çıkardı. "Bir masa örtün ya da kumaş parçan var mı? Arka plana koyacak türden bir şey?"

"Gerçekten bunun fotoğraf çekmeye değer bir yemek olduğunu sanmıyorum."

"Hayır," dedi Alex. "Değer. Tavuğun üzerindeki parlaklığa bir bak." Ona bunun pişirmeyi bildiğim birkaç yemekten biri olduğunu söylemedim.

Lavabonun yanındaki çekmeceden çizgili bir bulaşık bezi çıkardım. "Bu olur mu?"

"Evet," dedi Alex kadraja bakarak. Flaş art arda iki kez patladı. Alex ayakkabılarını çıkarıp tezgâhın üzerine çıktı. Fotoğraf makinesini kaldırıp tabağın üzerine doğru uzatırken, kol kaslarının nasıl hareket ettiğini fark etmeden edememiştim. Bir flaş, ardından bir tane daha... "İşte," dedi tezgâhtan atlayıp yanıma gelerek. Fotoğrafları bana gösterirken kolu benimkine değdi. "Gördün mü?" diye sordu, yaptığım yemekten yüz kat daha iştah açıcı görünen bir fotoğrafı göstererek.

"Vay canına," dedim hayretle.

"Fena değil, ha?" dedi Alex sırıtarak. "Hem de bir yemek stilistim bile yoktu." Bana doğru eğilerek fısıldadı. "Zaten onlar pek mızmız oluyorlar."

Alex masaya oturup tavuğu dilimlere ayırdıktan sonra bir lokma aldı. "Çok iyi," dedi eliyle ağzını örterek.

Gülümsedim. "Onca gün hazır yemekten sonra ne yersen ye lezzetli gelir."

"Hayır," dedi Alex, gözlerinden samimiyet okunuyordu. "Sen harika bir aşçısın."

BELONGS TO KADIOS TEAM

Başımı olumlu anlamda sallayarak dolaptan bir kadeh daha çıkardım. "Sana biraz beyaz şarap doldurayım mı?"

"Hayır, teşekkürler," dedi Alex. "İçki içmiyorum."

Alex yemeğini bitirene kadar havadan sudan konuştuk. Kadehimi tekrar doldurduktan sonra da göle bakan kanepeye oturduk.

"Kitabını buldum," dedim. "Barbekülü olanı."

Alex başını olumlu anlamda salladı. "Ne düşünüyorsun?"

"Harika görünüyor. James Beard ödülü – çok etkileyici."

Omzunu silkti. "O kitabın fotoğraflarını çekerken altı kilo almıştım."

"Neden olduğunu anlayabiliyorum." Kitabın yazarı hakkında bir şeyler sormak istesem de sormadım. Onun yerine, önceki kariyeriyle ilgili bir şeyler öğrenmeye çalıştım. "Seyahat etmeyi özlüyor musun? Sudan'daki işini?"

"Evet," dedi Alex. "Bazen." Sanki sert bir rüzgârın onu alıp götürmesini istermiş gibi göle doğru baktı. "Bir gün yurtdışı muhabirliğini bırakacağımı aklımdan bile geçirmezdim. Bu tam benim işimdi."

"Öyleyse neden bıraktın?"

Alex'in gözleri bir an için uzaklara daldıktan sonra tekrar bana döndü. "Çünkü burada yapılacak daha önemli bir işim olduğunu düşünmüştüm."

"Peki, o 'iş' umduğun gibi gitti mi?"

"Öyle olmasını istedim," dedi Alex. "Ama olmadı. Asla olmazdı." Alnını ovuşturdu. "Ya sen? Seni buraya işin mi gönderdi?"

"Hayır," dedim. "Ben her şeyi New York'ta bıraktım. Şimdi yeni bir sayfa zamanı."

Gözlerimiz birbirine kilitlendi. "Burası çok sessiz

oldu," dedim biraz gergin bir şekilde. "İçeride bir müzik seti olmalı."

Alex duvardaki bir dolabı işaret ederek ona doğru yürüdü.

"Görüyorum ki evimi benden iyi tanıyorsun," dedim.

Gülümsedi. "Burayı senden önce kiralayan adam balıkçıydı. Dost canlısı bir adamdı, ama içkiye zaafı vardı. Çok viski içerdi. Ona birkaç kez yardım etmek zorunda kalmıştım."

"Ah," dedim. "Bu, çamaşır odasındaki olta iğnesini açıklıyor."

Alex gülümseyerek tekrar müzik setine döndü. Bir süre anteniyle oynasa da yakındaki hoparlörden duyulan tek şey parazit sesiydi. "Sinyal yok. Bakalım ihtiyar Joe, CD çaların içinde ne bırakmış?"

"İhtiyar Joe mu?"

Alex başını sallayarak onayladı. "Balıkçı." Oturma odasında ansızın tanıdık bir melodi gezinmeye başladı. Neden bilmiyorum, ama öylece donup kalmıştım. Hemen ardından Karen Carpenter'ın ipek gibi yumuşak ve hoş sesini duydum.

"'Rainy Days and Mondays,'" dedi Alex.

Konuşamıyordum. Sadece ileri doğru bakıyor, gözyaşlarımla savaşıyordum.

Alex müzik setinin başından ayrılıp yanıma oturdu. Bir şeylerin yolunda olmadığını hissettiğini biliyordum. "Üzgünüm," dedi çabucak. "Eğer hoşuna gitmediyse kapatayım."

"Hayır," dedim. "Lütfen, kapatma." Gözümden süzülen bir damla yaşı silerken, bir diğeri yanağıma dökülüverdi. "Kocam bu şarkıyı çok severdi," diyerek gülümsedim. "Yeryüzünde Carpenterları seven tek erkekti."

Alex sırıttı. "İki erkekten biriydi, diyelim."

BELONGS TO KADIOS TEAM

Yeniden gülümsedim. Her nedense, biri bir an için omuzlarımdan büyük bir yük kaldırmış gibi hissediyordum. "James bir pazartesi günü ölmüştü," dedim.

Bir süre birlikte öylece oturup şarkıyı dinledik. İkimiz de kendi düşüncelerimizin içinde yalnızdık. Alex'in uzanıp ellerinin arasına aldığı elimi geri çekmedim.

BELONGS TO KAOTIC TEAM

Dokuzuncu Bölüm

PENNY

Kahvaltıdan kalan bulaşıkları yıkayıp, öğle yemeği için fırına bir somun tam buğday ekmeği attıktan sonra kanepede oturan Dex'in yanına iliştim. "Dün gece iyi vakit geçirdin mi?"

Dex gözlerini gazetesinden ayırmadı. "Evet, güzel partiydi." Başının ağrıdığını biliyordum. Uyandığında onu aspirine uzanırken görmüştüm.

Beni üst kattaki yatağımıza taşıyışını ve bana eskisi gibi dokunuşunu düşünerek gülümsedim. Ama bundan sadece sekiz saat sonra büyü bozulmuştu. Şimdi dikkati dağılmış ve aksi görünüyordu.

Dex gazeteyi sehpaya bırakarak bana doğru döndü. "Önümüzdeki haftayı atölyede geçireceğim," dedi gayet ifadesiz bir şekilde.

Dudağımı ısırdım. "Anlamıyorum."

"Neyini anlamıyorsun?" diye parladı. "Çalışmam gerek. Hepsi bu."

Ayağa kalkıp mutfağa yürüdüm. Gözlerim yanıyordu.

"Penny," diye seslendi Dex, yüzü bir an için yumuşamıştı.

BELONGS TO KAOTIC TEAM

Başımı olumlu anlamda salladım ve fırının kapağını açıp ekmeğime göz attım. Güzelce kabarmış ve harika, altın kahverengi bir renk almıştı. Gözümü dolduran yaşlar damlayana dek fırının başında bekledim. Kapağın üzerine düşen gözyaşı, sanki hiç var olmamış gibi buharlaşıp kayboldu.

"Hayatım," dedi Dex mutfağa gelerek. "Lütfen, bu kadar hassas olma."

Elbette haklıydı. O bir ressamdı. Ve onlardan biriyle evli olmak, Tibetli bir rahibin sabrına sahip olmayı gerektiriyordu. Dex her zaman ilk karısından sürekli ilgi beklediği için boşandığını söylemiyor muydu? Hayır, ben sürekli ilgi görmek istemiyordum. Ama *sevilmek* istiyordum. Her gece eve gelmesini istemekle, ondan çok mu fazla şey istemiş olurdum?

"Affedersin," dedim nihayet ona doğru dönerek. "Sadece bu kadar uzun süre eve gelmeyişinden nefret ediyorum. Burada kendimi çok yalnız hissediyorum."

"Psikiyatristim yalnız kalmamın bana iyi geleceğini düşünüyor," dedi Dex.

'*Psikiyatristin bana*, yani karına neyin iyi geleceğini hiç düşünüyor mu acaba?' diye sormak istedim. Ama bir süre bekledikten sonra, başımı sallayarak onayladım. "Dex, sadece mutlu olmanı istediğimi biliyorsun."

Beni kendine doğru çekip yanağıma bir öpücük kondurdu. "İşte seni bu yüzden çok seviyorum."

Dex öğleden önce evden çıktı. Fırından yeni çıkan ekmekle hazırlanmış ev yapımı sandviç yerine, şehir merkezindeki kafede yemeyi tercih etmişti. Üzerime alınmamaya çalışarak,

hazırladığım sandviçi bir kâğıda sarıp buzdolabına kaldırdım. Tam o sırada arka kapının hafifçe çalındığını duydum.

Kapıya baktığımda, burnunu cama dayamış olan Jimmy'yi gördüm.

"Günaydın, tatlım," dedim.

"İçeri gelebilir miyim?" diye sordu gözlerini kocaman açarak.

"Annenin nerede olduğundan haberi var mı?"

Omzunu silkti. "Bugün çalışıyor. Zaten onu rahatsız etmediğim sürece nerede olduğumu umursamaz ki."

"Öyle olmadığına eminim, Jimmy," dedim.

Jimmy oturma odasına girerek kendini kanepeye bıraktı. "Sizin ev her zaman çok güzel kokuyor," dedi. "Pastane gibi."

"Teşekkürler," dedim. "Karnın aç mı?"

Evet dercesine başını salladı.

Dex'in sandviçini ona verdim. Kâğıda sarılı sandviçi aceleyle açtı. "Kitap ödevimden A aldım," dedi bir ısırık aldıktan sonra.

"Aferin sana, tatlım," dedim. "Bahse varım annen seninle gurur duymuştur."

Jimmy başını iki yana salladı. "O böcekleri sevmiyor."

"Böcekler mi?"

"Kitap böcekler hakkındaydı."

"Ah."

"Annem Fried adında bir adam hakkında ödev hazırlamamı istemişti."

"Freud mu demek istedin?"

"Evet, galiba."

Gülümsedim. "Dürüst olmamı istersen," dedim, "böcekleri tercih ederim."

Jimmy haklı çıkarıldığı için memnun olmuşa benziyordu. "Beni kanoyla gezdirir misin?"

"Bilmiyorum," dedim, Naomi'nin Jimmy için yaptığı uyarıları hatırlayarak. "Annenle baban birazdan seni aramaya başlarlar."

Jimmy başını iki yana salladı. Gözlerindeki yalvaran, yalnız ifade, her nasılsa tamam dememe neden oldu. "Ama çok kalamayız."

Ayağa kalkıp kollarını belime doladı. "Teşekkürler, Penny."

Göl bugün muhteşem görünüyordu. Su, cam gibi pürüzsüz ve ışıl ışıldı. Kano tıpkı tereyağını kesen bir bıçak gibi, suda kolayca süzülüyordu.

Gölün ortasına gelene dek kürek çektikten sonra bir süre durarak suda yükselip alçaldık. Burası oldukça huzurluydu. Jimmy küreğini bıraktı ve beni görebilmek için ters dönerek oturdu.

"Keşke başarılı olduğum bir şey olsaydı," dedi birden.

"Ah, Jimmy, sen pek çok alanda başarılısın."

Başını olumsuzca salladı. "Okulda zeki değilim."

"Bu doğru değil," dedim. "Sadece özel yeteneğini henüz bulmadın. Bilirsin, herkesin bir tane vardır. Ne olduğunu bulmak biraz zaman alır, hepsi bu."

Jimmy gözlerini iri iri açtı. "Seninki ne?"

"Şey, bir şeyler pişirmeyi seviyorum."

"Güzel kurabiyeler yapıyorsun," dedi.

"Günün birinde bir pastane açmayı isterdim."

Jimmy bir süre düşüncelere daldıktan sonra kendi kendine gülümsedi. "Ben bir çizgi roman yazarı olmak isterdim."

BELONGS TO KADIOS TEAM

"Jimmy!" dedim. "Bu harika bir hedef!"

Jimmy cebinden çıkardığı bir kâğıdı bana uzattı. Birçok kez katlanmaktan küçük bir kare haline gelen kâğıdı dikkatlice açtım.

"Çok iyi sayılmaz," dedi hemen.

Jimmy'nin çizdiği minik karikatürdeki insanlara ve köpeğe hayretle bakarak başımı iki yana salladım. "Bu muhteşem," dedim. "Bunu annenle babana göstermelisin."

Jimmy olmaz dercesine başını salladı. Kâğıdı çabucak geri alıp tekrar katladıktan sonra cebine soktu. "Hayır. Onlar karikatürden anlamaz."

"Ama yetenekten anlarlar. Ve seninle çok gurur duyacaklardır."

Jimmy omzunu silkerek suya bakınca, ben de bakışlarımı kıyıya çevirdim. İskelemiz uzakta küçük bir nokta gibi görünüyordu.

"Penny?" dedi Jimmy tekrar bana dönerek. "Senin hiç bebeğin olacak mı?"

Sorusu karşısında biraz şaşırarak, gergin bir şekilde gülümsedim. Dex'e en son bu konuyu açtığım zamanı hatırladım. Hafifçe dizime vurmuş ve "Bu yaşta baba olmak mı?" demişti. Yine de bir çocuk sahibi olmak için can atıyordum. Bir bebeğim olursa bu kadar yalnız hissetmeyeceğimi düşünmeden edemiyordum. Onun kayıp parçamı tamamlayacağını ve kalbimde, Dex'in hiçbir zaman tam olarak kapatamayacağını bildiğim boşlukları dolduracağını biliyordum. Ama neredeyse üç yıllık evliliğimizden sonra, bir şeylerin yolunda olmadığı anlaşılır olmuştu. Ve belki de o şey *bendim*.

"Jimmy," dedim kelimelerimi dikkatle seçerek. "Bir bebeğim olmasını dünyadaki her şeyden çok isterdim. Ama bazen işler senin istediğin gibi gitmez."

BELONGS TO KAOTIC TEAM

"Bu haksızlık," dedi Jimmy kaşlarını çatarak. "Sen çocuk istiyorsun, ama çocuğun yok. Annemse hiç istemediği halde ben varım."

"Ah, tatlım," dedim çabucak. "Öyle söyleme. Bunun doğru olmadığını biliyorsun. Annen seni çok seviyor."

İskeleye doğru kürek çekerken Jimmy hiçbir şey söylemedi. Ama teknesi üzerinde çalışan Collin'i görür görmez gözleri ışıldadı. Collin ince bir tahta parçasını, teknenin kıç tarafındaki yerine yerleştiriyordu. "Gidip ona merhaba diyebilir miyiz?" diye sordu Jimmy.

Bir sakınca görmediğim için tamam dercesine başımı salladım. Sonra da o yöne doğru kürek çekip, kanoyu Collin'in iskelesine yanaştırdım.

"Hey, merhaba," diyerek bizi selamladı Collin.

Jimmy izin almaksızın kanodan iskeleye zıpladı. "Teknene bakabilir miyim?"

"Jimmy, ben..."

"Sorun değil," dedi Collin nazikçe. "Bir çift el daha işime yarayabilir."

"Gerçekten mi?" diye sordu Jimmy, yüzü sevinçle parlıyordu. "Yardım etmede çok iyiyimdir."

Gülümsedim. "Madem senin için bir mahsuru yok."

İkisini tahtayı tekneye yerleştirirken seyrettim. Jimmy parmaklarını tahtanın ucuna bastırırken, sanki kendisine hayatının en önemli görevi verilmiş ve onu başarmaya kararlıymış gibi görünüyordu.

"İşte," dedi Collin. "Şimdi de onu buradaki diğer tahtalara uydurmak için vernikleyeceğiz," diyerek Jimmy'ye küçük, teneke bir kutu ile fırça verdi. Sonra da tahtayı büyük bir özenle boyamaya başlayan çocuğu seyretti.

BELONGS TO KADIOS TEAM

"İşte böyle," dedi Collin onu cesaretlendirerek. "Senden iyi bir tekne ustası olurdu."

Collin'den de iyi bir baba olurdu, bu çok belliydi. Dex'in çocukların yanında nasıl telaşlı ve huzursuz olduğunu düşünerek yüzümü buruşturdum. Gerçi bu onun suçu değildi. Çocukken hiç sevgi görmemişti. Ona çocuklarla nasıl vakit geçireceği öğretilmemişti. Peki, bu öğretilmesi gereken bir şey miydi? Yoksa doğuştan içimizde var olan bir şey mi? Yine de Dex'i suçlamıyordum. Sadece Collin'in Jimmy'ye olan hoşgörülü davranışlarını hayranlıkla seyrediyor ve kendi kendime gülümsüyordum.

"İşte," dedi Collin. "Harika oldu. Sen olmasaydın bu kısmı bitiremezdim."

Jimmy hâlâ kanoda oturan bana göz attıktan sonra tekrar Collin'e döndü. "Sana bir dahaki sefere yine yardım edebilir miyim?"

"Yani yardımcım mı olmak istiyorsun? Çünkü kendime iyi bir yardımcı arıyorum. Seninkiler gibi güçlü, sağlam elleri olan birini."

"Yardımcın olmak istiyorum," dedi Jimmy, büyük bir heves ve ciddiyetle.

"Tamam, o zaman. Olabilirsin..."

İskeleden gelen ayakkabı topuğu seslerini duyunca hepimiz o yöne doğru döndük. Bunlar öfkeli bir kadının ayak sesleriydi.

Naomi. Bana bir bakış atıp yüzünü ekşittikten sonra oğluna döndü.

Jimmy'nin tedirginliğini hissedebiliyordum.

"Jimmy Allan Clyde," dedi Naomi. "Derhal buraya gel."

Jimmy hızlıca başını sallayarak yelkenliden indi. "Tamam, anne."

BELONGS TO KADIOS TEAM

Naomi bir iç çekti. "Leş gibi olmuşsun. Bir daha o ayakkabılarla salona girmeyeceksin," diyerek parmaklarını şıklattı. "Penny, onu eve getir."

Jimmy kanoya binerken, Collin sessizce bizi izledi. Ardından bana özür dilercesine gülümsedi. Hiçbir şey söylemeden başımı olumlu anlamda salladım.

Jimmy'nin evine doğru kürek çekip, inebilmesi için kanoyu iyice yanaştırdım. "Anne," dedi coşkuyla. "Collin'e teknesini yapması için yardım ettim!"

"Bu ona son yardım edişindi," diye çıkıştı Naomi. "İçeri gir."

"Ama anne," dedi Jimmy.

Naomi gözlerini kısarak arka kapıyı işaret edince, Jimmy kendisine söyleneni yaptı.

"Bu ne cüret," diyerek bana döndü Naomi. Siyah maskarası, gözyaşlarıyla birlikte yanaklarına akıyordu.

"Ben sadece, ben..." Ne diyeceğimi bilmiyordum.

"Oğlumu rahat bırak," dedi Naomi. "Senin şefkatine ihtiyacı yok."

"Ama ben..."

"Kötü bir anne olduğumu düşünüyorsun, değil mi?

"Hayır, ben..."

"Pekâlâ, bilmişliğini kendine sakla. O benim oğlum ve artık pençelerini onun üzerinden çek."

"Tamam," diyerek kürek çekmeye başladım. Uzaklaşırken sözleri hâlâ canımı acıtıyordu.

Arkama baktığımda Naomi'nin dizlerinin üzerine çöküp yüzünü ellerinin içine gömmüş olduğunu gördüm. Ağlıyordu – daha doğrusu, hıçkırarak ağlıyordu. Yüreğimin sızladığını hissederek şaşırdım. Naomi için, Tekneler Caddesi'ne ayak bastığım günden beri bana soğuk davranan bu kadın için her-

BELONGS TO KADIOS TEAM

hangi bir şey hissedebileceğimi ummuyordum. Ama şimdi, acı çektiğim gibi acı çektiğini görüyordum. Ona başka bir gözle bakıyordum. Bir defaya mahsus, özenle kolalanıp ütülenmiş dünyasındaki gizli kırışıklıkları görüyordum.

Zavallı Jimmy. Keşke onun sorunlarını çözebilseydim. Keşke bir şekilde hayatı onun için daha mutlu bir hale getirebilseydim. Kanonun ipini yakalayıp iskeleme sıkıca bağladım. Hızını arttıran rüzgârla birlikte ürperdim. Üst kattaki dolaptan sarı, kaşmir bir hırka seçtim. Dex'in bu hırkayı getirdiği günü hatırlıyordum. Mart ayıydı ve hırkanın yanında, onunla uyumlu sarı bir çift de küpe vermişti. Kolumu hırkaya geçirdim. Tenimde sıcak bir yağ gibi kaymış, lüks bir his uyandırmıştı. Dex her zaman, her şeyin en iyisini satın alırdı. Sandalyenin üzerinde duran, bir önceki gece giydiğim elbiseyi fark ettim. Collin'i düşünerek, cebime sokuşturduğum bileti çıkardım. Bir süre elimde tuttuğum biletin buruşukluklarına göz gezdirip, üzerinde yazanlara baktım. 15 Mayıs 1959. Filmi izlemeye geçtiğimiz ay gitmişti. *Kiminle?* Bu düşünce kendimi suçlu hissettirmişti. Evlilik yemini ettiğimde beynimin bu kısmının alınmış olması gerekmez miydi? Yatağın üzerindeki minik, yuvarlak pencereye doğru yürüyüp Collin'in yüzen evine baktım. Evde değildi. Jimmy ile nasıl da harika vakit geçirdiğini düşününce içimde bir şeylerin kıpırdadığını hissettim. Ardından uzun uzun yelkenliye baktım. O tekneyle denize açılmak istiyor, ama asla yapmayacağımı, yapamayacağımı biliyordum.

Küçük şifoniyerin yanına çömelerek, alt çekmecenin altındaki bir çıtanın yanına sakladığım minik, pirinç anahtarı aldım. Kükreyen aslanlara benzeyen berbat çekmece kulpları olan bu şifoniyeri oldum olası sevmemiştim. Ama Dex'in mobilya ustası bir arkadaşı bunu ona doğum günü hediyesi

BELONGS TO KADIOS TEAM

olarak verdiğinden, değiştirmeyi teklif etmek bana pek doğru görünmemişti.

Alt kata inerek, yüzen eve getirdiğim tek eşyamın yanına diz çöktüm; Büyükannem Rose'un eski sandığı. Küçük bir kızken bunun bir hazine sandığı olduğunu zannederdim. Belki de öyleydi. Büyükannem, büyükbabamla tanışmadan önce bir denizciye âşık olduğunu söylemişti. Adam bu sandığı büyükanneme hediye etmiş, o da büyükbabamla evlendikten sonra bile onu saklamaya devam etmişti. Bu gizemli denizci hakkında daha fazla bir şey bilmiyordum. Ama büyükannemin ondan nasıl bahsettiğini görebiliyordum. Onu hâlâ sevdiğini bilsem de neden ayrıldıklarını asla öğrenemeyecektim. Ve içi kırmızı, ipek kumaşla kaplı sandıkta bir zamanlar hangi hazinenin saklı olduğunu da bilmeyecektim.

Bana gelince, büyükannem onu küçük kızların ilgisini çekecek hazinelerle doldurmuştu; çeşitli ebatlarda porselen bebekler, gümüş bir saç fırçası ve tarağı seti, üzerinde gül desenleri olan dört adet çay fincanı ve taklit mücevherlerle dolu eski bir sigara kutusu. Yıllar geçtikçe onlara başka şeyler de ekliyordum. Annemin on altıncı yaş günümde verdiği bilezik, denizle ilgili şiirlerin yazılı olduğu bir kitap, Bayan Higgins'in Okulu'na kabul mektubum ve yemek tarifleriyle dolu mavi defterim de eklediklerimin arasındaydı.

Önceleri tüm bunları, yani kendime ait bir parçamı Dexter'dan saklı tutmak yanlış bir şeymiş gibi hissettirmişti. Ama onun da benden sakladığı şeyler vardı. Büyük şeyler. Çalışma masasının çekmecesinde mektuplar ve ilk karısına ait bir fotoğraf bulmuştum. Evliliğimizden önce geçmişine dair tek kelime bile etmemişti. Nihayet ona eski karısını soracak cesareti topladığımda ise iki şey yapmıştı: Daha önce evlendi-

BELONGS TO KADOS TEAM

ğini kabul etmiş ve bana bir daha bu konuyu açmamamı söylemişti.

Evet, Dexter'ın sırları varsa benim de olabilirdi. Anahtarımı küçük kilide yerleştirip sandığı açtım ve geçmişimin tanıdık kokusunu içime çektim – küflü, çiçekli ve yağmurlu bir gece gibi rutubetli. Sandığın içindeki hazinelere göz gezdirdim. Eski dostlar gibi hepsi orada, onları bıraktığım yerlerinde duruyorlardı. Collin'in biletini eski fotoğraflarla dolu bir kutunun yanına koyduktan sonra, sandığı yeniden kapatıp kilitledim.

BELONGS TO KAOTIC TEAM

Onuncu Bölüm

ADA

Sanki Alex'le tüm gece boyunca konuşabilirmişim gibi hissediyor, onun da aynı şekilde hissettiğini düşünüyordum. Ama geç olmuştu. "Pekâlâ, artık kalksam iyi olacak," dedi duvardaki saate göz atarak. "Yemek için teşekkürler."

"Rica ederim," dedim. "Yine yapalım."

Alex gülümsedi. "Çok isterim."

Alex gittikten sonra üst kata çıkıp, beklenmedik randevumuz hakkında düşünmeye başladım. Bu bir randevu muydu ki? Erkekler konusunda ne kadar paslandığımı fark ederek alnımı ovuşturdum. Hayır, bu bir randevu değildi, dedim kendime. Böyle bir fikre kapıldığım için kendimi aptal gibi hissettim. Ama dürüst olmam gerekirse, Alex'in yanındayken derinlerimde bir yerde, uzun zamandır hissetmediğim bir şeylerin kıpırdadığını inkâr edemezdim. James'ten beri hissetmediğim bir şey...

Çatı katına çıkan merdivenleri tırmanarak, nihayet valizimi boşaltmaya ve doğru düzgün yerleşmeye karar verdim. Valizim tamamen boşalana dek kıyafetlerimi eski şifoniyerin çekmecelerine tıkıştırdım. James valiz hazırlama konusunda be-

BELONGS TO KAOTIC TEAM

cerikliydi. Bir geziye çıkmadan önce, yanıma almak istediğim kıyafetleri seçer ve onları yatağın üzerine atardım. Onları bir sihir gibi düzenlice katlanmış yığınlara dönüştürür –kırışmamaları için pantolonları daima yuvarlardı– ve ustalıkla valizin içine yerleştirirdi. Gözlerimi kapattım ve birlikte Paris'e gittiğimiz anı hatırladım. Ella'nın dördüncü yaş gününden sonraki hafta bana sürpriz yapmıştı. İşten eve döndüğümde, annemle babamı evde, Ella ile yere oturup oyun oynarken bulmuştum.

"Anne, anne!" diye bağırmıştı Ella, kapıdan içeri girdiğim sırada. "Babamın sana bir sürprizi var! Uçağa bineceksiniz."

İçten içe sızlandım. Derginin fotoğraf çekimi için Portland'dan daha dün dönmüştüm ve en son isteyeceğim şey, bir başka uçağa binmekti. James'e göz attığımda gülümseyerek koridorda, kapının yanında duran valizleri işaret etti. "Her şey hazır," dedi. "Seni Paris'e götürüyorum."

"Ama," diye karşı çıktım, Ella'ya bakarak. Daha önce iş için pek çok kez yalnız seyahat etmiş olsam da, James ve Ella'yı da mümkün olduğunca sık yanıma almaya çalışırdım. Peki, ya şimdi? Küçük kızımız yanımızda olmadan ilk kez seyahat ediyor olacaktık ve bunu yapabileceğimden emin değildim.

Endişemi hisseden annem ayağa kalkarak yanıma geldi. "Hiçbir şey için endişelenme, tatlım," dedi. "Gidip eğlenmenize bakın. Baban ve ben her şeye göz kulak olacağız."

Bir robot gibi başımı sallayarak onayladıktan sonra su içmek için mutfağa yöneldim. Tam da o sırada, eve dönerken markete uğramayı unuttuğumu fark ettim. "James, en sevdiğimiz elma püremiz bitti," dedim başımı iki yana sallayarak. Sanki elma püresinin olmayışı, Avrupa'ya gitmeyip evde kalmak için yeterli bir sebepti. Nedendir bilinmez, ama benim için öyleydi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bu sabah yenisini almıştım," diyerek gülümsedi James. Mutfağa gelip kollarını belime dolayarak kulağıma fısıldadı. "Bak, yarın yıldönümümüz ve her zaman Paris'e gitmeyi istediğini biliyorum. Bırak da seni götüreyim. Paris'i birlikte görelim."

Arkamı dönüp James'in gözlerine baktım. Bu gezinin onun için çok şey ifade ettiğini görebiliyordum. Ben işteyken, o her gün evde Ella ile ilgileniyordu. James'in bu geziye benden çok daha fazla ihtiyacı olduğunu fark ettim. "Tamam," dedim gözlerine bakarak.

"Güzel," diyerek gülümsedi James. "Araba bir saat içinde bizi almaya gelecek."

O ana geri dönebilmeyi, James'in kollarını bir kez daha belimde hissetmeyi, oturma odasındaki Ella'nın kıkırdamalarını duyabilmeyi nasıl da isterdim.

Alt çekmeceyi kapatmak için eğildiğim sırada, küpemin ahşap zeminde çıkardığı sesi duydum. *Kahretsin.* Dizlerimin üzerine çökerek elimle önce yatağın, sonra da şifoniyerin altını yokladım. Daha iyi görebilmek için yüzüstü yere uzandığım sırada, çekmecenin altında bir parıltı fark ettim. Elimi uzattığımda, çekmece kasasının kenarına sıkıştırılmış küçük, pirinç bir anahtarla karşılaştım. Anahtarı kaldırıp ışığa tuttum. Ucu yuvarlak olan, uzun, eski moda anahtarlardan biriydi. Burada ne aradığını ve neyin anahtarı olabileceğini merak etmiştim. O sırada aklıma bir şey geldi: Oturma odasındaki sandık.

Alt kata indiğimde, merakıma yenik düşmeden önce bir süre tereddüt ettim. Ardından anahtarı eski kilide yerleştirip hafifçe sarstım. Kilit hemen açılınca, kalp atışlarımın hızlandığını hissettim.

Sandığın kapağını açtığımda, yıllardır bir metrekarelik

BELONGS TO KADIS TEAM

mezarında rehin kalmış olan küflü hava dışarı yayıldı. İçindekilere bakmak için dikkatlice sandığa doğru eğildim ve iple bağlanmış olan bir yığın eski fotoğrafı dışarı çıkardım. En üstteki fotoğraf, bir çiftin düğün gününe aitti. Genç gelin, 1950'li yılların tül duvaklarından birini takmıştı. Adam daha yaşlı ve seçkin biri gibi görünüyordu; eskiden büyükannemle birlikte seyrettiğim siyah-beyaz filmlerdeki Cary Grant ya da Gregory Peck gibiydi. Fotoğrafları bırakıp yeniden sandığı karıştırmaya başladım ve elyazısı yemek tarifleriyle dolu bir defter buldum. Tarçınlı Rulo tarifinin üzerine 'Dex'in En Sevdiği' diye not alınmıştı. *Dex*. Onun fotoğraftaki adam olup olmadığını merak ettim.

Sandıkta 1959 yılına ait iki de bilet vardı. Biri Frank Sinatra konserinin, diğeriyse *Unutamadığım Aşk* adlı filmin biletiydi. Beyaz bir mendilin üzerinde, kupkuru bir gül goncası duruyordu. Bu bir aksesuvar mıydı? Gülü elime aldığımda, yaprakları minik parçalar halinde ufalanarak halıya döküldü. Sandığın dibinde ise gelinliğe benzer bir şey vardı. Sararmış ve güveler tarafından yenmiş olsa da, bir zamanlar bembeyaz ve güzel olduğunu hayal edebiliyordum. Gelinliği sandıktan çıkarırken, dantellerinin sanki 'Ahh,' dercesine hışırdadığını duydum. Onu her kim giydiyse ufak tefek, narin biri olmalıydı. Bel çevresi daracıktı. Yere bir çift uzun, beyaz eldiven düştü. Herhalde gelinliğin içine sokuşturulmuştu. Gelinliği katlayıp eldivenleriyle birlikte yeniden sandığa yerleştirdim.

Bütün bunlar kimin eşyalarıydı? Ve neden burada bırakılmışlardı? Yemek tariflerinin yazılı olduğu defteri karıştırmaya başladım. Tamamı kurabiye, pasta ya da tatlı tarifiydi. Pişirmeyi seven biri olmalıydı. Fotoğrafları yeniden bağladıktan sonra defterle birlikte sandığa koydum. O sırada sandığın köşesine

BELONGS TO KAOTIC TEAM

sıkıştırılmış bir kitap fark ettim. Ernest Hemingway'in *Güneş de Doğar* adlı kitabının karton kapaklı, eski bir kopyasıydı bu. Geçmiş yıllarda biraz Hemingway okumuştum *–Paris Bir Şenliktir* ve sonraki eserlerinden bazıları– ama bu kitabı okumamıştım. Kitaba göz gezdirirken sayfalardan birinin köşesinin kıvrılmış olduğunu fark ettim. İşaretli sayfayı açtığımda ise altı çizilmiş bir satır gördüm. "Bir yerden başka bir yere giderek kendinden kaçamazsın."

Kelimelerin zihnime nüfuz etmesine izin vererek göle göz gezdirdim. *Yapmaya çalıştığım şey bu mu? Kendimden kaçmak mı?* Kitaptaki satıra tekrar bakarken, onun yıllar önce altını çizen kadınla bir bağı olup olmadığını merak ettim. Onun da gizli bir acısı var mıydı? *O da tıpkı benim gibi kaçmaya mı çalışıyordu?*

Sandığı kapattığım sırada, yerde gözden kaçırdığım bir şey fark ettim. Bu bir bileklik – daha doğrusu bir hastane bilekliğiydi. Plastikten yapılmıştı ve ön tarafındaki yazılar aşınmış olduğundan güçlükle okunuyordu. Lambayı yakıp daha yakından baktım. 'Wentworth, Penny,' yazıyordu.

Bilekliği pantolonumun cebine sokarken, bu kadın hakkında daha fazla şey öğrenmeye ant içtim. Bu, marketteki adamın kastettiği kadın olabilir miydi? Şu kaybolan kadın? "Penny," dedim kendi kendime. *Kimdin sen?*

Ertesi sabah gözlerimi açtığımda ilk düşündüğüm şey Alex'ti. Evet, önceki gece birlikte iyi vakit geçirmiştik, ama bunu daha ileri götürecek değildim. Buraya iyileşmek için gelmiştim, hazır olmadığım bir ilişkiye karışmak için değil.

BELONGS TO KADOS TEAM

Bu kararlılıkla oturma odasına indiğimde, kanepenin üzerindeki lacivert yeleği fark ettim. İçgüdüsel bir şekilde burnumu yeleğe bastırdım. Kumaş temiz ve bir ağaç gibi kokuyordu. Sanki sabun ve çam ağaçlarının karışımı bir kokuydu. Yeleği yerine bırakırken içimde bir şeylerin kanat çırptığını hissettim.

O sabah bir kano gezintisi yapmaya ve Alex'in yüzen evine uğrayıp yeleğini bırakmaya karar verdim. Zaten beni davet etmişti. Bu yüzden uğramam tuhaf kaçmazdı. Yoksa kaçar mıydı? Gözlerimi kapatarak başımı iki yana salladım. Kes şunu. Bu kadar ince düşünmek yeter. Sadece aptal bir yeleği geri götüreceğim.

Yine de kendimi aynanın önünde her zamankinden fazla oyalanırken buldum. Saçlarımı tarayıp üç farklı yöne ayırdıktan sonra, biraz da dudak parlatıcısı sürdüm.

"Günaydın," dedi Jim iskeleden, can yeleğimi bağladığım sırada. "Kano gezisine mi?"

"Evet. Göle açılmak için güzel bir sabah gibi görünüyor."

"Hem de nasıl," dedi Jim. "Ben de bugün tekneyi çıkaracağım," diyerek evimin arkasında demirli olan yelkenliyi işaret etti.

"İyi eğlenceler," dedim.

"Bana katılabilirsin," dedi Jim bir süre sonra, gülümseyerek.

Başımı iki yana salladım. "Teşekkürler, ama belki başka zaman. Gölü bir ördeğin gözünden görmek için sabırsızlanıyorum."

Jim'in gülümsemesi genişledi. "Daha iyi bir yolu olamazdı."

Kanoya binip Alex'in yeleğini arkama yerleştirdikten sonra yavaşça göle açılmaya başladım. Önceleri, geçen bir teknenin ardında bıraktığı dalgalar yüzünden her an devrilecekmişim gibi hissettim. Kanonun kenarlarına sıkıca tutunup, kendimi

BELONGS TO KAOTIC TEAM

suya düşmeye hazırlayarak nefesimi tuttum. Düşmediğimi görünce, cesaretlenerek biraz daha açılmaya başladım. Küreğimi suya daldırarak gölün ortasına dek ilerledim. Lisedeyken Corey adındaki çocukla kano gezisine çıktığımız günü hatırlamıştım. O gün tepetaklak olacağımızdan emindim ve Corey beni öpmek için eğildiğinde az kalsın devriliyorduk. Kendi kendime gülümsedim. Ne kadar açılırsam, o kadar daha açılmak istiyordum. Bu yüzden durmayıp kürek çekmeye devam ettim ve zihnimin de benim gibi uzaklara açılmasına izin verdim. Özgür bıraktığım zihnim, tabii ki James ve Ella'yı ziyarete gitmişti. Onları Key Largo'daki iskelede oturmuş, birlikte ayaklarını sallarken görebiliyordum. *Sunrise* bir gezi yazısı hazırlamam için beni Florida Keys'e göndermişti. Giderken James ve Ella'yı da yanıma almıştım. İş gezilerimde benimle birlikte seyahat etmelerini seviyordum. Böylece kendimi daha az suçlu hissediyordum. Onlar New York'ta, bense bir otel odasında tek başınayken, Ella sebze yemeğini yemiş midir ya da James salondaki pencereyi kapatmayı unutmuş mudur diye endişeleneceğime, bir arada olabilirdik. Ella o zamanlar sadece üç yaşındaydı. Yanakları hâlâ yusyuvarlak, minik elleri hâlâ tombul tombuldu. Bebeklik kilolarının olduğu yılları seviyordum.

"Anne," dedi Ella. "Babamla kumdan kalelerimize bakıyoruz." Uzaktaki iki kumdan kaleyi işaret etti. Biri uzun, pürüzsüz ve simetrikti. Diğeriyse bir kasırganın hışmına uğramış gibi görünüyordu.

"İkisi de güzel," diyerek Ella'nın kalesini işaret ettim. "Ama şu *daha* bir güzel."

"O benimki," dedi Ella gururla.

"Şehre inip öğle yemeği için bir şeyler almayı düşünüyor-

duk," dedi James. "Bizimle gelmek ister misin yoksa yapacak işlerin mi var?"

"Keşke gelebilseydim," dedim, "Ama öğlene bir röportajım var."

Ella eteğimi çekiştirdi. "Anne, *lütfen*!"

"Ah, tatlım, mümkün olsa gelirdim, biliyorsun."

"Ella, annenin iş gezisinde olduğunu unutmayalım," dedi James. "Biz sadece ona eşlik etmeye geldik." O an James'i ne kadar sevdiğimi, bana ve işime duyduğu saygıdan dolayı ona ne kadar minnettar olduğumu hatırlayarak bir iç çektim.

"Tamam," dedi Ella.

"İyi eğlenceler!" Bir tişört ve şort giymiş olan James'in ve üzerinde keten, beyaz yazlık elbisesi, ayağında da pembe sandaletleri olan Ella'nın, birkaç adım ilerideki arabaya doğru yürümelerini seyrettim.

Otelin lobisinde Key Largo belediye başkanı ile röportaj yapacaktım. Geç kalmak istemediğimden, direkt oraya doğru yürümeye başladım. Bekleme salonuna vardığımda, uzaktan gelen siren seslerini duydum. Bir ambulans mıydı? Yoksa bir itfaiye aracı mı? Sesler yakındaki anayoldan geliyordu. James ve Ella şehir merkezine inmek için o yolu kullanmışlardı. Birden paniğe kapıldım. Ya bir kaza olduysa? Endişelerimi bastırmaya çalışsam da içimde kabaran korkuya engel olamıyordum. Suçluluk duygusu ve hayatımdaki en önemli iki insanı kaybetme düşüncesinin verdiği acıyla karışık bir histi bu. Ya ambulans onlar için geliyorsa? Hızla resepsiyona koştum. "Belediye başkanı gelirse, ona acil bir durum olduğunu söyleyin," dedim. "Ailemin iyi olduğundan emin olur olmaz döneceğimi iletin."

Ne yaptığımı bilmeksizin anayola doğru koşmaya başla-

BELONGS TO Kadrus TEAM

dım. Tek bildiğim, oraya gitmem gerektiğiydi. Eğer James ve Ella'ya bir şey olduysa ne yapardım, düşünemiyordum bile. Sadece orada olmak istiyordum. Kaldırıma koşup yola doğru baktım. Hiçbir şey görmüyordum. Ardından James'i aradım. Cevap yoktu. Yeniden aradım. Telefonunu açmıyordu. Yanımdan hızla geçen bir başka ambulans, dalları yola doğru sarkan bir palmiye ağacının bulunduğu köşeyi döndü. Siren sesi, ambulans köşeyi döner dönmez sustu. Ya onlara bir şey olduysa? Güçlükle yutkundum. Ne yaparım ben? Nasıl devam ederim? Hızlı adımlarla yürümeye, ardından koşmaya başladım. Birkaç blok ilerisi, sanki kilometrelerce uzaktaymış gibi geliyordu. İyi bir koşucu olmadığımdan, çok geçmeden nefes nefese kalmıştım. Böğrüme saplanan ağrı yüzünden yavaşladım. Bir süre acı içinde iki büklüm bekledikten sonra tekrar doğrulup yürümeye devam ettim. Şimdi yanıp sönen ışıkları görebiliyordum. Polis arabalarını ve iki ambulansı gördüm. Büyük bir kaza olmalıydı. Yukarıda dönüp duran bir de hastane helikopteri vardı. Her zaman dua eden bir insan değildim, ama Tanrı'ya inanıyordum. Tanrı'nın bizi dinlediğine inanıyordum ve şu an beni dinlemesine ihtiyacım vardı. *Yüce Tanrım,* dedim yüksek sesle, *lütfen iyi olsunlar. Yalvarırım iyi olsunlar.*

Kaza mahallinin önünde duran polis memurlarını görebilecek kadar yaklaşmıştım. Kiraladığımız arabanın mavi bir sedan olduğunu hatırlıyordum. Tek görebildiğim siyah bir Jeep'ti. O da bir akordeon gibi ezilmişti. Tanrım. Biraz daha ileride bir sedye gördüm. Koyu renk saçları olan küçük bir kız, sedyeyle ambulansa taşınıyordu. Kızın yüzünü göremiyordum. Tam o sırada gözüme pembe bir şey çarptı. "Ella!" diye bağırdım tüm gücümle. "Ella! Annen burada!"

BELONGS TO KAOTIC TEAM

Yol kenarına yanaşan bir başka polis arabasından inen bir memur, beni engellemek için yanıma koştu. "Bayan, uzak durmak zorundasınız."

"Ama kızım!" diye bağırdım ağlayarak. "O benim..." O sırada, yan tarafı içeri çökmüş olan karavanı ve yoldaki kanları fark ettim. Yırtık gömlekli bir adam, ambulansa bağırıp ağlayan bir kadının yanı başında duruyordu. "Bebeğim!" diye bağırıyordu kadın. "Bebeğim!"

Bir adım geriledim. Aynı anda hem korku ve dehşete kapılmış, hem de rahatlamıştım. Bebeği yaşam savaşı veren bu anne için yüreğim sızlamıştı. Ama benim bebeğim babasıyla birlikte yolda, koltuğunda sağ salim oturmaktaydı.

Çantamdaki telefonumun çaldığını duydum. Arayan James'ti. "Merhaba," dedim bir iç çekerek.

"Neredesin? Arkadan çok fazla gürültü geliyor."

"Bir kaza olmuş," dedim. "Sizin olabileceğinizi düşündüm, o yüzden buraya yürüdüm. Ah, James, öyle korktum ki."

"Tatlım, bizi merak etme. Az önce restorana vardık. Ella peynirli makarna siparişi verdi."

"Peynirli makarna," diye tekrarladım, kelimeler beni anında yatıştırmıştı. "James, ben sandım ki..."

"Hey," dedi James. "Her şey yolunda, hayatım. Lütfen, endişelenme." Fonda, Ella'nın şirin sesler çıkardığını duyuyordum. Orada olup, onun yanında oturmak istiyordum. "Düşündüm ki, belki bu seyahatten döndüğümüzde biraz izin alabilirsin," diye devam etti James. "Veya en azından sana bu kadar iş yüklememesi için editörünle konuşabilirsin." Bir süre durakladı. "Yani, eğer istersen. Bu senin kararın ve sana baskı yapmak istemem. Sadece... seni özledik."

Derin bir nefes aldım. Ella'nın bir şeye kıkırdadığını duyu-

BELONGS TO KAOTIC TEAM

yordum. "Haklısın," dedim. Haklıydı da. Bir şeyler değişmek zorundaydı.

Göle açılalı bir saat, belki de daha fazlası olmuştu. Eve doğru kürek çekerken, üzerime gelen bir deniz uçağından son anda kaçmıştım. Yüzen evimi ve bitişiğindeki iskelemi görebiliyordum. Diğerleriyle kıyaslayacak olursam, benimki onlar gibi süslü değildi. Komşu iskeledeki yüzen evlerin çoğu iki katlı ve daha yeniydi. Ayrıca bizim iskeledeki evler kadar birbirine bitişik değillerdi. Ama gösterişli mimarilere sahip evlerin sert ve soğuk bir havası vardı.

İleride verandasından bana el sallayan Alex'i gördüm. Gülümseyerek ona doğru kürek çekmeye başladım.

"Merhaba," diyerek yeleğini uzattım. "Biraz ıslanmışsa kusura bakma."

"Sırtın için iyi bir minder görevi gördüğüne sevindim," dedi Alex sırıtarak. "Vaktin varsa içeri gelsene? Sana üç günlük bir hazır yemek ikram edebilirim. Sanırım dolapta biraz pad Thai* olacaktı. Üzerindeki küf tabakasını kazıyabiliriz."

"Kulağa iştah açıcı geliyor," dedim gülümseyerek.

Alex kanoyu bağlamama yardım ettikten sonra, inmem için elini uzattı. Tam dengemi kaybetmeye başladığım sırada elini tuttum. Alex belimden tutarak, sırtüstü göle düşmeden önce beni yakaladı.

"Affedersin," dedim verandaya çıktığımda. Can yeleğimi çözüp kot pantolonuma göz gezdirdim. Biraz ıslanmıştı ama sırılsıklam değildi.

* İçine çeşitli soslar, sebzeler ve etler katılan, pirinç makarnası ile yapılan bir Tayland yemeği. (Ed. N.)

BELONGS TO KAOTIC TEAM

"Üç saatlik turun hoşuna gitti mi?" diye sordu Alex.

"Evet. Şu tarafta birkaç lüks yüzen ev var. Çok şaşırdım. Bir tanesi İtalyan villalarına benziyordu."

Alex başını sallayarak onayladı. "Yeni iskeleler aynı karakteri taşımıyor. Yüzen malikâneler gibiler." Omzunu silkti. "Buraya uymuyorlar. Bu topluluk yoksul sanatkârlar, bohemler tarafından inşa edilmiş. Bundan elli yıl önce, beş yüz dolara bir yüzen ev satın alabilirdin. Şimdiyse bu muhite taşınabilmek için milyoner olman gerek. Bilmiyorum, nedense bu bana doğru görünmüyor."

Başımı sallayarak onu onayladım, idealizmine hayran kalmıştım. Yüzen evler topluluğunun tarihiyle ilgili birkaç şey okumuş ve böylesine mütevazı bir başlangıçla oluştuğunu öğrendiğime şaşırmıştım. Örneğin 1800'lü yılların sonlarında, Union Gölü'nün 'yüzen evleri,' dubalar üzerine kabaca inşa edilmiş barakalardan oluşuyordu. Bu evlerde yoksul işçiler, çoğunlukla da oduncular ve aileleri yaşıyordu. Hatta iskelelerden birinin sonunda bir meyhane ve ona bitişik bir randevu evi bile vardı. "Peki, ya sen?" diye sordum, birden Alex'in geçmişini merak ederek. "Hep Seattle'da mı yaşadın?"

"Hayır," dedi Alex. "Oregon'da bir çiftlikte büyüdüm. Annem ve babam oraya ben dört yaşındayken taşınmıştı."

"Vay canına. Ne yetiştiriyordunuz?"

"Şerbetçiotu," dedi Alex. "Bira yapımı için."

Sırıttım. "Anladığım kadarıyla annen ve baban eğlenceyi seven insanlarmış, öyle mi?"

"Şey, sanırım öyle diyebiliriz." Onu üzerinde tulumuyla tarlalarda koştururken hayal ettim. "Ya sen?"

"Ben Kansas City'de büyüdüm," dedim, "küçük, sakin bir muhitte. Bilirsin, her pazar kiliseye gidilen yerlerden."

BELONGS TO KADOS TEAM

"Hâlâ gidiyor musun?"

"Kiliseye mi?"

Kazadan önce ailece kiliseye gitmeye başlamıştık. Ama şimdi, iki güzel canı bir çırpıda alan bir Tanrı hayal edemiyordum. "Eskiden dua ederdim," diye devam ettim. "Ama artık neye inandığımdan pek emin değilim."

"Ben Saint Mark's Kilisesi'ne gidiyorum," dedi Alex. "Tepenin başında. Harika bir korosu var. Bazen vaazları dinlemiyorum bile. Sadece sıraya oturup düşünüyorum. Biliyor musun? Sanırım *ait olmak* iyi hissettiriyor."

"Evet." Belki de uzun zamandır hiçbir şeye bağlı olmaksızın amaçsızca dolaştığımdan, Alex'in sözleri beni derinden yakalamıştı. Ait olmayı özlüyordum.

"Her neyse, eğer istersen," dedi Alex, "bana eşlik edebilirsin."

"Teşekkürler, ama kiliseye ya da Tanrı'ya karşı duygularım hâlâ karışık." Alex'in evini işaret ederek konuyu değiştirdim. "Peki, evi aldığında nasıl bir haldeydi?"

"Çok kötüydü," dedi Alex. "Uzun yıllar boyunca kiraya verilmiş. Son kiracıları olan üniversite öğrencileri de evi neredeyse kullanılamaz hale getirmişlerdi. Jim, bir gece yüz kişiyi birden eve doldurduklarını ve evin otuz santimetre kadar su aldığını anlatmıştı."

"Vay canına," dedim. "Yani evi tamamen boşaltıp temizledin, öyle mi?"

"Hemen hemen," diyerek kapıyı işaret etti Alex. "Haydi, gel. Sana evi gezdireyim."

Alex'in peşinden derli toplu bir oturma odasına girdim. Düz ekran bir televizyonun karşısında bej rengi bir kanepe, onunla uyumlu iki koltuk ve bir sehpa duruyordu. Odada

BELONGS TO KADOS TEAM

yeni yıkanmış çamaşırların kokusu vardı. James bütün çamaşırlarımı yıkamakla kalmaz, onları katlardı da. Bu yüzden Amerika'nın türüne en nadir rastlanan erkeğiydi. Kanepenin yanındaki çamaşır sepetini ve en üstteki erkek iç çamaşırını fark ederek kendi kendime gülümsedim.

"Her ayrıntıyı yeniden yaptım," dedi Alex. "Duvarlar, mutfak, banyo."

"Mutfağın harika," dedim ahşap mutfak dolaplarına ve granit tezgâha hayranlıkla göz gezdirerek. Dolaplar neredeyse boştu, ama sonra Alex'in yemek pişirmediğini hatırladım.

Alex omzunu silkti. "Neden bu kadar zahmet ettim bilmiyorum. O ocağı bir kere bile kullanmadım."

"Şaka yapıyorsun," dedim.

"Yapmıyorum," dedi Alex.

Elimi gazlı ocağın üzerinde gezdirerek, hayranlıkla gösterişli davlumbaza baktım. Alex'in birlikte çalıştığı yazar Kellie'nin bu ocakta hiç yemek pişirip pişirmediğini merak etmiştim. Onu uyuşuk bir cumartesi sabahı ocağın önündeyken hayal ettim. Üzerinde kırmızı, dantel bir sabahlık vardı. Kreplerin üzerine pekmez gezdirdiği sırada, askılarından biri omzundan aşağı kaymıştı.

"Sana içecek bir şey ikram edebilir miyim? Portakal suyu, soda?" diye sordu Alex, beni daldığım hayallerden çekip çıkararak.

"Bir bardak su yeterli."

Alex doldurduğu bardağı bana uzattı. Neden burada olduğumla ilgili çok fazla soru sormaması hoşuma gidiyordu. Bana New York'taki kimsenin yapmadığı şekilde süre tanıyordu. Bu da ona rahatça açılmak istememe sebep oluyordu.

Birlikte, Alex'in işaret ettiği kanepe oturduk. İkimiz de aynı anda konuşmaya başlayınca güldük.

BELONGS TO KAOTIC TEAM

"Önce sen," dedi Alex.

Tamam dercesine başımı salladım. "Pekâlâ, geçen gün Pete'nin Marketi'ne gittim. Bana, kaldığım evde yıllar önce bir kadının yaşadığını ve esrarengiz bir şekilde ortadan kaybolduğunu anlattı. Sonra..."

"Penny," dedi Alex başıyla onaylayarak.

Sandıkta bulduğum hastane bilekliğini hatırladım. "Adını nereden biliyorsun?"

"Bu Tekneler Caddesi'nin konuşulmayan konularından biridir," dedi Alex. "Herkes bilir, ama kimse dile getirmez."

"Neden?"

Alex omzunu silkti. "Bu evi satın aldığımda, emlakçı 1950'li yıllarda burada bir kadının kaybolduğundan bahsetmişti. Bu kötü anının kimsenin aklından çıkmadığını ve iskele sakinlerinin o gece hakkında konuşmaktan hoşlanmadıklarını söylemişti."

"Sebebini merak ettim."

"Ben de bilmiyorum," dedi Alex. "Ama eski sakinler arasında bu konuyu açmamanın daha iyi olduğunu öğrendim – Jim de dahil. Onlar için üzücü zamanlardı, sanırım."

Başımı olumlu anlamda salladım. "Alex, evde bir şey buldum."

Alex'in gözleri iri iri açıldı.

"Bir sandık," diye devam ettim. "Sanırım Penny'nin sandığıydı."

"Gerçekten mi? Nereden biliyorsun?"

Ona sandıkta bulduklarımı –gelinliği, kurumuş çiçeği, uzun yıllar önce yaşanmış bir aşk hikâyesinden arta kalan hatırlanmaya değer şeyleri– anlattım. Alex başını olumlu anlamda salladı. "İçinde bir ipucu olduğunu düşünüyorum. Eğer ortadan kaybolduysa bir sebebi olmalı. Yoksa, sence o...?"

BELONGS TO KADIOS TEAM

"Ben de aynı şeyi merak etmiştim," dedi Alex. "Hey, biz gazeteciyiz. Eğer biri gerçeği ortaya çıkaracaksa, o biziz, değil mi?"

Sırıttım. "Benim tatil yerleri hakkında yazdığımı, senin de yemek fotoğrafları çektiğini saymazsak."

Alex'in gülümsemesi geri geldi. "Evet, orası öyle."

Mutfaktan bir telefon sesi duyuldu. "Affedersin," dedi Alex. "Hemen dönerim."

"Alo," dedi duvardaki telsiz telefonu alarak. Ardından kaşlarını çatarak telefonu göğsüne bastırdı. "Hemen geliyorum."

Gülümsedim ve sehpanın üzerindeki yelkenlilerle ilgili bir kitaba uzandım. "Sorun değil."

Kitabın sayfalarına göz atarken, yatak odasındaki Alex'in konuşmalarına kulak misafiri olmadan edemiyordum. "Ciddi misin? Eğer fikrini değiştirmediysen... Evet, bunu biliyorsun... Hayır! Kellie, gerçekten, bu sohbeti bininci kez yapmayacağım..."

Kellie. Demek önsezilerim haklıydı. Ama neden arıyordu? Alex neden bu kadar sinirli görünüyordu? Öyle sert ve savunucu bir şekilde konuşuyordu ki sesini tanıyabilmek güçtü.

"Affedersin," dedi Alex çok geçmeden, telefonu duvardaki yerine yerleştirerek. Bir iç çekerek, suyundan büyük bir yudum aldı. "Nerede kalmıştık?"

"Dinle," dedim. Alex'in, gizemli Kellie ile çözüme kavuşturulmamış geçmişini düşünerek, kendimi ansızın yorgun hissettim. "Şu kano gezisi beni çok yordu. Sanırım eve gidip biraz kestireceğim."

Alex bir an için incinmiş görünse de yeniden gülümsedi. "Tamam. Ama bir akşam benimle yemek yiyeceğine söz ver."

"Söz veriyorum."

Kanoyu bağladıktan sonra ön kapıya yürüdüm. Evin anahtarını çıkarmak için elimi cebime attım, ancak onun yerine sandıktan çıkardığım hastane bilekliğini buldum.

Lanet olsun. Kapıda kalmıştım. Yeniden Alex'in yanına dönmeyi düşündüğüm sırada ilerideki Jim'i fark ettim. Islığıyla tanıdık bir melodi çalıyordu ve elinde bir boya kovası vardı. Anne ve babasının yüzen evinin çerçevelerini yeniden boyuyor gibi görünüyordu.

"Selam," dedim ona doğru yürüyerek.

"Günaydın," dedi Jim. "Nihayet evi boyamaya vakit bulabildim. Annem başımın etini yiyip duruyordu."

"Güzel görünüyor," dedim. "Baksana, sanırım kapıda kaldım. Acaba sende yedek anahtar falan var mı?"

"Hayır," dedi Jim kova ve fırçayı yere bırakarak. Tişörtüne bulaşan bej boya lekesini sildi. "Ama içeri nasıl girebileceğini biliyorum."

"Öyle mi? Nasıl?"

Göz kırptı. "Unutma, ben bu iskelede büyüdüm."

Gülümsedim. Birlikte evime doğru yürümeye başladık. Jim, ters çevirdiği boş bir saksıyı tabure olarak kullanarak çatıya çıktı. Ardından terasa tırmandı ve kolunu açık pencereden içeri uzatarak, teras kapısının mandalını açtı.

"İşte bu kadar," dedi. "Şimdi aşağı inip ön kapıyı açacağım, orada buluşuruz."

Yatak odama bu kadar kolay girilebildiği için nasıl hissedeceğimden emin olamasam da, çilingir çağırmak zorunda kalmadığıma sevinmiştim. "Teşekkürler," dedim içeri girdiğimde. "Bunu daha önce bir iki kez yapmış olsan gerek."

Jim gülümsedi, dikkati dağılmış gibi görünüyordu. "Vay

BELONGS TO KADOS TEAM

canına," dedi. "Yıllardır bu evin bu kadar az değiştiğini görmek, beni her seferinde şaşırtıyor."

Doğrusu ben bu duruma şaşırmamıştım. Evin güzelliği, sadeliğindeydi. Yer döşemeleri çam ağacından yapılmıştı. Yarım lambri kaplamalı, badanalı duvarları ve sağlam, klasik dolapları vardı. "Sen küçükken burası nasıldı?"

"Pekâlâ," diyerek etrafına bakındı Jim. "Kanepe burada, şimdiki yerindeydi. Ama her yer, sekiz yaşındaki bir çocuk için gerçekten soyut olan resimlerle doluydu." Mutfak tezgâhına doğru yürüyüp, bar taburelerinden birine göz gezdirdi. "O mutfakta bir şeyler yaparken, burada oturup onu seyrederdim."

Elimi cebime sokup, hastane bilekliğini parmaklarımın arasında hissettim. "Penny'yi mi?"

Jim, bu adı uzun zamandır duymamış gibi görünüyordu. Bu ismin Jim üzerinde bir tesiri olduğunu söyleyebilirdim.

"Bana ondan bahsedebilir misin?" diye sordum usulca.

Jim çenesini ovuşturdu. Az sonra anlatacaklarının onun için zor olabileceği belliydi. "Penny buraya taşındığında küçük bir çocuktum," dedi. "O, Dexter Wentworth'ün genç geliniydi. Ressamın."

Tabloyu işaret ettim. "Yani bu gemiyi çizen o muydu?"

"Evet," diye yanıtladı Jim. "O, Penny'yi hak etmiyordu."

"Ne demek istiyorsun?"

"Yani, anladığım kadarıyla çok iyi bir koca değildi. Yine de Penny onu seviyordu. Bu verandada oturup balık tutar ya da sadece tekneleri izlerdim. Penny sürekli bir şeyler pişirirdi. İçeri girdiğiniz her an, ev vanilyalı pasta gibi kokardı. Her zaman size ikram edeceği bir kurabiyesi ya da keki olurdu. O açıdan çok cömert biriydi. Bir keresinde ağladığını duymuş-

BELONGS TO KAOTIC TEAM

tum. Dexter ile kavga ettiklerini düşündüm. İşte o zaman gidip o adamın suratını yumruklamak istemiştim."

"Penny'yi sevmiyor muydu?"

"Herkes Penny'yi severdi," dedi Alex. "Şey, onu ya sever ya da kıskanırlardı." Gözlerini kısarak başını iki yana salladı. "Annem onu kıskanırdı. Penny o kadar güzeldi ki. Makyaja ya da gösterişli saç modellerine ihtiyacı yoktu, onun doğal bir güzelliği vardı. Ama en çok hatırladığım yanı nezaketiydi." Kendi kendine gülümsedi. "Onun annem olduğunu hayal ederdim."

"Çocukları var mıydı?"

"Hayır," dedi Jim. "Ama çok isterdi. Dexter'ın önceki evliliğinden çocuğu vardı. Ama görüşmüyorlardı. Tekrar baba olmak istediğini hiç sanmıyorum. Ayrıca tek ilgilendiği şey sanatıydı. O zamanlar gerçekten itibar gören biriydi. Şehrin dört bir yanındaki galerilerde, hatta bazı Hollywood evlerinde bile resimleri vardı. Sanırım Penny onun dünyasına uyum sağlayabilmek için elinden geleni yapsa da asla başaramadı. O, Collin gibi biriyle, onu taparcasına sevecek biriyle evlenmeliydi."

"Collin mi?"

Jim, Alex'in yüzen evini işaret etti. "1959 yazı boyunca orada yaşamıştı."

"Jim, Penny'ye ne olduğunu biliyor musun?"

Jim gözlerini doğruca ocağa dikti. Sanki Penny'yi orada, bir keke kürdan batırırken görebiliyor gibiydi. "Keşke bilseydim," diyerek biraz aceleyle ayağa kalktı. "Pekâlâ, boya kurumadan önce dönsem iyi olacak."

On Bir Yıl Önce

"Şunun kim olduğunu biliyorsun, değil mi?" diye sordu arkadaşım Jessica, dirseğiyle beni dürterek. İkimiz de Condé Nast Traveler adlı dergide editör yardımcısıydık ve Karayipler Turizm Bakanlığı sponsorluğunda Waldorf'taki bir brifinge gönderilmiştik.

Jessica, bir Rockefeller'in kızıydı. Fakat bu görevde olması, onu hak etmediği anlamına gelmiyordu. O, son derece zeki bir kızdı. Peki, ya ben? Sanırım ben de onun kadar zekiydim. Fakat mülâkata çağrılmak için neredeyse canımı vermiş ve referanslarım sayesinde ikinci tura yükselebilmiştim. *New York Times Magazine*'deki makalenin faydası olmuştu – işkence gibi geçen bir yıl boyunca, *Town & Country*'deki yazı işleri müdürünün kahvesini getirmemin de öyle. Bu yüzden Jessica'ya baktığımda gözlerimi devirmeden edemedim. "Kimden bahsettiğini bilmiyorum," dedim not almaya çalışarak. Saint Lucia Adası'ndan biri konuşuyordu. Amacım not almak, birkaç alıntı yapmak, sonra da ofise dönmekti. O gece Ryan ile randevum vardı. Ryan, Duke Üniversitesi'nin maliye bölümünde yüksek lisans yapıyordu. O akşam beni ziyarete gelecek ve Jean Georges'a yemeğe götürecekti. Ryan'ın davranışlarına farklı anlamlar yüklemek istemiyordum, fakat son bir yıldır ciddi bir ilişki yürütüyorduk ve pek yakında bir teklif alacağımı düşünmeden edemiyordum. Bayan Ryan Wellington olabileceğimi düşününce, bir an için heyecandan başımın döndüğünü hissettim. Ryan'ın ailesinin ülkenin dört bir tarafında evleri vardı ve annesiyle babası özel jetleriyle seyahat ediyorlardı. Göz korkutucu değilse bile heyecan verici

BELONGS TO KAOTIC TEAM

bir hayatları vardı. Ancak Ryan bir benzin istasyonu çalışanı olsa bile umurumda olmazdı. Önemli olan tek şey, beni seviyor olmasıydı.

"James Santorini," diye fısıldadı Jessica.

Ona '*ne olmuş yani?*' dercesine bir bakış attım. Jessica kaşlarını çattı. "*New York Times*'ın seyahat yazarı. Tam evlenilecek adam."

Gözucuyla Jessica'nın sözünü ettiği, koyu renk saçları olan adama baktım. Tam o sırada bizim bulunduğumuz tarafa bakarak gülümsedi.

"Gördün mü?" dedi Jessica biraz fazla yüksek sesle. "Yanına gidip merhaba demeni bekliyor."

"Buradaki bütün işi benim yaptığımı görüyorken, neden sen gidip merhaba demiyorsun?"

Jessica omzunu silkti. "Bana değil, sana bakıyor."

İşten, eve koşup üzerimi değiştirmeye yetecek kadar erken çıkabilmiştim. Bir bluz ve etek seçtikten sonra onları yatağımın üzerine attım. Bu gece, evlilik teklifi alacağım gece olabilirdi. Bu anı ömrümün geri kalanı boyunca hatırlayacaktım. İleride fotoğraflara bakıp, "Neden *bunu* giymişim ki?" diye düşünmek istemiyordum. Bayan Ryan Wellington olmaya uygun görünmeliydim. Siyah, kısa, kolsuz bir elbise seçip giydikten sonra büyükannemin inci kolyesini boynuma takarak boy aynasındaki yansımama baktım. Evet, şimdi hazırdım.

Son yirmi dolarımı da harcamaya karar verip bir taksi çevirdim. Restorana vardığımda yağmur atıştırmaya başlamıştı, ama umurumda değildi. Sevinçten içim içime sığmıyordu. Bu,

BELONGS TO KADIOS TEAM

hayatımın geri kalanının ilk gecesiydi. Hissediyordum. Saçımı düzelttikten sonra, beni karşılayan restoran görevlisi kıza ismimi vererek restorana göz gezdirdim. Ryan henüz gelmemişti. Sorun değildi. Masamıza oturup onu bekleyecektim.

"Üzgünüm, bayan," dedi görevli kız. "Wellington adına bir rezervasyonumuz yok."

"Çok tuhaf," dedim. "Bir yanlışlık olmalı. Bu akşam erkek arkadaşımla burada yemek yiyecektik. Adı Ryan Wellington."

Kız boş gözlerle, hissiz bir şekilde bana baktı.

"Belki benim adıma rezervasyon yaptırmıştır. Ada Miller."

Elindeki kâğıtlara göz gezdirdi. "Miller adına da hiçbir şey yok."

"Ah," dedim kapıya göz atarak. Ryan birazdan çıkagelip bu sorunu çözerdi. O her zaman sorunları çözerdi.

"Ne yapmak istersiniz, bayan?" diye sordu kız. Biraz sabırsız görünüyordu. "Sizi listeye alabilirim, ama dokuz buçuğa kadar tüm masalarımız dolu." Saatime göz attım. Henüz altıyı gösteriyordu. "Ya da sizi bara alabilirim. Sanırım orada birkaç boş yer var."

Hayal kırıklığına uğramıştım. Evlilik teklifi alacağım gecenin böyle olacağını hayal etmemiştim. Ama ne önemi vardı ki? Barda da tıpkı beyaz, ütülü örtüleri olan masadakiler kadar mutlu bir an yaşayacaktım. "Tamam," dedim nihayet. "Çok iyi olur."

Görevli bara kadar bana eşlik ettikten sonra rahatsız bir bar taburesine oturdum. Elbisem fazla kısaymış gibi hissettiğimden, bacaklarımı örtmek için eteğimi çekiştirdim. Sonra da bir kadeh beyaz şarap sipariş edip barın diğer tarafına göz attım. O sırada, Jessica'nın bugünkü toplantıda lafını ettiği adamı gördüm. Sanırım adı James'ti ve *New York Times*'da

BELONGS TO KADIOS TEAM

çalışıyordu. Beni tanımış olmalıydı, çünkü gülümseyerek kadehini bana doğru kaldırdı. Başımı olumlu anlamda salladım ve bakışlarımı çabucak şarabıma çevirdim. Yavaşça yudumluyor olmama rağmen yarım saat, ardından bir saat geçmişti. Barmen kadehimi yeniden doldurmasını isteyip istemediğimi sorduğunda, evet dercesine başımı salladım. Sonra da Ryan'ın arayıp aramadığına bakmak için dokuzuncu kez telefonumu kontrol ettim. Aramamıştı. Onu aramaya karar verdim. Ama telefonu beş kez çaldıktan sonra sesli mesaj servisine yönlendi. "Selam," dedim donuk bir şekilde. "Bir saattir burada oturuyorum. Neredesin? Seni özledim. Bu akşam yemek yiyeceğimizi sanıyordum. Her neyse, ben Jean Georges'tayım. Seni seviyorum."

Tam telefonu kapattığım sırada Ryan restoranın girişinde beliriverdi. Üzerinde ağır bir palto vardı. Görevli kız, Ryan'ın paltosunu işaret edip vestiyere vermeyi teklif edince, Ryan başını iki yana salladı. Bardan ona el salladığımı görünce yanıma geldi.

"Selam," dedim onu öperek. Tıraş olmamıştı ve bir kot pantolon giymişti. Biraz şık giyinmesini beklemiş olsam da, önemli olan tek şey burada olmasıydı. Yanımdaki bar taburesine hafifçe vurarak oturmasını işaret ettim. "Nedense rezervasyonumuzu yapmamışlar," dedim. "Ama sorun değil. Aslında burası da gayet keyifli."

Ryan oturmak yerine gergin bir şekilde alnını ovuşturdu.

Berbat görünüyordu. Bir şeyler olmuştu, bunu gözlerinden okuyabiliyordum. Belki de ailesinde bir trajedi yaşanmıştı. Babasının uçağı... düşmüş olabilir miydi? "Ne oldu? Neyin var?"

"Dinle, Ada," dedi Ryan. "Bunu nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum."

BELONGS TO KAOTIC TEAM

New York Times'daki sinir bozucu adam tekrar bana baktı. Onu görmezlikten gelmeye çalıştım. "Sorun ne?" diye sordum Ryan'a. "Tatlım, bana her şeyi anlatabilirsin."

"Biliyor musun? İşte senin bu huyunu seviyorum," dedi Ryan. "Sen çok iyi birisin. Ben sadece..."

Arkama yaslandım. *Hayır, bu olamaz. Gerçekten oluyor mu?*

"Ben sadece hayatlarımızın iki farklı yönde ilerlediğini görüyorum," dedi Ryan.

"Ah." Kendimi bir şok tabancasıyla vurulmuş gibi hissediyordum. Her yönden serseme dönmüştüm. "Benden ayrılıyorsun." Bunu tüm bunların benim hayal ürünüm değil, gerçek olduğundan emin olmak için söylemiştim.

"Benden nefret etmiyorsun, değil mi?"

"Hayır," dedim bir robot gibi. "Hayır, Ryan. Senden asla nefret edemem."

"Güzel," dedi Ryan gülümseyerek. Kadehimden büyük bir yudum aldı. "Gitmem gerek."

Tamam dercesine başımı salladım. "Peki."

"Yine haberleşeceğiz, değil mi?"

Sahte bir şekilde gülümsedim. "Her zaman."

Ve Ryan gitti. Yüzümü ellerimin arasına gömdüm. Ne kadar zaman geçmişti bilmiyordum, ama bir süre sonra barmen hafifçe omzuma vurdu. "Bayan," dedi, "bu şişeyi size barın diğer ucundaki beyefendi gönderdi." Beyaz şarap şişesinin üzerinde Fransızca bir şeyler yazıyordu. Ne diyeceğimi bilemediğimden barın diğer ucuna göz attım, fakat adam gitmişti.

"Beni mi arıyorsunuz?" diye sordu arkamdaki bir ses.

Arkamı döndüğümde onunla karşılaştım. Elinde iki boş

BELONGS TO KADOS TEAM

şarap kadehiyle, yanımdaki tabureyi işaret etti. "Oturabilir miyim?"

O geceyi düşünerek olanları olduğu gibi yazdım. James'in beni karnım ağrıyana kadar nasıl güldürdüğünü, küçük ve ucuz bir restoranda gece ikiye kadar nasıl oturduğumuzu hatırladım. Ve hayatın en güzel yanlarının, en karanlık anlardan doğduğunun nasıl farkına vardığımı da.

BELONGS TO KAOTIC TEAM

On Birinci Bölüm

PENNY

Dex bugün eve geliyordu. Kalbim heyecanla çarpıyordu. Oturma odasının tozunu alıp yatak çarşaflarını değiştirdim. Pete'nin Marketi'nden dönerken, yol kenarındaki bir çiçekçiden kokulu bezelye çiçekleri alıp, onları Dex'in arkadaşlarından birinin düğün hediyesi olarak verdiği kristal vazoya yerleştirdim. Rujumu tazeledikten sonra fırındaki tarçınlı ruloları kontrol ettim. Dex bir keresinde bana bu tatlıyı ne kadar çok sevdiğini, küçük bir çocukken sevgili dadısının ona tarçınlı rulolar yaptığını anlatmıştı. Geçmişi hakkında daha çok şey anlatmasını istesem de, sorduğum sorular sadece susmasına ve onu rahatsız etmeye yarıyordu. Dex'in çocukluk yıllarına dair tek bildiğim, babasının varlıklı, önemli bir nakliyeci olduğu ve evi bir diktatör gibi yönettiğiydi. Annesi ise Dex küçük yaştayken ölmüştü. Çocukken pek mutlu bir hayat yaşamadığından, şimdi onu mutlu etmek için can atıyordum.

Mutfak eldivenlerini ellerime geçirip, tarçınlı ruloları fırından çıkardım. Onları servis tabağına almadan önce on beş dakikalığına soğumaya bıraktım. Ardından her birinin üzerine krema gezdirip, yemek tariflerini yazdığım defterimden yeni

BELONGS TO KAOTIC TEAM

bir sayfa açtım. Sürekli ezberimden yaptığım bu tarifi artık defterime yazma vaktinin geldiğine karar verdim:

Tarçınlı Rulo (Dex'in En Sevdiği)
12 adet için

HAMURU İÇİN MALZEMELER
¾ su bardağı süt
4 yemek kaşığı margarin (oda sıcaklığında)
3 ¼ su bardağı un
¼ su bardağı şeker
1 paket maya
½ çay kaşığı tuz
1 yumurta
¼ bardak su

HARCI İÇİN MALZEMELER

1 su bardağı esmer şeker
1 çorba kaşığı tarçın
8 yemek kaşığı margarin (oda sıcaklığında)

YAPILIŞI

1. Sütü küçük bir tencerede ısıtıp, kaynamaya başlayınca ocaktan alın. Isıttığınız süte margarini ekleyip eriyinceye kadar karıştırın. Biraz soğumaya bırakın.

2. Geniş bir kâsede 2 ¼ su bardağı unu, şekeri, mayayı ve tuzu iyice karıştırın. Ardından yumurta, su ve süt-yağ karışımını da ekleyip çırpın. Bir seferde ½ su bardağı olmak üzere,

BELONGS TO KAOTIC TEAM

kalan unu da ekleyip karıştırmaya devam edin. Yumuşak bir hamur elde edinceye dek, yaklaşık beş dakika boyunca yoğurun.

3. Hamuru yaklaşık bir saatliğine kabarmaya bırakın. Bu sırada harcını hazırlamak için küçük bir kâsede esmer şekeri, tarçını ve oda sıcaklığındaki margarini karıştırın.

4. Fırını önceden 190 derecede ısıtın. Hamuru 30x20 cm. boyutlarında bir dikdörtgen olacak şekilde açın. Harç karışımını açtığınız hamurun üzerine yayın. Ardından hamuru rulo şeklinde yuvarlayıp kenarlarını bastırarak kapatın. 12 eşit parçaya böldüğünüz hamurları, 10x30 cm boyutlarında cam bir kâseye yerleştirin. Üzerini kapatın ve hamurları iki katına çıkıncaya dek, yaklaşık bir saatliğine kabarmaya bırakın.

5. Fırına verdiğiniz hamurları 20 dakika ya da hafif kahverengileşinceye kadar pişirin. Soğuduktan sonra dilerseniz üzerini glazür ile süsleyin.

Tarifin yanına minik bir kalp çizip defteri kapattığım sırada, kapıda Dex'in anahtarının sesini duydum. Dex gri şapkasını kanepenin üzerine atarken ona doğru koştum. "Ah, tatlım, seni çok özledim!" diye bağırdım.

Beni öptükten sonra eskiden yaptığı gibi üst kata taşıdı. Uzun zamandır ilk kez her şeyin güzel olacağını düşündüm.

Dex elimi tutmak için uzandığında, ayağa kalkıp giyinmeye başladım. "Senin için bir sürprizim var."

"Bir tane daha mı?" diye sordu sırıtarak.

BELONGS TO KADIOS TEAM

"Aşağı gel," dedim, bir yandan da elbisemin düğmelerini ilikliyordum.

Dex doğrularak sandalyenin üzerindeki pantolonuna uzandı. Ardından beni takip ederek mutfağa indi. Tarçınlı rulolardan birini bir tabağa koyup, gülümseyerek Dex'in önüne uzattım.

Dex başını iki yana salladı. "Kahvaltımı çoktan yaptım."

"Ah," dedim incinmiş bir ses tonuyla. "Tarçınlı rulolarımı sevdiğini düşünmüştüm."

"Seviyorum. Ama Gill's'te kocaman bir omlet yedim."

Kalbimin parçalandığını hissettim. Dex bir zamanlar beni Gill's'e götürürdü. Şimdiyse tek başına gidiyordu. Tamam dercesine başımı sallayıp verandaya çıktım.

"Penn," diye seslendi arkamdan. "Sorun ne?"

O kadar çok şey vardı ki. Dex'in yokluğu... Bana uzak oluşu... Yüreğimdeki bebek arzusu... Ama bunların hiçbirini söylemedim. Onun yerine, olmamı istediğini bildiğim bir eş gibi gülümsemeye çalıştım.

"Bunun içini kendimi çok kötü hissediyorum," dedi kapı aralığına yaslanarak. Koyu renk saçlarıyla ve o gözleriyle akıl almaz derecede yakışıklıydı. "Ama bugün yine atölyeye dönmek zorundayım."

"Neden?" diye karşı çıktım. "Ama daha yeni geldin."

"Biliyorum." Kendini suçlu hissediyor gibi görünüyordu. "Ama tabloyu bitirmeye çok yaklaştım. Önümüzdeki salı teslim edilecek. Bu defa geç kalmaya gücüm yetmez. Bu resim Duboisler için."

Kim olduklarını biliyordum. Oldukça varlıklı insanlar olduklarını ve tüm bayan müşterilerinin olduğu gibi, Bayan Dubois'in de Dex'e ilgi duyduğunu biliyordum. Geçtiğimiz

BELONGS TO KAOTIC TEAM

bahar tiyatroda Dex'e nasıl gülümsediğini görmüştüm. Perde arası verilmişti. Bayan Dubois'in üzerinde şeftali rengi, askısız bir elbise vardı. Şampanyasını yudumlarken, kirpiklerini kırpıştırarak Dex'e bakıyordu.

"Tamam," dedim hissiz bir şekilde uzaklara bakarak.

"Yapma böyle, Penn," dedi Dex. Pantolonun cebinden küçük, beyaz bir zarf çıkardı. "Al bunu," dedi. "Bir sürpriz. Senin için."

Dudağımı ısırarak, zarfın kapağını gönülsüzce açtım. İçinden iki bilet çıkardım. Üzerilerinde Frank Sinatra yazdığını görünce gülümsedim. "Gerçekten mi, Dex?"

"Hep onun konserine gitmek istediğini biliyordum," diyerek yanıma çömeldi Dex. "Birlikte gidebiliriz diye düşündüm. Önümüzdeki hafta, Beşinci Cadde'deki tiyatro salonuna geliyor."

Kendimi tutamayarak ağlamaya başladım. Dex, mutluluk gözyaşları döktüğümü sanarak gülümsüyordu. Ama öyle değildi. Bu biletler bir hediye değildi. Bunlar bir teselli ödülüydü.

Dex alnıma bir öpücük kondurup eşyalarını toplamak için içeri girdi. Sonra da kapıyı ardından usulca kapatarak, benden uzaktaki özel dünyasına döndü.

Tarçınlı rulolar tezgâhta, el değmemiş bir şekilde duruyorlardı.

BELONGS TO KAOTIC TEAM

On İkinci Bölüm

Ada

"Ee," dedi Joanie ertesi gün telefonda. "Gölde hayat nasıl gidiyor?"

Jim'i ve bir önceki gün Penny hakkında anlattıklarını düşündüm. Jim herhangi bir ayrıntı vermemiş olsa da, bu konunun içinde bir kederin yattığını hissedebilmiştim. Ona neler olduğunu sormamaya karar verdim. Penny'nin anılarının Jim için oldukça özel olduğunu görebiliyordum.

"Gittikçe alışıyorum," dedim. "Ama çözmeye çalıştığım bir şey var."

"Öyle mi?"

Joanie New York Polis Departmanı'nın insan kaynaklarında çalışıyordu ve herkes hakkında her şeyi bulabilmek gibi bir yeteneğe sahipti. Bir keresinde gazeteci bir arkadaşım adına ona danışmış ve Brooklyn'deki bir sanat galerisinin üçkâğıtçı sahibinin kirli çamaşırlarını ortaya çıkarmak için yardımcı olmasını istemiştim. Joanie'nin hafiyeliği sayesinde, bir ay sonra adamın bodrum katında çalıntı bir Picasso tablosu keşfedilmişti. Sonraki ay Joanie ile birlikte Ella'yı tabloyu görmesi için Metropolitan Sanat Müzesi'ne götürmüştük. Ekip

BELONGS TO KADIOS TEAM

çalışmamızın neticesini görmek, ikimize de harika bir adalet duygusu yaşatmıştı.

"Şey," dedim. "Yüzen evde bir şey buldum."

"Ne buldun?"

"Eski bir sandık. Kilitliydi ama bir anahtar bulup..."

"Yoksa altınlarla dolu bir sandık mı buldun?"

"Pek sayılmaz," dedim gülümseyerek. "Ama sandığın kendisi de içindekiler de enteresan şeyler." Joanie'ye hastane bilekliğini, fotoğrafları, kitabı, gelinliği ve diğer hatıraları anlattım.

"Biraz ürpertici," dedi Joanie.

"Dahası da var," diye devam ettim. "Eşyaların sahibi olduğunu düşündüğüm kadın yıllar önce ortadan kaybolmuş. Buradaki kimse ona ne olduğuyla ilgili konuşmuyor. Ve bunu bilmedikleri için mi yoksa anlatmak istemedikleri için mi yapıyorlar, bilmiyorum."

"Yani benden biraz araştırma yapmamı istiyorsun. Kadının adı neydi?"

"Penny. Penny Wentworth."

"Tamam," dedi Joanie. "Bakalım neler bulacağım. Birazdan e-postalarını kontrol et. Öğle yemeği arasında bulabildiklerimi gönderirim."

Telefonu kapattıktan sonra iskeleden gelen gürültüleri duyarak verandaya çıktım. Önce sıçrayan suyun sesini, ardından ayak seslerini ve birinin bağırdığını duydum. Jim iskelenin ucunda durmuş alnını ovuşturuyordu.

"Her şey yolunda mı?" diye sordum.

BELONGS TO KADIOS TEAM

Başını iki yana salladı. "Eve geldi, sonra tekrar gitti. Hepsi bu kadar."

Yanında duran Haines'i görünce, ördekten bahsettiğini anladım.

"Henrietta mı?"

Jim, evet dercesine başını salladı.

"Ah, hayır."

"Bu ikisinin," dedi Jim, yanındaki çilekeş ördeğe bakarak. "Bir evlilik danışmanına ihtiyaçları var."

Gülümsedim. O sırada verandasına çıkan Alex'i görerek el salladım.

"Selam," diye seslendi Alex.

"Hey, mutlu yıllar," dedi Jim.

"Teşekkürler."

"Mutlu yıllar," dedim hemen. "Kutlamak için ne yapacaksın?"

"Hiçbir şey," diye yanıtladı Alex gölün kuzeyine bakarak. "Belki bir ara Gas Work'e doğru kürek çekebilirim."

"Ah, parka mı?" Yeşil çimenlerle kaplı o tepeye, buraya geldiğim ilk günden beri hayrandım. Eski Seattle'ın paslı, endüstriyel kalıntıları, uzaktan adeta bir heykel gibi görünüyordu.

"Evet," dedi Alex güneş gözlüğünü düzelterek. "Bana katılır mısın? Yani – yapacak bir işin yoksa, tabii."

Jim'in gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyordum. Gülümsediğini biliyordum, ama onunla göz teması kurmadım.

"Güzel olur," dedim.

"Jim," dedi Alex nazikçe, "katılmak ister misin?"

"Yo. Siz ikiniz gidin," dedi Jim. Hâlâ gülümsüyordu.

"Gidip hırkamı alayım," dedim.

BELONGS TO KADIOS TEAM

Alex kürek çekerek evimin önüne yanaştığında, onun arkasına oturdum. "İşte," diyerek bana bir kürek uzattı. "Birkaç sandviç getirdim." Sonra da kanonun ortasındakileri işaret etti.

Nerede olduğumu düşününce birden yanaklarım kızardı. Seattle'da, daha birkaç gün önce tanıştığım bir adamla pikniğe gidiyordum.

"Ee, kaç yaşına bastın?" diye sordum.

"Otuz yedi."

"Yaşlı bir adam olmuşsun."

"Biliyorum." Küreklerimiz ansızın birbirine çarptı. Bu, dans pistinde birinin ayağına basmanın, su üzerindeki karşılığıydı. "Affedersin," dedik ikimiz de aynı anda.

Bütün bunlar için ne kadar körelmiş olduğumu fark ettim. Belki onun için de aynı şey geçerliydi. Alex'in eski sevgilisini düşündüm. Kellie. Ardından James'i düşündüm. İkisinin de hatıraları bir hayalet gibi bizimle kanodaydı.

Gölün diğer tarafına vardığımızda Alex kanoyu parka uzanan iskeleye bağladı. Önce kendisi inerek bana elini uzattı. Sonra da sandviçlerin olduğu torbayı ve piknik örtüsünü aldı. Minik, beyaz çiçeklerle kaplı yeşil tepeye çıkmaya başladık. Hava güneşliydi ve hafif bir rüzgâr vardı. Dört çocuk yamaçta uçurtma uçuruyordu.

"Burası nasıl?" diye sordu Alex, eğimin azaldığı bir yere geldiğimizde. Uzaktaki iskeleyi ve ucundaki yüzen evimi görebiliyordum.

"Harika," diyerek hırkamı çıkardım. Rüzgâra rağmen hava sıcaktı, ayrıca kürek çekmekten terlemiştim.

Alex örtüyü serdikten sonra ikimiz de oturduk. Bana bir sandviç uzatıp, elma dilimleri ve çilekle dolu plastik bir saklama kabının kapağını açtı.

"Uzun zamandır piknik yapmamıştım," dedim. "En son..."

"Kazadan önce mi yapmıştın?" Alex'in geçmişim hakkında konuşmaktan çekinmediğini görebiliyordum. Doğrusu bu ender rastladığım bir durumdu. Daha önce yaşadıklarımı anlattığım birkaç erkek, tek kelime bile etmeden konuyu değiştirmişti. Evet dercesine başımı salladım.

"Pekâlâ," dedi Alex, "seni piknik keyfiyle yeniden tanıştırabildiğime sevindim."

Sandviçimden bir ısırık alarak gülümsedim. "Bunları gerçekten sen mi yaptın?"

"Hayır," dedi Alex. "Bu sabah Pete'den aldım."

Gülümseyerek uzaktaki Space Needle'a* baktım.

Alex bakışlarımı takip ederek, "Seni oraya da götürmek isterim," dedi. "Needle'ın tepesinde meyveli dondurma yiyene kadar yaşamış sayılmazsın."

"Ah, gerçekten mi?"

Alex sandviçini bitirdikten sonra dirseğinden destek alarak uzandı. "Ona Ay'ın Uydusu diyorlar. Kuru buz üzerinde servis edilen, üzerine bolca çikolata sosu dökülmüş dondurma."

"Pekâlâ," dedim. "Çikolata sosu diyerek beni zaafımdan yakaladın."

"1962'deki Dünya Fuarı'ndan beri Space Needle'ın orijinal mönüsünde yer alan tek yiyecek."

"Hep Space Needle'ı görmek istemişimdir," dedim. "Ba-

* ABD'nin Seattle şehrinde bulunan bir gözlem kulesi. Aynı zamanda şehrin sembolüdür. (Çev. N.)

BELONGS TO KADIS TEAM

bam o fuara küçük bir çocukken gitmiş. Hâlâ Space Needle'dan Eiffel Kulesi'ymiş gibi bahseder."

"Dinle," dedim sandviçimi bırakarak. "Eşimin kız kardeşinden şu küçük, çözülmemiş gizemimiz hakkında biraz araştırma yapmasını istedim."

Alex başını kaldırarak bana baktı. "Öyle mi?"

"New York Polis Departmanı'nda çalışıyor. Herhangi biri hakkında her şeyi bulabilir."

Alex başını sallayarak onayladı. "Aslında hepsi kendilerince iyi insanlar. Ama uzun zamandır Tekneler Caddesi sakinlerinin sır saklama konusunda tecrübeli olduklarından şüpheleniyorum." Su şişesinden bir yudum aldıktan sonra tekrar bana döndü. "Dün sen gittikten sonra bir şey hatırladım."

"Ne hatırladın?"

"Tom, Tekneler Caddesi'nde yaşamıştı ve Penny'yi tanıyordu. Ölmeden bir ay önce bana içini dökmüştü. Oradaki herkesin bir 'anlaşma' yaptığını söylemişti."

"Anlaşma mı?"

Alex başını sallayarak doğruladı. "O zamanlar çok üzerinde durmamıştım," diye devam etti. "Tom'un sağlığı iyi değildi, ama sanki içini döküp rahatlamak istiyormuş gibi bir hali vardı. Ona soru sorma fırsatı bulamadan hemşiresi araya girdi. Bu yüzden neyi kastettiğini öğrenme fırsatım olmadı. Sadece bunun Penny ile bir ilgisi olduğunu farz ediyorum."

İskelenin diğer sakinlerini düşündüm. Çoğu son on beş yıl içinde gelen yeni sakinlerdi. Ayrıca evlerden en az ikisi bir süredir boştu ve sadece arada bir kiralanıyorlardı. Derken Jim'in anne ve babasını düşündüm. "Peki, ya Naomi ve Gene?"

"O hassas bir konu," dedi Alex. "Jim onlara karşı son de-

BELONGS TO KADIOS TEAM

rece koruyucu davranıyor. Hiçbiri geçmişe dair konuşmaktan hoşlanmıyor, o yüzden ben de konuşmuyorum."

"Pekâlâ," dedim. "Bakalım Joanie ne haberlerle dönecek."

Alex omzunu silkti. "Eğer bir cinayet işlenmiş olsaydı ortaya çıkardı."

"Ama unutma, ellili yıllardan bahsediyoruz," dedim. "DNA testleri, bilgisayarlar ya da suç analizleri yapacak ileri teknolojiler yoktu."

Alex başını sallayarak doğruladı. "Yıllardır Penny'yi düşünüp duruyordum. Sandığı keşfetmenin, bütün bunları biraz daha esrarengiz bir hale getirdiğini söylemeden edemeyeceğim."

Hava aniden soğuyunca, güneşin bir bulutun arkasında kaldığını fark ettim. Küçük bir çocuk, düşüp dizini yaraladı. Annesi hemen yanına koşup çantasından bir yara bandı çıkardı. Alex'in geçmişini düşündüm. Bir savaş fotoğrafçısı. Şahit olduğu vahşetleri merak etmiştim.

"Nasıldı?" diye sordum ansızın. "Sudan."

Alex hemen cevap vermeyince onu rahatsız ettiğimden endişe ettim. Ya bu onun için tabu olan bir konuysa? Ellerini birbirine kenetledi. Özür dileyip başka bir soru sormayı düşündüğüm sırada, nihayet konuşmaya başladı. "Kötüydü," dedi. "Beynime hafızamdan asla silip atamayacağım görüntüler kazındı. Bebeklerinden ayrılan anneler. Ölümler. Yıkımlar. Katledilen insanlar. İnsan ruhunun ne kadar çirkin, ama aynı zamanda ne kadar güzel olabileceğini gördüm." Dizi sıyrılan küçük çocuğun annesine sarılışını izledik. "Orada pek fazla mutlu son yoktu. Ve o insanları kurtaramamış olmam beni hâlâ kahrediyor. Onların fotoğrafını çekmekten başka hiçbir şey yapamadım. Devam etmemi sağlayan tek şey, ben oradan

ayrıldıktan sonra ne olursa olsun asla unutulmayacağını biliyor olmamdı. Yaşadıkları dramın anılarını koruyacağıma yemin etmiştim."

Alex'in duvarında *Time* ve *Newsweek* dergilerinin çerçevelenmiş kapaklarını gördüğümü hatırladım. "Yaptığın işte çok iyiydin," dedim.

Derin bir nefes aldı. "Kimse o tür bir işi sonsuza dek yapamaz. Ama kalbimin bir parçası," diyerek hafifçe göğsüne vurdu, "daima o insanlarla olacak."

"Savaş bölgesinden döndükten sonra Amerika'daki hayatına yeniden uyum sağlamak zor oldu mu?"

Alex dalgın bir şekilde başını sallayarak onayladı, fakat bir şey söylemedi. Nelere katlanmak zorunda kaldığını merak etmiştim.

O sırada yanağıma bir yağmur damlasının düştüğünü hissettim. "Ne? Yağmur mu?"

"Seattle'a hoş geldin," dedi Alex yeniden gülümseyerek. "Burada yağmur her zaman pusudadır." Alex ayağa kalkınca ben de kalktım. "Islanmadan önce dönsek iyi olacak."

Gri, buruşmuş, kadife bir kumaşa benzeyen gölde kürek çekerken kara bulutlar gökyüzünü kaplamış, yağmur şiddetini arttırmıştı. İskeleme vardığımızda sırılsıklam olmuştuk, ama nedense umurumda bile değildi.

"Kapıya bırakma servisi," diye şaka yaptı Alex, kanoyu verandama yaklaştırırken. Gezimiz sona erdiği için biraz hayal kırıklığına uğramıştım. Onu içeri davet etmeyi düşündüm. Fakat tam ağzımı açtığım sırada, Alex'in verandasında bekleyen birini fark ettim. Bir kadın. Bir şemsiyenin altına sığınmıştı ve elinde iki mavi balon vardı. Tabii, Alex'in doğum günüydü. Her nasılsa kadın bana tanıdık geliyordu. Derken onu nerede

BELONGS TO Kaktüs TEAM

gördüğümü hatırladım. Yemek kitabı. Alex'in birlikte çalıştığı yazar. Eski sevgilisi. *Kellie.*

Benim gibi Alex de onu fark etmişti. Ansızın üzerimize rahatsız edici bir sessizlik çöktü.

"Ben artık..."

"Pekâlâ..."

İkimiz de aynı anda konuşmaya başlayarak gülümsedik. "Teşekkür ederim," dedim sonunda. "Doğum gününü seninle paylaşmama izin verdiğin için. Harika vakit geçirdim."

"Ben de öyle," diyerek verandasına göz attı Alex. Kadın doğruca bize bakıyor ama gülümsemiyordu.

"Pekâlâ," dedim kanodan inerken, "seni daha fazla tutmasam iyi olacak. Misafirin var."

"Şey, ben," diye kekeledi Alex. "Evet. Görüşürüz."

"Görüşürüz."

Eve girdikten sonra ıslak kıyafetlerimi çıkarıp ılık bir duş aldım. Ardından kazağımı ve taytımı giyerek telefonuma uzandım.

"Joanie?"

"Merhaba, tatlım. Her şey yolunda mı?"

"Evet, evet, yolunda," dedim. "Ben, şey..."

"Ne oldu? Seni tedirgin eden bir şey var."

"Senden bir şey saklıyordum," dedim. "Biriyle tanıştım."

"Ada, gerçekten mi?"

"Evet, harika biri. Adı Alex. İskelenin karşısındaki evde yaşıyor."

"Yakışıklı mı?"

"Şey, evet!"

BELONGS TO KADOS TEAM

Joanie tiz bir çığlık atınca, telefonu bir an için kulağımdan uzaklaştırmak zorunda kaldım.

"Ne iş yapıyor?"

"Fotoğrafçı," dedim. "Yıllarca savaş fotoğrafçılığı yapmış, ama şimdi yemek kitapları için yemek fotoğrafları çekiyor."

"Bir *savaş* fotoğrafçısı mıymış?"

"Evet, Sudan'da."

"Ya," dedi Joanie.

"Sorun ne?"

"Hiçbir şey. Önemsiz bir şey olduğundan eminim."

"*Neyin* önemsiz bir şey olduğundan eminsin?"

"Şey, seninle ilgisi olmayan bir şeyi düşünüyordum da. Tamam, söyleyeceğim: Bizim departmandan bir kız, *U.S. News & World Report*'tan bir yurtdışı muhabiriyle flört ediyordu. Adam Somali'deydi. Her neyse, adam eve travma sonrası stres bozukluğuyla döndü ve neredeyse kızı öldürüyordu."

"İlgin için teşekkür ederim ama Alex travma sonrası stres bozukluğu yaşamıyor. Hem o eve döneli yıllar olmuş."

Aklımın bir köşesinde dönüp duran o tanıdık endişeyi hissettim. Alex hem fazla mükemmel görünüyordu, hem de hikâyesini bütünüyle bilmiyordum. Acısını bilmiyordum. Kellie'yi de öyle. Hiçbir şey bilmiyordum. Ama endişelerimi bastırdım.

"Pekâlâ," dedi Joanie. "Sen yine de dikkatli ol. Ağırdan al. Bu senin James'ten sonraki ilk ilişkin."

Kelimeleri biraz canımı yakmıştı. Birden James'in anılarına, aşkımıza ihanet ettiğime dair bir korkuya kapıldım.

"Biliyorum," dedim. "Ama Joanie, James'i tanıdığımdan beri hiçbir erkeğe karşı böyle hissetmemiştim. Bu iyiye işaret olmalı, değil mi?"

BELONGS TO KADIOS TEAM

"Evet," dedi Joanie. "Öyle. Ve senin adına sevindim. Sadece her şeyin harika gitmesini istiyorum. Daha fazla acı yaşamanı istemiyorum."

Kalbimin zaten mümkün olabilecek en ağır ve dönüşü olmayan acıyı yaşamış olduğunu ve buna rağmen hayatta kaldığımı söylemek istedim. Bu, güç gerektiren bir şeydi. Ama hislerimi açıklayacak kelimeleri bulamadığımdan, Joanie'ye katılmakla yetindim. "Biliyorum," dedim. "Ve seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum."

Telefonu kapatıp dizüstü bilgisayarımı aldım. Sonra da Google'a 'Penny Wentworth' yazarak sabırsızlıkla beklemeye başladım.

BELONGS TO KADOS TEAM

On Üçüncü Bölüm

PENNY

"Alo?" diyerek açtım telefonu, üzüntümü saklamaya çalışarak.

"Penny?" Arayan annemdi, sesi kulağa endişeli geliyordu.

"Selam, anne," dedim elimden geldiğince neşeli bir şekilde.

"Ağlıyordun, değil mi?"

Mendilimi gözlerime bastırarak başımı iki yana salladım. "Tabii ki hayır. Sadece biraz burnum tıkalı. Galiba nezle olacağım."

"Pekâlâ," dedi annem, "umarım kendine iyi bakıyorsundur. Biliyorsun, Caroline'in kızı ilk üç ayında hastalanıp bebeğini kaybetmişti."

"Anne, ben hamile değilim."

"Ama yakında olabilirsin."

Annemin kelimeleri kulağımda yankılandı. Bir zamanlar okul bahçesinde saç örgülerimle dalga geçen çocuklar gibi benimle eğleniyorlardı.

"Anne, üç yıldır evliyim... Eğer olacağı varsa, sence de şimdiye dek olmaz mıydı?"

BELONGS TO KADIOS TEAM

"Tatlım, her şeyi istediğimiz gibi planlayabilir, dileyebilir, ümit edebiliriz. Ama bazen işler kendi bildikleri doğrultuda giderler," dedi annem. "Seni nasıl dünyaya getirdiğimi unuttun mu?"

Annem beni on yedi yaşındayken dünyaya getirmişti. Babamı hiç tanımamıştım. Onun hakkında tek bildiğim bir bahriyeli olduğu ve annemle tanıştıktan hemen sonra göreve gittiğiydi. Çok geçmeden de denizde ölmüştü. Annem evlenip evlenmediklerini hiç söylememiş, ben de hiç sormamıştım. Zaten bunun bir önemi yoktu. Annem onu hiçbir erkeğin yerini dolduramayacağı kadar çok sevmişti. Onu ben de severdim diye tahmin ediyordum. Hayalimde asla tanıyamayacağım bir baba resmi canlandırıyordum; sıcacık gülümseyişi, geniş omuzları ve güçlü elleri vardı. Ve açık denizlere her baktığımda, babamı merak etmeden yapamıyordum.

Babamı benden aldığı için denizden nefret ettiğimi düşünebilirsiniz, ama etmiyordum. Aksine ilgimi çekiyor, hatta bir şekilde bana sesleniyordu. Her gün okuldan sonra eve dönerken uzun yolu seçer, yamaçtan Puget Koyu'na bakardım. Tepemde dönüp duran ve sanki onları takip etmem için beni cesaretlendiriyormuş gibi seslenen martıları izlerdim. Bazen evime bir buçuk kilometre uzaklıktaki tepede oturabileceğim bir yer bulur, kıyıya çarpan köpüklü dalgaları seyrederek denize, ufkun ötesine açılmanın nasıl bir şey olduğunu merak ederdim. Annem başkalarının yanında asla dile getirmese de benim bir su bebeği olduğumu söylerdi. Suya güvenmezdi. Bana yüzme öğretmeyi reddetmişti. Yine de ondan uzak durmam şartıyla, denize olan sevgimi kabullenmişti.

"Haklısın," dedim, yakınlardan geçen bir tekne korna çaldığı sırada.

BELONGS TO KADIOS TEAM

"Yine tek başına kanoya binmiyorsun, değil mi?" diye sordu annem.

Annem Dex'i oldukça seviyor olsa da, onun yüzen bir evde yaşıyor olmasından hoşlanmıyordu. Öte yandan, yüzemememin tek sebebinin kendi su korkusu olduğunu asla kabullenmiyordu. Evlendiğimizde, Dex'in Queen Anne Hill'deki evine dönmesi için onu sıkboğaz etmişti. Ancak Dex o evini çoktan kiraya vermişti. Zaten aklına bir şey koydu mu onu değiştirmenin bir yolu da yoktu.

"Kanoya her binişimde can yeleğimi giyiyorum anne," dedim. "Benim için endişelenmene gerek yok, biliyorsun."

"Çocuğu için endişelenmek annelik görevidir."

Oturma odasının perdesini açtığımda, arka verandada oturan Jimmy'yi gördüm. Çenesini eline dayamış bir halde çizgi roman okuyordu. Naomi'nin de onun için endişelenip endişelenmediğini, çocuğuna duyduğu sevginin anneminki kadar güçlü olup olmadığını merak ettim. Jimmy'nin beni görmesine fırsat vermeden, perdeyi hızla kapattım.

Dört adet tarçınlı ruloyu bir kesekâğıdına doldurduktan sonra kanoya bindim ve Collin'in iskelesine doğru kürek çekmeye başladım. Collin arkası dönük bir şekilde teknesiyle uğraşıyordu. İskelesine yanaşan kanonun sesini duyunca dönerek bana baktı.

"Ah, selam," dedi gülümseyerek. Alnından süzülen bir damla teri sildi.

"Merhaba," diyerek kesekâğıdını ona uzattım. "İşte, sözümü tutuyorum."

BELONGS TO KADIOS TEAM

Collin yanıma gelip kesekâğıdını aldıktan sonra içine baktı. "Tarçınlı rulo mu?"

"Evet," dedim gülümseyip küreğime uzanarak. "Pekâlâ, gitsem iyi olur. Umarım beğenirsin."

"Bekle," dedi Collin. "Kalmayacak mısın? Sadece biraz?"

Mahcup bir şekilde geriye doğru baktım. Neden bilmiyordum. Dex orada değildi. Ayrıca Naomi'nin ya da diğerlerinin ne düşüneceği neden umurumda olacaktı ki? "Tamam," dedim nihayet. "Sanırım biraz kalabilirim."

Kanoyu bağladıktan sonra Collin inmeme yardım etmek için elini uzattı. Ardından tekneyi işaret etti. "Gelip benimle teknede otursana."

Gözlerimi iri iri açtım. "Gerçekten mi?"

Collin, evet dercesine başını salladı. "Onu görmeni çok isterim."

Collin'in peşinden tekneye binerek ahşap, bank bir koltuğa, onun yanına oturdum. "Daha yapılacak çok işi var," dedi Collin. "Ama oldukça iyi gidiyor."

"İyi iş çıkarmışsın," dedim, elimi pürüzsüz bir şekilde zımparalanmış korkuluklarda gezdirerek.

Collin tarçınlı rulosundan bir ısırık alırken, tekneyi tamamlamanın ne kadar süreceğini merak ediyordum. Bir ay mı? Bir yıl mı?

"Yaz sonunda her şeyiyle hazır olmalı," dedi aklımı okumuşçasına.

Collin ve suda hafifçe sallanan yelkenli olmayınca, iskelenin ne kadar tenha olacağını fark ettim. "Herhalde o zaman buradan ayrılacaksın," dedim ona bakmaksızın.

"Evet," dedi Collin. "Tekneyi San Francisco'ya götüreceğim. Müşterim onu oradan alacak."

BELONGS TO KADOS TEAM

"Bu seni üzüyor mu?" diye sordum, pruvadaki ahşap işçiliğine hayranlıkla göz gezdirerek. Tahta kaplamalar öyle güzel birleştirilmişti ki neredeyse hiçbir iz yeri görünmüyordu. "Bebeğini evlatlık vermek gibi bir şey olmalı."

Collin uzunca bir süre bana baktı. Gözlerinde tanıdık bir pırıltı gördüm. Hüzün müydü? Yoksa pişmanlık mı? Emin değildim. "Öyle," dedi nihayet. "Ama ona çok bağlanmamaya çalışıyorum. Her zaman zor oluyor. O yüzden böylesi, yani bunun bir sonu olduğunu bilmek daha iyi."

Başımı olumlu anlamda sallayarak bakışlarımı başka yöne çevirdim.

"Hey," dedi Collin. "Bugün tekneyle açılmayı düşünüyordum. Bana eşlik etmek ister misin?"

Başımı iki yana salladım. "Hayır, yapamam."

"Neden?"

"Şey," dedim, "ben..."

"Gördün mü? Bir bahanen yok." Ayağa kalkıp yelkenleri açmaya başladı. "Göle açılıyoruz."

Halatları topladıktan sonra motoru çalıştırarak tekneyi göle doğru sürmeye başladı. Collin'in ustalıkla manevra yaptırdığı teknenin yelkenleri tüm heybetiyle açılmıştı. Bense hayranlıkla onları seyrediyordum.

Gölün ortasına vardığımızda Collin dönerek bana baktı. "Dümene geçmek ister misin?"

Başımı hızla iki yana salladım. "Hayır. Nasıl yapacağımı bilmiyorum."

"Sana öğretirim," diyerek sırıttı Collin. "Gerçekten kolaydır."

"Tamam," dedim ürkekçe yanına giderek.

Collin elimi uzun, ahşap bir çubuğun üzerine yerleştirdi.

BELONGS TO KADIS TEAM

"Bu dümen yekesi," dedi, elini sıkıca elimin üzerine koyarak. "Tekneye yön verir."

Bir adım geri çekilip bana gülümsedi. "Dünyanın en güzel hissi, öyle değil mi?"

"Evet," dedim. Rüzgâr saçlarımı darmadağın etse de aldırmıyordum. O an dünya umurumda değildi. Kendimi son derece canlı ve neşeli hissediyordum.

"Nereye gidelim?" diye sordu Collin birden. Gözleri ışıldıyordu. Sanırım o ışıltının aynısı benim gözlerimde de vardı. Hissediyordum. *Yaşadığımı* hissediyordum.

"Karayipler'e gidelim," dedim aniden.

Collin şakacı bir şekilde başını sallayarak onayladı. "Bayan Karayipler'e gitmek istiyor, öyleyse Karayipler'e gidiyoruz."

"Ya teknemiz batarsa?" diye sordum.

"Ve ıssız bir adaya düşersek?" diye ekledi Collin.

Evet dercesine başımı salladım. "Ben yüzme bilmiyorum."

"Ben biliyorum," diyerek tekrar dümene geçti. "Başımızın çaresine bakabiliriz. Hem bizi hayatta tutacak tarçınlı rulolarımız da var."

Collin'in yanına oturdum.

"Kocan ne iş yapıyor?" diye sordu ansızın.

"O bir sanatkâr," dedim, Dex'in lafı geçince biraz gerilmiştim. "Bir ressam."

"Ah," dedi Collin.

"Bu seni şaşırttı mı?"

"Şey," dedi çenesini ovuşturarak. "Ben iş adamı falan olduğunu sanmıştım. Evden bu kadar uzak olmasını açıklayabilecek tek sebep bu olabilirmiş gibi görünüyordu."

"Dex önemli bir ressam," dedim, niyet ettiğimden biraz daha savunur bir şekilde. "Şehir merkezinde bir atölyesi var. Çok yoğun çalışıyor."

BELONGS TO KAOTIC TEAM

"Dinle," diyerek gülümsedi Collin. "Affedersin. Eleştiriyor gibi görünmek istememiştim, sadece..."

Kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Sadece *ne*?" O sırada içimden en derin korkularımı sıralıyordum: Birbirimize yakışmıyor muyuz? O, benden daha mı entelektüel?

Collin omzunu silkti. "Demek istediğim..." Sesi canlılığını yitirerek kayboldu. "Nasıl söylesem?" Bir süre durakladı. "Tamam, söylüyorum," diyerek derin bir nefes aldı. "Senin gibi bir eşim olsaydı, yanından bir an bile ayrılmak istemezdim."

Yanaklarımın kızardığını hissettim. "Ah. Şey, teşekkür ederim." Boynumdaki şalı yeniden bağladıktan sonra tekrar Collin'e döndüm. "Bu teknenin neye ihtiyacı var, biliyor musun?" diye sordum konuyu değiştirerek.

"Neye?"

"Minderlere."

"Evet," diyerek doğruladı Collin. "Bir dahaki sefer açıldığımızda, kanepedeki yastıklardan birkaçını getiririm."

"Hayır," dedim. "Ben yapabilirim diye düşünmüştüm. Dolapta birkaç köpük blok, biraz da kumaş olacaktı. O malzemelerin ne işe yaradığını bilmiyorum ama kendimi bildim bileli orada duruyorlar. Eğer güveler onları yemediyse, birkaç minder dikebilirim."

Collin başını iki yana salladı. "Senden bunu isteyemem."

O küçük yüzen evde her gün tek başına, yapacak hiçbir işim olmadan oturduğum için delirebileceğimden korktuğumu söylemek istedim. "Yapmak istiyorum," dedim.

"Pekâlâ, eğer yemeklerin kadar güzel dikiş dikebiliyorsan," dedi Collin, "bu teklifini reddedemeyeceğim."

Gülümseyerek teknenin baş tarafına doğru yürüdüm. Yelkenin altından sancak tarafına geçmeye çalışırken, Collin'in

BELONGS TO KADOS TEAM

bakışlarını üzerimde hissediyordum. Ancak güverte ile yelken arasındaki mesafeyi ayarlayamayınca, başımı yelkenin altındaki ağır, ahşap kısma çarptım. Görüntü ansızın bulanıklaştı. Tek hissettiğim hafif bir acıydı. Sonra da dengemi kaybetmemle birlikte her yer karardı.

BELONGS TO KAOTIC TEAM

On Dördüncü Bölüm

ADA

Alex saat beşte evin önünde beliriverdi. "Seni yemeğe götürüyorum," dedi.

Üzerimdeki giysilere baktım: Tayt ve ince bir kazak, akşam yemeği için pek uygun bir kıyafet sayılmayacağı gibi, New York'ta bir restorana giderken kesinlikle giymeyeceğim şeylerdi. "Üzerimi değiştirip geleyim."

"Hayır," dedi Alex gülümseyerek. "Böyle harika görünüyorsun. Ayrıca burası Seattle. İnsanlar en şık yerlere giderken bile kot pantolon ve tişört giyerler."

Gülümsedim. "Tamam, öyleyse çantamı alayım." İçeri girip saçlarımı atkuyruğu şeklinde topladıktan sonra biraz dudak parlatıcısı sürüp çantamı aldım ve Alex'in yanına döndüm.

Alex koluna girmem için kolunu uzattı. İskelenin yukarısındaki caddeye doğru yürümeye başladık. "Serafina's yokuşun hemen başında," dedi Alex. "Biraz yürüyüş yapmanın sakıncası yoktur umarım."

"Bana uyar," dedim. "New York'tayken her yere yürüyerek giderdim. Alışkınım."

BELONGS TO KADOS TEAM

Küçük restoran Eastlake Caddesi üzerindeydi. Alex kapıyı benim için açınca, dışarı hafif bir caz müziği yayıldı.

İçerideki küçük bir sahnede üç kişilik bir orkestra çalıyordu. Garson bizi karşılamak için yönelirken, saksafoncu bana göz kırptı.

"Bize iki kişilik bir masa," dedi Alex.

Garson gülümseyerek bize pencere kenarındaki bir masayı gösterdi. Etrafa göz gezdirirken Alex'in haklı olduğunu görebiliyordum. Restoranın diğer ucundaki küçük masada bir çift oturuyordu. Adam bir bermuda şort ve sandalet giymişti. Kadının kot eteğinin ise kenarları aşınmıştı. Burası New York gibi değildi, ama insanların rol yapmayıp doğal olmaları hoşuma gidiyordu.

"Burası harika gnocchi* yapıyor," dedi Alex. "Patlıcanlı ve kabaklı mantıları da harikadır. Aslında tüm mönü öyledir diyebiliriz."

Gülümsedim. "İtalyan yemeklerini severim. Kocam yemek kültürü geniş, İtalyan bir aileden geliyordu." Bu konunun keyfini kaçırıp kaçırmadığını anlamak için dikkatle Alex'in yüzüne baktım. Ama öne doğru eğilip ilgiyle beni dinlemeye başladı.

"Bahse varım onun da mutfağı her zaman sarmısak, fesleğen ve domates kokan bir büyükannesi vardı."

"Evet," dedim. "Vardı." Garson kızın önüme bıraktığı bir kadeh Chianti şarabını yudumladım. Alex'le James hakkında konuşmaktan zerre kadar rahatsızlık duymuyor olmama şaşırmıştım.

"Ya sen?" diye sordum. "Sen de yemek kültürü geniş bir ailede mi büyüdün?"

*Patatesle yapılan bir çeşit İtalyan yemeği. (Çev. N.)

BELONGS TO KADIOS TEAM

"Hayır – tabii hazır kekleri ve salamlı sandviçleri kastetmiyorsan."

"Ben de öyle," dedim. "Seksenli yılların çocukları. Şimdiye kadar kanser olmamamıza şaşmamalı," diyerek ona gülümsedim. "Peki, ailen yemek fotoğraflamakla ilgili yeni kariyerin hakkında ne düşünüyor?"

Alex'in yüz ifadesi bir an için değişti. Şimdi daha ilgisiz ve içine kapanık görünüyordu. "Uzun hikâye," diyerek sodasından bir yudum aldı. "Ben..."

"Önemli değil," dedim. Onun bana duyduğu gibi, ben de onun özeline saygı duyuyordum. Ne zaman hazır olursak, o zaman geçmişimizi birbirimizle paylaşacaktık. Ve şimdi bunun sırası olmayabilirdi.

Garsonun getirdiği meze tabağından bir kalamata zeytini alıp ağzıma attım. Yoğun ve keskin tadı, beni Büyükanne Santorini'nin New York'taki sıcacık mutfağında yaptığımız pazar sabahı kahvaltısına götürmüştü.

On Yıl Önce

Büyükanne Santorini, önüme dumanı tüten sıcak bir tabak makarna koydu. Erişteler ev yapımıydı, sos da öyle. Yalnızca balkonundaki toprak saksılarda yetiştirdiği San Marzano domateslerini kullanırdı. Her sonbahar, yılın geri kalanı boyunca yetecek kadarını salça yapıp kavanozlara kaldırırdı. "Parmesan peyniri ister misin?" diye sordu bir kalıp peyniri rendelerken.

"Evet, lütfen," dedim.

James bana göz kırparak şarap kadehimi yeniden doldurdu.

"Eğer sana bebek yapacaksa onu şişmanlatmamız gerek," dedi büyükannesi James'e.

Yanaklarım kıpkırmızı oldu.

"Duydun mu, Ada?" dedi James dirseğiyle beni hafifçe dürterek. "Büyükannem torun çocuğu istiyor."

Gülümseyerek yemeğimden bir lokma aldım. James'in büyükannesiyle ilk kez tanışıyordum ve onu tanır tanımaz sevmiştim. Kısa boylu, tombul ve güzel bir kadındı. İpeksi gri saçlarını topuz yapmış, beline beyaz bir önlük bağlamıştı. Her şeyiyle sıcak bir kadındı. Mutfağı. Gülümseyişi. Kucaklayışı. Kalbi. Yetmiş beş yaşına geldiğimde, tıpkı onun gibi olmak istediğime karar vermiştim.

"Yemeği beğendin mi?" diye sordu, makarna tabağını bana doğru iterek. "Biraz daha al!"

"Teşekkür ederim," dedim. "Alırım."

"James, hayatım," dedi büyükanne. "Ateşe ilave etmek için yangın merdiveninden biraz odun getiriver."

James peçetesini masaya bırakarak söz dinler bir şekilde ayağa kalktı.

"Bebek istiyor musunuz?" diye sordu büyükanne, James odadan çıktıktan sonra.

"Evet," dedim, biraz şaşırmıştım. "En azından öyle sanıyorum."

Yanaklarımın kızarmasının sebebi sadece şarap mıydı, yoksa erkek arkadaşımın büyükannesiyle cinsellik hakkında konuşuyor olmam mıydı, emin değildim.

"Seni seviyor," diye devam etti büyükanne, kendi kendine gülümseyerek. "Sana bakışından anladım. Bakışları aşkla dolu." Ardından boynundaki altın madalyonu öptü. "Büyük bir aşkla."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"İyi misin?" diye sordu Alex.

"Evet," dedim çabucak başımı sallayarak. "Affedersin. Sadece şeyi düşünüyordum... Bu restoran bana..."

"Anılarını hatırlattı," dedi Alex.

Evet dercesine başımı salladım.

Orkestra hafif bir parça çalmaya başladı. Stan Getz'in bir şarkısını çalıyorlardı, ama adını hatırlayamıyordum. Masanın karşısında nazik ve hoşgörülü bir şekilde oturan Alex'e baktım. Ona şimdi anlatmak istiyordum. Her şeyi anlatmak istiyordum.

Ama ben ağzımı açtığım an, o da aynısını yaptı.

"Sana bir şey anlatmam gerek," dedi. "Kendimle ilgili."

Bu yüzden konuşmak yerine, Alex'i dinledim.

BELONGS TO KAOTIS TEAM

On Beşinci Bölüm

PENNY

Kulağımda bir bipleme sesiyle gözlerimi açtım. Neredeydim ben? Etrafıma göz gezdirince beyaz duvarları gördüm. Her şey beyazdı. Başucumda beyaz elbiseli bir kadın, bir hemşire beliriverdi. "Günaydın, şekerim," dedi, nabzıma bakmak için bileğimi tutarak. "Kocan seni gördüğüne çok sevinecek. Bir an için endişelenmiştik. Gidip onu getireyim."

Dex burada mıydı? Beni bu hastane yatağında görünce ne kadar korktuğunu hayal ettim. Gözlerim yaşlarla doldu. Ne olmuştu bana? Başım acıyordu. Şakağıma dokunduğumda başımın sargılı olduğunu fark ettim.

Kapı yeniden açıldı ve hemşire bu kez *Collin* ile birlikte içeri girdi.

"Hayatım!" dedi Collin yanıma koşarak.

"Anlamıyorum," dedim. "Ben..."

"Seni kaybettiğimi sandım," diyerek alnıma bir öpücük kondurdu. Yüz ifadesi oyuna eşlik etmemi söylüyordu, ben de öyle yaptım.

"Doktor Hanson birazdan seni görmeye gelecek," dedi hemşire. "O yüzden yerinden kalkmadan kocanla birlikte bekle."

BELONGS TO KADOS TEAM

Hemşire kapıya yönelirken tamam dercesine başımı salladım. "Neler oldu? Neden kocam olduğunu sanıyor?"

"Dün gece seni buraya getirdiğimde öyle olduğunu sandılar," dedi Collin. "Sonra da bu binaya ailelerin dışında kimsenin girmesine izin vermediklerini fark ettim. O yüzden yalan söylemek zorunda kaldım."

"Dexter nerede?" diye sordum.

"Bilmiyorum." Collin rahatsız görünüyordu. Benden bir şey sakladığı açıktı.

"Nasıl bilmiyorsun?"

"Onu bulmaya gittim. Pioneer Meydanı'na." Alnını ovuşturdu. "Orada değildi, Penny."

"Anlamıyorum," dedim. "Belki dışarı kadar çıkmıştır. Muhtemelen bir müşterisiyle birliktedir ya da belki eve gelmiştir. Evi kontrol ettin mi? Mutlaka oradadır."

Collin üzüldüğümü fark etmişti. Elimi tutup hafifçe sıktı. "Herhalde onu son anda kaçırdım," dedi. "Neler olduğunu öğrenir öğrenmez buraya geleceğinden eminim."

Başımı sallayarak onayladım. "İyi olacak mıyım?"

"Evet," dedi Collin çabucak. "Ama başını çok kötü çarptın. Neredeyse boğuluyordun. Seni müşahede altında tutmak istediler."

"Beni sen mi kurtardın?"

"Orası işin kolay kısmıydı," diyerek hafifçe gülümsedi.

Kapının tekrar açıldığını duydum. Bu defa içeri beyaz önlüklü bir adam girdi. "Bayan Wentworth, ben Doktor Hanson," dedi. "Başınıza oldukça kötü bir darbe almışsınız."

"Umarım kalıcı bir şey yoktur," dedim.

"Hayır, yok," dedi Doktor Hanson. "Ama önümüzdeki hafta içinde bazı hafıza kayıpları yaşayabilirsiniz." Elindeki

BELONGS TO KADOS TEAM

deftere bir şeyler karaladıktan sonra Collin'e bir kâğıt uzattı. "Ağrı kesici yazdım. Birkaç gün boyunca ihtiyacı olacak."

Collin, tamam dercesine başını sallayıp kâğıdı cebine koydu.

Doktor gülümsedi. "Bay Wentworth, eşinizin ismini hasta listesinde gördüğümde sizinle tanışma fırsatı bulmayı umduğumu söylemem gerek. Karım sizin büyük hayranınız. Oturma odamızda resimlerinizden biri asılı."

"Ah, ben..." diye kekeledi Collin.

"O Dexter değil," dedim nihayet.

Dr. Hanson başını iki yana salladı. "Anlamadım. Hemşire onun..."

"Onun adı Collin," dedim. "Bir *arkadaşım*."

"Ah, tamam," dedi Dr. Hanson. "Anlıyorum."

Başka bir şey söyleyemeden kapı kapandı. "Beni yargıladı," dedim. "Düşündü ki..."

"Ne düşündüğü kimin umurunda ki?" diyerek gülümsedi Collin.

O sırada biri kapıyı tıklattı. Annemi kapıda görünce gülümsedim. "Canım!" diye bağırdı. "Duyar duymaz geldim."

"Ah, anne," dedim. "Beni merak etme, lütfen. İyiyim."

Annem mendiliyle gözlerini kuruladıktan sonra Collin'e baktı. "Bu bay kim?"

"Arkadaşım, Collin. Hayatımı o kurtardı."

Annem Collin'in yanağına bir öpücük kondurdu. "Teşekkür ederim, tatlım," diyerek yeniden bana döndü. "Dex nerede?"

"Bilmiyorum. Collin onu bulmaya çalışmış. Atölyesinde yokmuş."

Collin boğazını temizleyerek yatağıma yaklaştı. Ardından, yatağın kenarına takılmış olan serum kordonunu dü-

BELONGS TO KADIOS TEAM

zeltti. "Şiddetli bir sarsıntı geçirdi," dedi anneme. "Sanırım onun için en iyisi dinlenmek. Bugün onun yanında kalabilir misiniz?"

Annem telaşlanmış görünüyordu. "Ah, hayatım, buraya gelebilmek için patronumdan zor izin aldım," dedi Collin'e. "Ancak bu akşam mesaim bittikten sonra..."

"Merak etmeyin," diyerek sakince gülümsedi Collin. "Ben onunla kalırım."

Annem Collin'e baktı. Hiçbir şey söylemese de Collin'in kim olduğunu, hayatıma nasıl girdiğini merak ettiğini biliyordum.

"Pekâlâ," dedi Collin sessizliği bozarak. "Ben çıkıp bir kahve içeceğim. Sizi biraz baş başa bırakayım."

Kapı kapandığında, annem yatağın yanındaki sandalyeye oturdu. "Bu adama dikkat et, bebeğim," dedi.

Başımı iki yana salladım. "Affedersin, ne demek istediğini anlamadım."

Annem bir iç çekti. "Çocuk seni seviyor, Penny. Ve eğer yanılmıyorsam, sen de onu seviyorsun."

"Anne, bu saçmalık. O sadece bir arkadaş."

Annem çantasından bir yumak çıkardı. Başka bir şey konuşmaksızın öylece oturduk. Odadaki tek ses, annemin birbirine çarpan turkuvaz rengi örgü şişlerinin ve az önce söylediklerini düşündükçe çarpan kalbimin sesiydi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

On Altıncı Bölüm

Ada

Kendimi Alex'in hikâyesine öyle kaptırmıştım ki, başlangıç yemeklerimizi getiren garsonu fark etmedim bile. Alex anlatmaya başladığında tek yapabildiğim, dudaklarından dökülen kelimeleri dikkatle dinlemek olmuştu.

"Sudan'daki görevime başlamadan kısa bir süre önce evlenmiştim," dedi Alex. "Beni seven harika bir kadınla. Ama yaptığım işi sevmiyordu. Ve haklıydı da. Yılın sekiz ayını savaş bölgelerinde geçiriyordum. Aylarca onu aramadığım oluyordu. Her zaman kendisiyle değil, mesleğimle evli olduğumu söylerdi. Doğru söylüyordu. Bu kadar yoğun bir işin varsa, öyle olmak zorundaydın. Sanırım ondan bunu anlamasını bekliyordum. Ama anlayamadı." Başını iki yana salladı. "Hiç anlamadı."

"Sonra ne oldu?" diye sordum temkinli bir şekilde.

"Onun için mesleğimden vazgeçtim," dedi Alex. "İşi bırakıp evime döndüm. Ama bunun için ona gönül koydum. Buradaki ilk yılım, benim için karanlık zamanlardı. Kısmen birlikte çalıştığımız için –sağlıklı bir iş düzenimiz yoktu– kısmen de kendimle ilgili bazı sorunlar yaşadığım için. O zamanlar

BELONGS TO KAOTIC TEAM

farkında değildim, ama Sudan'da geçirdiğim dönem yüzünden ciddi derecede travma sonrası stres bozukluğu yaşıyordum. Eski düzenli hayatıma kolayca geri dönebilirim sansam da umduğum gibi olmamıştı. Beynimin şahit olduğu şeyleri sindirebilmek için zamana ihtiyacı vardı. Ve çok çirkin şeylere şahit olmuştum."

"Bu gayet anlaşılabilir bir durum," dedim. "Eminim sana bu döneminde anlayış göstermiştir."

"Hayır," dedi Alex. "Benden daha fazlasını bekledi. Yeniden içmeye başladım. Ve ailemin alkol bağımlılığıyla ilgili geçmişine bakarsak, bu yaptığım tehlikeli bir davranıştı. Yanlış anlama, mutlu olduğumuz zamanlar da oldu. Ben denedim. O denedi. İçkiyi bıraktım. Hatta bir süre terapiste bile gittim. Yine de içime işleyen kötülükleri silip atamadım. Ve dokuz yıl önceki bir Şükran Günü sabahı uyandığımda, onun gitmiş olduğunu gördüm. Mutfak tezgâhına bir not bırakmış, cep telefonu numarasını değiştirmiş ve yepyeni bir hayata başlamıştı. Bir ay sonra boşanma evrakı geldiğinde, onları imzaladım. Eğer bitmesini istiyorsa, onu durduracak değildim. Zaten hayatını yeterince zehir etmiştim." Bir an için durup, alnını ovuşturarak bana baktı. "Ama benden sakladığı bir şey vardı," dedi. "Onu asla affedemeyeceğim bir şey. Fakat..." Aniden çalmaya başlayan telefonunu cebinden çıkarıp ekranına baktı. Gözlerinde bir parıltı gördüm. Ardından bana baktı. "Affedersin, Ada. Bunu açmam gerek."

"Burada beklerim," dedim, anlattıkları yüzünden hâlâ sersem gibiydim.

Alex masadan uzaklaşınca Kellie'yi düşündüm. Şimdi ona başka bir gözle bakıyor ve doğrusu onun adına üzülüyordum. Alex mükemmel bir evlilik geçirmişti –sevgi dolu, güzel bir

BELONGS TO KAOTIC TEAM

karısı vardı– ve kendine çeki düzen veremediği için tüm bunları başından savmıştı. Evet, belki bu sert bir bakış açısıydı, ama doğruydu. James olsaydı, benim için savaşırdı. Ne yapar eder, bu evliliği yürütmenin bir yolunu bulurdu. Ama Alex, James değildi.

Alex'in telefon konuşmasını dinlememeye çalışıyordum. Sadece birkaç adım uzaktaydı ve söylediklerinden bazılarını duyabiliyordum. Yemeğimden bir lokma alırken, kulaklarım konuşmalara misafir olmadan edemedi. "Kellie, yapma lütfen," diyordu Alex. "Öyle demek istemediğimi biliyorsun... Neden bunu bana yüklemek zorundasın?" Uzunca bir süre karşı tarafı dinledikten sonra, çatık kaşlarının yerini bir gülümseme aldı. "Ah, tatlım, buradayım. Seni seviyorum."

Gözlerim fal taşı gibi açılmıştı. Kellie ile hâlâ aşk yaşadıkları gün gibi ortadaydı. Kalbi hâlâ Kellie'ye aitken benimle ilgilenebileceğini düşünmekle ne büyük aptallık etmiştim. Cüzdanımdan yirmi dolarlık iki buruşuk banknot çıkarıp masaya, peçetemin yanına bıraktım. Sonra da Alex telefonu kapatmadan önce restoranın arka kapısının yolunu tuttum.

Tekneler Caddesi'ne inen caddede yürürken gözyaşları gözlerimi yakıyordu. Yağmur başladığı sırada hızla iskelenin aşağısına doğru yürüdüm. Anahtarımı yuvasına yerleştirip içeri girdikten sonra kapıyı ardımdan kapattım. Yağmur damlaları, tıpkı gözyaşlarım gibi art arda göle düşüyorlardı. On dakika sonra Alex'in hafifçe kapımı tıklattığını duyduğumda, kapıyı açmadım. Bu bir hataydı. Bütün bunlar bir hataydı.

BELONGS TO KADIOS TEAM

On Yedinci Bölüm

PENNY

"Dikkat et," dedi Collin iskeleye ayak bastığımızda. Yardım etmek için elini uzattığında, elimi tutmasına izin verdim.

Başım biraz acısa da kendimi iyi hissediyordum. "Bahse varım Dex evdedir," dedim.

Alex evime kadar bana eşlik ederken Naomi ile Gene'in evde olmamasına sevinmiş ve Jimmy etrafta başıboş dolanmadığı için rahatlamıştım. Ne Jimmy için endişelenmek ne de annesine açıklama yapmak zorunda kalmak istiyordum.

Daha ön kapıdan içeri girmeden, Dex'in evde olmadığını anlamıştım. Ayakkabılarını her zaman paspasın üzerine, saksıdaki buruşmuş sardunyaların hemen yanına bırakırdı. Ama orada değillerdi. Aynı anda hem rahatlamış hem de biraz üzülmüştüm.

"Nerede olduğunu bilmiyorum," dedim Collin'e ağlamaklı bir şekilde. Sesimin bu kadar titreyeceğini beklememiştim.

"Haydi, gel," dedi Collin kolumu sıvazlayarak. "Seni içeri götürelim."

Collin beni kanepeye götürdü. Sırtımı minderlere dayayıp,

BELONGS TO KANITS TEAM

ayaklarımı cumartesi sabahları Dex'in başını yasladığı kanepenin koluna uzattım.

Collin'in getirdiği bir bardak suyu ve hapı içtikten sonra da uyuyakaldım.

Gözlerimi açtığımda etraf aydınlıktı. Başım zonkluyordu. Nerede olduğumu şaşırmış bir halde doğruldum. "Dex!" diye bağırdım.

Dex yerine mutfaktan Collin çıkagelmişti. Elinde peynir ve meyve dilimleriyle dolu bir tabak vardı. "Günaydın," dedi neşeyle. "İyi uyuyabildin mi?"

"Saat kaç?"

"Sekiz," diyerek gülümsedi. "Akşamdan sabaha kadar uyudun. Çok yorulmuş olmalıydın."

Gözlerimi ovuştururken başımla onayladım. "Teşekkür ederim," dedim, "kaldığın için."

Collin peynir ve meyve tabağını bana uzatarak gülümsedi. "Biliyor musun? Uykunda konuşuyordun."

Elma diliminden bir ısırık aldım. "Ah, olamaz. Ne söyledim?"

"Tekneyle ilgili bir şeyler," dedi Collin, "ki bu hiç şaşırtıcı değil. Ve bir sürü anlaşılmayan, anlamsız kelimeler. Ama bir ara benim adımı da söyledin."

"Öyle mi?"

"Evet," dedi övünerek. "İtiraf ediyorum, kulak misafiri olmaya çalıştım. Ama pek bir şey anlayamadım." Yeniden mutfağa girip elinde iki kupa bardakla döndü.

"Kahve?"

"Evet, teşekkürler," dedim yerimden doğrularak.

BELONGS TO KAOTIC TEAM

"Eminim kalmamın senin için sakıncası olmamıştır. Seni burada yalnız bırakmaya gönlüm el vermedi."

Konuşmadan önce kahvemden büyük bir yudum aldım. "Düşünmeden edemiyorum. Ya göldeyken ölseydim? Şimdi ben öleli iki gün olacaktı. Ve Dex'in haberi bile olmayacaktı. Ne zaman ki eve dönmek için vakit bulacak, ne zaman ki o pek değerli sanatından ayrılabilecek, o zaman eve gelecekti ve ben burada olmayacaktım."

Collin başını öne eğerek yere baktı. Sanki Dex'in düşüncesi sinirlerini bozuyormuş gibiydi, ama ne düşündüğünü benimle paylaşmadı. "Pekâlâ, sen iyisin ve önemli olan tek şey de bu," dedi nihayet. "Artık uyandığına göre eve gidip duş alabilirim. Öğleden sonra seni kontrol etmek için yine geleceğim."

Aslında kimsenin beni kontrol etmesine ihtiyacım yoktu. Başımı çarpmıştım ve iyileşecektim. Fakat alnımdaki sargıya dokunup başımı olumlu anlamda salladım. Collin'in beni kontrol etmek istemesi hoşuma gidiyordu. *Birinin* beni kontrol etmek istemesi hoşuma gidiyordu. "Teşekkür ederim," dedim usulca. Collin parlayan gözleriyle bana gülümsedi.

Üç gün geçmişti. Sonra dört gün oldu. Dex'e hâlâ ulaşılamıyordu. Eğer atölyesindeyse bile telefona bakmıyordu, çünkü her aradığımda telefon sadece çalıp duruyordu. Belki bir seyahate çıkmıştır diye düşündüm. Belki de eserlerini sergilemesi için davet edildiği şu Paris'teki galeriye gitmişti. Ama gerçekten Paris'e bensiz gider miydi? Bana haber bile vermeksizin?

Cumartesi gelip çattığında iyice hayal kırıklığına uğramış-

BELONGS TO KADIOS TEAM

tım. O akşam Frank Sinatra konserinin olduğu akşamdı. Atölyeyi dört kez aradım. Telefonu açmadığı halde neden arayıp durduğumu bilmiyordum. Ama bu defa biri telefona cevap verdi.

"Alo?" Bu bir kadındı. Sesi kulağa genç geliyordu, belki benden de genç.

"Ah," dedim çabucak. "Yanlış aramış olmalıyım. Dexter Wentworth'ü aramıştım."

"Bir saniye," dedi kadın telefonu bırakarak.

Belki de bir modeldir, dedim kendi kendime. Dex resimlerini yaparken poz vermeleri için zaman zaman modeller tutardı. Kadının çıplak göğüslerini örten uzun, siyah, dalgalı saçları olduğunu hayal ettim. Kalçaları yuvarlak, teniyse porselen gibiydi. Dex onun için poz verdiğim zamanlar bana yaptığı gibi, onu kanepeye yatırmıştı. Gözlerimi sıkıca yumarak telefonu kapattım.

Saatin dört buçuk olmasına rağmen hâlâ giyinmemiştim. Şu an derin, V-yakalı bir dekoltesi olan ve beli büzgülü kırmızı elbisemi ütülüyor olmam gerekirdi. Giydiğim her yerde beni ön plana çıkaran bir elbiseydi ve Frank Sinatra konserinde onu giymeyi hayal etmiştim. Dört gündür bunu planlıyordum. Dex eve gelecekti, beni bu elbisenin içinde görecekti ve hep yaptığı gibi kollarını belime dolayacaktı. "Baş döndürücü görünüyorsun," diye fısıldayacaktı kulağıma.

Dex bir saat sonra kapıdan girip şapkasını tezgâhın üzerine bıraktığında halüsinasyon görüp görmediğimi merak ettim.

Berbat görünüyordu. Günlerdir tıraş olmamıştı ve yanakları çökmüştü. Gözlerinin altında koyu halkalar oluşmuştu.

"Merhaba," dedi pencerenin yanındaki koltuğa oturarak. Bana bakmıyordu. Neden minderlere yaslanmış bir halde kanepede yattığımı da sormuyordu. Sadece boş gözlerle gölü seyrediyordu.

"Bugün atölyeyi aradım," dedim gergin, incinmiş bir sesle. Odada yankılanan sesimi fark etmiş ya da umursuyormuş gibi görünmüyordu.

Dex başını iki yana salladı. Odanın diğer ucundan bile nefesindeki ekşi alkol kokusunu alabiliyordum. "Anlamıyorum," dedi.

"Neyi?" diye sordum doğrularak.

Hâlâ bana bakmıyordu. "Kusursuzdu," dedi. "O benim başyapıtımdı. Ama onlar..." Yüzünü ellerinin arasına gömdü.

"Ah, Dex," dedim onu teselli etmek için yanına koşarak. Onunla üstlendiğimiz rollerde neden onun sürekli alan taraf, benimse veren taraf olduğumu merak ediyordum. "Neler oldu, anlat bana." Aylardır üzerinde çalıştığı bir dizi tabloyu hatırladım. "Sergi bugün müydü?"

"Sergi yöneticisi onları beğenmedi," dedi doğruca ileri bakarak.

Koltuğun koluna oturup Dex'in sert yanağını okşayarak, başına bir öpücük kondurdum. Saçları yıkanmamıştı. Kafa derisinin kokusunu içime çektim. Ona atölyedeki telefona bakan kadının kim olduğunu sormadım. Artık bir önemi yoktu. Dex buradaydı. Eve, *bana* gelmişti. "Bu gece konser gecesi," dedim neşeli bir şekilde. "Birlikte dışarı çıkıp kafanı boşaltacağız."

Dex başını hızla iki yana salladı. "Yapamam. Atölyeye

BELONGS TO KAOTIC TEAM

dönmek zorundayım. Onların yerini alacak tablolar yapmam gerek. Sadece birkaç temiz gömlek almak için geldim."

"Ah," dedim, kaskatı kesilmiştim.

Dex koridora yönelip geçen hafta ütülediğim dört beş gömlek seçti ve onları tomar haline getirip kolunun altına aldı.

"Penn, üzgünüm," dedi. "O konsere ne kadar gitmek istediğini biliyordum." Sanki beni ilk kez görüyormuş gibi, sanki benim de duygularım olduğunu yeni fark etmiş gibi yanıma geldi. Belime dokunan elini itip uzaklaştırdım.

"Hâlâ gidebilirsin," dedi.

"Tek başına mı?"

"Neden annenle gitmiyorsun?"

Olmaz dercesine başımı salladım. "Frank Sinatra'dan nefret eder o."

Dex başını kaşıdı. "Peki, ya şu tekneci? Neydi onun adı..."

"Collin," dedim. "Onun adı Collin." Dex'e Collin'in hayatımı kurtardığını söylemedim. Kibar, düşünceli ve bir tekne yapımcısından çok daha fazlası olduğunu da öyle.

"Evet," dedi Dex. "Neden ona gitmek isteyip istemeyeceğini sormuyorsun?" Omzunu silkti. "O biletlere bir servet ödedim. Onları kullanmalısın."

"Tamam," dedim. "Gitsen iyi olacak." Sesim gayet düz ve hissizdi.

"Penn," dedi Dex beni kendine çekerek. "Bana kızmıyorsun, değil mi? Çünkü bunu kaldıramam. Bilhassa bugün olanlardan sonra."

Zorla gülümsedim. Güçlü olmama ihtiyacı olduğunu biliyordum.

"İşte benim kadınım," diyerek alnıma bir öpücük kondurdu. "Seni sonra ararım."

BELONGS TO KADIOS TEAM

Dex kapıyı ardından kapatırken, başımı olumlu anlamda salladım. Ardından az önce Dex'in oturduğu koltuğa doğru yürüdüm. Havada hâlâ onun tatlı kokusu vardı. Koku yayılıp, sonra da tamamen kaybolana dek koltukta oturdum. Bir süre sonra birinin kapıyı tıklattığını duydum. "Girin," diye seslendim. Ayağa kalkacak gücüm yoktu.

Gelen Collin'di. "Selam," diyerek saatine baktı. "Giyinsen iyi edersin. Bu gece Frank Sinatra konserine gitmeyecek miydin?"

Hayır dercesine başımı salladım. "Gitmiyorum."

"Gitmiyor musun? Neden?"

Collin'den yana dönerek ona baktım. Sonunda gözlerim yaşlarla dolmuştu. Artık gözlerimden taşıp yanaklarımdan süzülen yaşları durdurmaya bile çalışmıyordum. Collin yanıma koşup diz çökerek elimi ellerinin arasına aldı. Büyük ve sıcak elleri, minik parmaklarımı sarmalamıştı. "Senin için ne yapabilirim?" diye sordu, gömleğinin cebinden çıkardığı bir mendili bana uzatarak.

Başımı iki yana salladım. "Hiçbir şey."

"Ne oldu?"

Bir an için bakışlarımı kaçırdıktan sonra tekrar ona baktım. "Dex benimle konsere gelmeyecek."

"Neden gelmiyor?"

"Çalışması gerek."

Collin kendi kendine başını salladı. "Öyleyse seni ben götüreceğim."

Dex'in düşünmeksizin yaptığı teklife rağmen, Collin'den bunu istemeyi aklımdan bile geçirmemiştim. Nedense bu, fazla ileri gidermişim gibi görünmüştü. Fakat şimdi Collin bu teklifi yapmışken, önümde diz çökmüş bir halde ellerimi tutarken, bundan başka bir şey istemiyordum. "Götürür müsün?"

Collin, evet anlamında başını sallayarak ayağa kalktı. "Haydi, şimdi seni giydirelim." Koridordaki dolaba doğru yürüyüp, askıda bıraktığım kırmızı elbiseyi gördü. "Bu mu?"

Başımla onayladım.

"Mükemmel," dedi Collin. Ardından ütü masasını açıp ütüyü duvardaki prize taktı. Erkeklerin ütü yapabildiğini bilmiyordum. Dex her zaman ev işlerine alerjisi varmış gibi davranırdı. Collin kırmızı kumaşı masaya yatırıp, pililerini parmaklarıyla düzleştirirken hayretle onu seyrediyordum. Tıpkı teknenin ahşap kaplamalarını zımparalarken yaptığı gibi, yumuşak ama kararlı hareketlerle elbiseyi ütülemeye başladı. Ellerinin elbiseme dokunuyor olduğunu düşününce yanaklarımın kızardığını hissettim.

"İşte," dedi birkaç dakika sonra elbiseyi bir askıya asarak.

"Ütü yapmayı nereden öğrendin?" diye sordum.

Sanki okumayı nasıl öğrendiğini sormuşum gibi sırıttı. "Annem beni bu işleri yapabileceğim şekilde büyüttü."

Günün birinde bir oğlum olursa, onu Collin gibi düşünceli yetiştireceğime dair kendime söz verdim. Ona elbise ütülemeyi, kurabiyeleri süslemek için krema yapmayı ve pantolon söküklerini onarmayı öğretecektim. "Pekâlâ," dedim. "Annen iyi iş çıkarmış." Askıyı Collin'den alıp elbiseye göz gezdirdim. Her nasılsa şimdi daha cüretkâr görünüyordu. Onun yerine daha gösterişsiz bir şey giymeli miyim diye merak ettim. "Ben gidip üzerimi değiştireyim."

"Sonra gelmemi ister misin?" diye sordu Collin, gergin bir şekilde başını kaşıyarak.

"Burada kal," diyerek gülümsedim. "Sorun değil. Ben üst kata çıkacağım."

Çatı katındaki yatak odasına çıkan merdivenleri tırmanıp

BELONGS TO KADOS TEAM

üzerimdekileri çıkardım. Ardından iç çamaşırımla yatağa oturdum. Akşamın havası sıcak ve boğucuydu. Alt katta, sadece birkaç adım aşağıda, Collin pikabı kurcalıyordu.

"Masanın üzerinde Frank Sinatra plağı gördüm," diye seslendi Collin. "Umarım sakıncası yoktur. Konserden önce bizi biraz havaya sokar diye düşündüm."

"Bana uyar," diyerek çıkardığım külotum, kalçalarımdan kolayca kayarak yere düştü. Pikabın cızırtısının ardından, Frank Sinatra'nın derin, yumuşak sesini duydum. Sutyenimin kopçasını açarken, melodiyle birlikte salınmaya başladım. Çekmeceden beyaz, dantelli bir sutyen seçip onu giydim. Sonra da dantel bir külot çıkardım. Müzik hoş ve davetkârdı. *Sadece adını söyleyebilirim.* 'Collin. Buraya gelebilir misin, lütfen? Pencereyi kapatmama yardım eder misin? Menteşesi sıkışmış.' Sonrasında olabilecekleri düşündükçe, Collin'in beni kavrayan güçlü ellerini hayal ettikçe kalp atışlarım hızlanıyordu. Collin'in alt kattaki ayak seslerini duydum. Ona seslenmek için ağzımı açtığım sırada, çabucak vazgeçtim. Dex'i düşündüm. Bunu yapamazdım.

Külotlu çorabımı giydikten sonra elbisemi üzerime geçirip topuklu ayakkabılarımı giydim. Saçlarımı arkadan bir tokayla tutturup dudaklarıma kırmızı bir ruj sürdüm. Sırtımdaki fermuarı çekmeye çalışsam da ancak yarıya kadar kapatabildim. Sıkışmıştı. Yeniden denedim, fakat bu kez de elbiseyi yırtacağımdan korktum. Çekinerek Collin'in yanına indim. Sanki beni ilk kez görüyormuş gibi, parlayan gözlerle bana baktı. "Vay canına," dedi. "Harika görünüyorsun."

"Teşekkürler," dedim. "Affedersin, ama fermuarımı kapatmanı rica edebilir miyim acaba?" diyerek arkamı döndüm. Collin hiçbir şey söylemeden yanıma geldi. Fermuarı sıkış-

BELONGS TO KADOS TEAM

tığı yerden kurtarırken ellerinin sıcaklığını sırtımda hissediyordum. Kolayca kurtulan fermuarı enseme kadar çekerken, tenimde tatlı bir ürperti hissettim.

"İşte," dedi Collin beni omuzlarımdan tutup kendine çevirerek. "Mükemmel."

Tiyatro salonuna vardığımızda sahnenin yakınındaki yerlerimizi aldık. Kokteyl siparişlerimizi alan garson, iki martiniyle birlikte döndü. İçkimden bir yudum aldıktan sonra, kadehimdeki kürdan saplı zeytinleri yedim.

"İşte," dedi Collin kendi zeytinini bana vererek.

"Teşekkürler," diyerek zeytini ağzıma attım. Dex bana hiç zeytinlerini vermezdi.

Garson martinilerimizi yenilediği sırada ışıklar karardı ve kalabalık alkışlamaya başladı. Kendimi sanki havada süzülecekmişim gibi hafif ve mutlu hissediyordum. Frank Sinatra sahneye çıktığında herkes ayağa kalkıp sevinçle bağırmaya başladı. Dex'inki gibi keskin, biçimli hatları olan, yakışıklı bir adamdı. Orkestra açılış parçası olarak 'How Deep Is the Ocean'ı çalmaya başlayınca, kendimi melodiye bırakarak Collin'e doğru sokuldum. Önümüzde oturan bir çift, ardından bir başka çift daha dans etmeye başladı. Collin bana baktığında tereddüt etmedim. Kollarının arasına yaslanarak, yanağımı ceketinin yakasına dayadım.

Taksi bizi Fairview Caddesi'nde indirdi. İçkiyi fazla kaçırdığımı biliyordum, çünkü adımlarım birbirine uymuyordu ve

BELONGS TO KADIOS TEAM

yüzümün uyuştuğunu hissediyordum. "Elimi tut," dedi Collin usulca, taksiden inmeme yardım ederek. Biraz sendelesem de beni yakaladı. "İzin ver seni taşıyayım."

Collin cevabımı beklemeksizin beni kolayca kucağına aldı. Kendimi tüy gibi hafif hissediyordum. İskeleye adım atıp komşuların evlerinin önünden geçtik. Merdivenlerin yanındaki yaşlı kadın uyuyor olmalıydı, evi karanlıktı. Saatin kaç olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu. Günlerden ne olduğunu da bilmiyordum. Naomi ve Gene'in evinin önündeki saksı çiçeklerini gördüm. Perdenin kımıldadığını fark etsem de aldırış etmedim. Bırak hepsi görsün, dedim kendime. İstediklerini düşünsünler. Collin aniden durunca etrafıma bakındım. Yüzen evimin kapısını tanımıştım. Beni kucağından indirdiğinde sırtımı kapıya yasladım. Evin ışıkları altında Collin'in gözleri parlıyor, bense onlara baktıkça başımın döndüğünü hissediyordum. Eve tek başına gireceğimi düşündüm. "Bu gecenin bitmesini istemiyorum," diye fısıldadım.

"Ben de," dedi Collin. İki yanındaki kollarını bana dolamasını ve beni kapıya yaslayıp öpmesini istiyordum. Dex'in evlendiğimiz gün yaptığı gibi beni kucağına alıp eşikten geçirmesini istiyordum.

Hiç düşünmeksizin ona doğru eğilip, dudaklarımı dudaklarına yaklaştırdım. Teninin sıcaklığını hissederek gözlerimi kapattım. Yüzen eve çarpan dalgaların bir müziğe benzeyen sesini duyabiliyordum. Geleceğimi duyuyordum. Kahkahalar. Çocuk sesleri. Müzik. Mutluluk. Fakat Collin ansızın ellerimi bırakarak geri çekildi.

Yere baktım. "Ah," dedim. "Özür dilerim, ben..." Collin'in gözlerinin içine baktım. "Neden beni öpmüyorsun? İstemiyor musun?"

BELONGS TO KADOS TEAM

"İstiyorum," diyerek alnını ovuşturdu Collin. "Tahmin edemeyeceğin kadar çok istiyorum." Başını iki yana salladı. "Dinle, geç oldu. İyi geceler."

Sonra da arkasını dönüp birkaç saniye içinde kayboldu.

Eve girip kendimi kanepeye bıraktım. Elbisemin eteği, kırmızı bir pasta kreması gibi etrafıma toplanmıştı. Sırtımı mindere dayadım. Kalbim deli gibi çarpıyordu. Tezgâhın üzerinde yarısı içilmiş bir şarap şişesi duruyordu. Şişenin tıpasını açıp, bir kadehe biraz şarap doldurdum. Gözlerimi telefona dikip Dex'i düşündüm. Sonra da atölyeyi arayıp, telefon çalarken şarabımdan bir yudum daha aldım.

"Alo?" Bu aynı sesti. Aynı genç kadın. Saate baktım –gece yarısını geçmişti– ve ahizeyi hızla çarparak yerine bıraktım.

Topuklu ayakkabılarımı çıkarıp iskeleye koştum ve can yeleğimi giymeyi düşünmeksizin kanoya atladım. Şu an bir önemi yoktu. Hiçbir şeyin önemi yoktu. Küçük kanal boyunca kürek çekip, kanoyu aceleyle iskeleye bağladım. Dalgalarla sürüklenerek uzaklaşsa bile umurumda değildi. Collin'in kollarında olmaktan başka hiçbir şeyi umursamıyordum.

Collin'in ışığı açıktı, bu yüzden arka kapıya koşup usulca, fakat ısrarla kapıyı çalmaya başladım. Gözlerim yaşlarla, kalbimse beklentiyle doluydu. Collin kapıyı açtı. Kot pantolonunu giymiş, gömleğinin düğmelerini iliklememişti. İkimiz de hiçbir şey söylemedik. Yalnızca kendimize ait bir dil konuşuyorduk. Beni kendine çekerek kucakladığında, kollarımı ve bacaklarımı bedenine doladım. Gözlerinin içine bakarken nefesini tenimde hissedebiliyordum. Dudaklarımız tekrar birbirine yaklaştı. Ve bu kez beni öptü.

On Sekizinci Bölüm

Ada

Ertesi iki gün boyunca Alex'i görmemiştim. Restorandan o şekilde fırlayıp gittiğim için kendimi kötü hissediyordum. Fakat telefonda söylediklerini duyduktan sonra nasıl gitmeyecektim ki? Alex'in kalbi bir başkasına aitken, kırılan kalbimle ona nasıl güvenebilirdim? Fakat sonra, sakin bir cumartesi sabahı verandamdaki çiçekleri suluyorken, göz göze geldik.

"Merhaba," dedi Alex.

"Merhaba," dedim çekinerek.

"Gelebilir miyim?"

Başımla onayladım. Alex kanoya atlayıp karşıya geçtikten sonra onu verandama bağladı. Sıcak bir gündü. Lacivert bir tişört ve bir bermuda şort giymişti.

"Oturmak ister misin?" diye sordum.

"İyi olur."

Önce hiçbir şey konuşmadan oturup, geçen yelkenlileri seyrettik. Bir süre sonra Alex bana doğru döndü.

"Ne söyledim? Geçen akşam öylece gitmeni gerektirecek ne yaptım? Çok mu şey anlattım? Seni korkuttum mu? Eğer öyleyse özür dilerim." Sesinde bir ümitsizlik seziliyordu.

BELONGS TO KADIOS TEAM

"Özür dilemene gerek yok, Alex. Yeni bir ilişkiye hazır olduğunu düşünmekle – yeni bir ilişkiye hazır *olduğumu* düşünmekle aptallık ettim."

Alex manzaraya değil de bana bakmak için sandalyesini değiştirdi. "Ah, Ada, ama *ben* yeni bir ilişki için hazırım. Sadece hakkımdaki gerçekleri bilmen için sana geçmişimi anlattım. Anlattıklarımdan korkmayacağını ummuştum, ama sanırım bunu beklemem gerekirdi."

Başımı iki yana salladım. "Korkmadım. Ama hâlâ eski karını sevdiğini biliyorum." Onun adını söylemeye dilim varmıyordu. "Madem hâlâ onunla ilgileniyorsun, ben aranıza girmek istemiyorum."

Alex şaşkın görünüyordu. "'Hâlâ eski karını seviyorsun' da ne demek?"

"Onunla telefonda konuştuğunu duydum," dedim. "O zaman anladım."

"Restoranda mı?"

Başımı sallayarak doğruladım.

"Evet, arayan Kellie'ydi, ama telefonu kızıma verdi. Gracie ile konuştuklarımı duymuş olmalısın."

Gözlerim yaşlarla dolarken başımı sessizce iki yana salladım. Ella'yı, koyu renk saçlarını ve olmayan ön dişiyle gülümseyişini hatırladım.

"Bir *kızın* mı var?"

"Evet," dedi Alex usulca. "Telefon çalmadan önce, sen gitmeden önce sana anlatmaya çalıştığım şey buydu."

Elini tuttum. "Ah, Alex."

"Kellie beni terk ettiğinde hamileymiş," dedi Alex. "Gracie üç yaşına basana dek bana ondan bahsetmedi. Sanırım o zamanlar bazı yönlerden baba olmayı hak etmiyordum. So-

runlarımın üstesinden gelmek zorundaydım, geldim de. Kellie nihayet beni Gracie ile tanıştırdığında, dördüncü yaş gününün üzerinden birkaç hafta geçmişti. Bu tıpkı ilk görüşte aşk gibi bir şeydi. Kızımı onca yıl benden sakladığı için bir yanım onu asla affetmeyecek. Onun hayatından ne çok şey kaçırdığımı düşünmek beni kahrediyor. Ama diğer yanım, Kellie'nin neden böyle yaptığını anlayabiliyor. Ve sanırım önemli olan tek şey, artık onun hayatının bir parçası olmam. Kellie ile sallantılı bir ilişkim var. Ebeveyn kararlarında her zaman hemfikir olmasak da deniyoruz. İkimiz de kızımızı çok seviyoruz ve kendimizi Gracie için en iyi ebeveynler olmaya adamış durumdayız." Derin bir nefes aldı. "Ada, onu tanısan çok seversin. Sekiz yaşında ve görebileceğin en sevimli şey. Hayvanları ve pembe olan her şeyi seviyor. Kâşif Dora* sırt çantası olmadan evden çıkmıyor."

Gözümden süzülen bir damla yaşı sildim. "Onunla tanışmak için sabırsızlanıyorum. Tabii, sen de tanışmamı istersen."

Alex elimi tutup sıktı. "İstiyorum," dedi. "Çok istiyorum."

Derin bir nefes alıp canım kızımı ve sevgili babasını düşündüm. Kaybettiğim o mükemmel hayatı düşünürken, Alex ile tahmin ettiğimden çok daha fazla ortak noktamız olduğunu fark etmiştim.

* Çocuklar için hazırlanmış eğitici bir çizgi dizi kahramanı. (Çev. N.)

BELONGS TO KADOS TEAM

On Dokuzuncu Bölüm

PENNY

Ertesi sabah Dex'in ayakkabılarını kapının önünde görmediğim için rahatlamıştım. Hızlıca eve girip duş aldım. Vücudumu sabunlayıp köpürtürken, tenimi dün gece Collin'in yaptığı gibi okşuyordum. Bir yandan suçluluk duyuyor, bir yandan da uzun zamandır hissetmediğim kadar el üstünde tutulmuş hissediyordum. Ön kapının açıldığını duyunca bir an donakaldım. Gelen Dex miydi? Yoksa Collin mi? Banyo kapısının açıldığını görünce, duşakabinin camındaki buğuyu silerek baktım.

"Ah, işte buradasın," dedi Dex.

"Eve gelmişsin," dedim ifadesizce. "Bir süre gelmeyeceğini sanıyordum."

"Sana sürpriz yapmak istedim."

Musluğu kapatıp askıdaki havluya uzandım. Sonra da havluya sarınarak duştan çıktım. Dexter beni kendine çekerek öptü. "Seni dün geceki konsere götüremediğim için üzgünüm," dedi. "Gittin mi?"

Evet dercesine başımı salladım. "Beni Collin götürdü."

"Ah, iyi," dedi Dex. "Ona teşekkür etmem gerekecek. Ama önce, sana bir sürprizim var."

BELONGS TO KAOTIC TEAM

"Ah," dedim meraklanmış gibi yaparak. Bana bir hediye aldığını düşündüm. Kaşmir bir şey. Belki de Tiffany'den bir bilezik. Dex'in huyu buydu. Önce hayal kırıklığına uğratır, sonra da kurdeleyle bağlanmış güzel bir hediyeyle çıkagelirdi. Sürekli. Ama bu defa elinde hediye kutusu falan yoktu.

"Seyahate çıkıyoruz," dedi Dex.

"Seyahate mi?"

"Evet. California'ya."

Başımı iki yana salladım. "Anlamadım."

"Biraz kaçamağa ihtiyacımız var diye düşündüm," dedi Dex. "Birkaç palmiye ağacı görmeye. Beş yıldızlı bir otelde kalmaya. Kumları ayaklarımızın altında hissetmeye."

"Bu da psikiyatristinin fikri olsa gerek," dedim, kızgınlığımı saklamaya çalışmaksızın.

Dex bir an için şaşırmış görünse de yeniden gülümsedi. "Hayır, aslında benim fikrimdi," diyerek elimi tuttu. "Eşyalarını topla. Uçağımız öğleden sonra kalkıyor."

Önce öfkelendim. Ne hakla öylece gelip bana eşyalarımı toplamamı söylüyordu? Ama sonra, öfkemin yerini suçluluk duygusu aldı. Dün gece nerede olduğumu, Collin'in bana nasıl hissettirdiğini hatırladım. Bakışlarımı kapıya çevirdiğim sırada, Dex çenemi tutarak gözlerimin içine baktı. "Kendimi affettirmeme izin ver. Lütfen?"

Başka ne söyleyeceğimi bilmediğimden, başımı sallayarak evet dedim.

Dex valizlerimizi iskeleye taşırken doğruca önüme bakıyor, kapıyı kilitlerken Collin'i görmemeyi umuyordum. Orada ol-

maması için dua ediyordum. Dün gece paylaştıklarımızdan sonra onu görmeye dayanamazdım. Ne düşünürdü? Ne derdi? Tam da o sırada onu gördüm. Elinde pembe güllerle dolu bir vazoyla, bize doğru yürüyordu. Vazonun etrafı bir kurdeleyle sarılmıştı ve caddenin aşağısındaki küçük çiçekçinin vitrininden henüz seçilmiş gibi görünüyordu. Dex önceden hazırlanmış buketleri sevmezdi. Onun tarzını bilen özel bir çiçekçisi vardı. Doğum yapan kız kardeşi için telefonda çiçek siparişi verirken, 'gevşek, özensiz bir buket,' dediğine kulak misafiri olmuştum.

Collin vazoyu acemice tutuyordu. Güllerin benim için olduğunu biliyordum. Onların dün gece aramızda çiçeklenen aşkın bir sembolü olduğunu biliyordum. Pembe güllere göz gezdirirken kalbimin adeta yerinden söküldüğünü hissettim. Collin'e koşmak, beni yine kollarına alıp öpmesine izin vermek istiyordum. Fakat Dex kolunu belime atınca öylece donakaldım. Ne bir şey söyleyebiliyor ne de yapabiliyordum. Sadece olduğum yerde duruyor ve Collin'in gözlerimi okuyabilmesi için dua ediyordum.

"Merhaba," dedi Dex, Collin'e. "Randevun mu var?"

Collin önce bana, ardından Dex'e baktı. Ne diyeceğini bilemediğini görebiliyordum. Ben de bilmiyordum.

"California'ya gidiyoruz," dedi Dex boşluğu doldurarak.

"California," diye tekrarladı Collin. Dili tutulmuş bir halde bana baktı. Dün geceden sonra nasıl gidiyor olabilirdim? Nasıl...

"Dex bana sürpriz yaptı," dedim hemen. Başka seçeneğim olmadığını anlamasını umuyordum.

Dex yanağıma bir öpücük kondururken, Collin'in hoşnutsuzluğumu görmesi için dua ettim. "Dün gece sevgilimi kon-

BELONGS TO KAOTIC TEAM

sere götürdüğün için teşekkür ederim," dedi Dex. "Karşılığını vermenin bir yolunu bulacağım."

"Bir karşılık gerekmez," dedi Collin. İncinmiş görünüyordu. Kollarımı ona uzatıp, yüzümü boynuna gömmek istiyordum. Ama yapamıyordum. Sadece önüme bakıyordum. Tek yapabildiğim, öylece kocamın yanında durmaktı. *Kocamın.*

"Los Angeles'taki yeni bir müşteriyle görüşeceğim. Bir bilet daha alıp, Penny'yi de yanımda götürmeye karar verdim." Şakacı bir şekilde Collin'e doğru eğildi. "Karıma California'daki bütün kadınların giydiği bikinilerden birini giydirmek için daha iyi bir girişimde bulunamazdım."

Collin zorla gülümsedi. "Duyduğuma göre güzel bir yermiş."

"Çiçekler kim için demiştin?" diye sordu Dexter.

"Ah, ben, şey, Lenora," diye kekeledi Collin. "Hasta."

"Bunu duyduğuma üzüldüm," dedi Dexter. "Ona geçmiş olsun dileklerimizi iletirsin."

Collin, tamam dercesine başını salladıktan sonra bu kez direkt bana baktı. "California'da iyi eğlenceler."

"Öyle yapacağız," dedi Dexter.

Caddede bekleyen taksiye doğru yürürken bacaklarımın kurşun gibi ağırlaştığını hissediyordum. Arkama bakamıyordum. Collin'e bir kez daha bakarsam, kalbimin ikiye bölüneceğinden korkuyordum.

"Burayı sevmedin mi?" diye sordu Dex, Chateau Marmont Oteli'ndeki yatağa uzanırken.

BELONGS TO KADIOS TEAM

"Güzel," diye yanıtladım balkona çıkarak. Az sonra Dex de yanıma gelerek bana katıldı. "Biliyor musun? Hollywood'un bütün film yıldızlarından daha güzelsin."

"Kes şunu," dedim gönülsüzce gülümseyerek. "Laf olsun diye öyle diyorsun."

Dex beni kendine doğru çevirerek yüzüme baktı. "Doğruyu söylüyorum." Ardından boynumu öpmeye başladı. Ama öpücükleri iyi hissettirmiyordu. Şimdi olmazdı. Dün geceden sonra olmazdı. Kapının çalmasıyla birlikte rahatladım. Dex, gelen oda görevlisine kapıyı açtı. Görevlinin elindeki tepside bir şişe şampanya, iki kadeh ve bir de zarf vardı.

"Oda servisini mi çağırdın?" diye sordum yanına giderek.

Dexter soruma yanıt vermedi. Noel sabahı hediyesini açan küçük bir çocuk gibi, zarfın ucunu sabırsızlıkla yırtarak içinden bir kart çıkardı. Karttaki süslü elyazısını okuyabilmek için Dex'in omzunun üzerinden baktım.

"Bir aydır süren sanatsal işbirliğimize! Lana!"

Başımı iki yana salladım. "Lana da kim?"

"Sana bu akşamki yemekte söyleyecektim," dedi Dex. "Seni buraya getirebilirsem, bunun benim için ne heyecan verici bir fırsat olduğunu görürsün diye düşünmüştüm."

"Dex, neden bahsediyorsun?"

Dex yatağa oturdu. "Dinle Penn, nasıl oldu bilmiyorum ama Lana Turner, Los Angeles'taki bir galeride bulunan bazı resimlerimi görmüş. Çalışanları benimle iletişime geçtiler. Benden evine bir duvar resmi yapmamı istiyor."

"Evine mi? Lana Turner? *Bildiğimiz* Lana Turner mı?"

"Evet," dedi Dex. "Ve bana çalıştığım süre boyunca misafir sanatçı olarak kalmamı teklif etti."

"*Misafir* sanatçı mı?" diyerek başımı iki yana salladım.

BELONGS TO KADIS TEAM

Lana Turner'ın filmlerini seyretmiştim. Ne kadar güzel bir kadın olduğunu biliyordum. Pek çok aşkı ve bitirdiği evlilikleriyle ilgili haberleri de okumuştum. "Bu biraz şatafatlı görünmüyor mu, Dex?"

"Hayatım," dedi Dex. "Nasıl göründüğünü biliyorum. Bu yüzden, onunla tanışabilmen ve bu anlaşmanın içine sinebilmesi için benimle gelmeni istedim." Derin bir nefes aldı. "En az bir ay burada kalacağım."

"Dex, gerçekten mi?" Aslında rahatlamam gerekirdi. Doğruca eve dönebilir, bütün vaktimi Collin ile geçirebilirdim. Mutlu olmam gerekirdi. Ama nedense yüreğimin sıkıştığını hissettim.

"Hızlı çalışacağım," diyerek bileğime bir öpücük kondurdu Dex.

"Sana çok para verdiğini tahmin edebiliyorum."

Dex başını sallayarak onayladı. "Evet. Ama mesele para değil, Penn. Bunu nasıl tarif edeceğimi bilmiyorum, ama Lana bana ulaştığından beri, sanki biri gözlerimi örten siyah bir perdeyi kaldırmış gibi hissediyorum. Kendimi daha mutlu ve yeniden çalışabilirmişim gibi hissediyorum."

"Güzel," dedim. "Senin için istediğim bu."

"Bu daha fazla iş anlamına gelecek," dedi Dex. "Lana, duvar resmini bitirdikten sonra bütün Hollywood'u peşimden koşturacağımı söylüyor. Belki de buraya taşınabiliriz. Beverly Hills'te küçük bir ev alırız. Senin de hoşuna gider, değil mi?"

Başımı iki yana salladım. "Ama ben evimizi seviyorum. Seattle'ı seviyorum."

"Öyleyse onu satmayız. İki evimiz olur."

"Bilmiyorum, Dex."

"Lütfen, benimle gel. Bu gece Lana'yla tanış. Ona âşık ola-

caksın, inan bana." Nedense içimden bir ses, ona çoktan âşık olan kişinin Dex olduğunu söylüyordu.

Şef garson oturmam için sandalyemi çekti. Geniş ve gösterişli yemek salonuna göz gezdirdim. Yaşlı bir adamın kolunda, kendisinden en az yirmi yaş küçük, sarışın bir kadın vardı. Göğüs dekoltesi olan parıltılı, gümüş rengi bir elbise giymişti. Şampanya sarısı saçları, başının üzerinde yüksek bir topuz şeklinde toplanmıştı. Ona bakınca kendimi sade ve sönük hissederek, zümrüt yeşili elbisemi çekiştirdim. Seattle'da her seferinde dikkatleri üzerine çeken elbisem, burada her nasılsa gösterişsiz ve sıradan hissettirmişti.

"Şunun kim olduğunu biliyor musun?" diye fısıldadı Dexter.

Hayır dercesine başımı salladım.

"Alfred Hitchcock," dedi. Dex'in California'ya bayıldığı her halinden belliydi, ama ben onun bu beğenisini paylaşmıyordum. Onun yerine, Union Gölü'ndeki evimizi düşündüm. Collin'in şu an ne yaptığını, beni düşünüp düşünmediğini merak ediyordum.

Etraf bir anda sessizleşince, Lana Turner'ın salona girdiğini fark ettim. Masamıza doğru yürüdüğü sırada, Dexter parlayan gözleriyle ayağa kalktı. Lana, tam bir Hollywood cazibesi örneğiydi: Dalgalı sarı saçlar, kusursuz bir şekilde sürülmüş ruj, upuzun kirpikler ve askısız bir gece elbisesi. "Hayatım," dedi Dex'e. "Geldiğin için teşekkür ederim." Dex'in yanağına bir öpücük kondurarak bana döndü. "Sen Penny olmalısın."

"Evet," dedim. Onun derin ve kendinden emin sesiyle kıyaslandığında, benimki tam bir gıcırtıydı. Yaş olarak Dex'e

benden daha yakındı. Kendimi bir kadının karşısındaki küçük bir kız gibi hissediyordum.

"Eşinin yeteneğine tam anlamıyla bayıldım," dedi Lana bana. "Umarım onu biraz ödünç almamın senin için sakıncası olmaz. Söz veriyorum, tek parça halinde iade edeceğim."

Gergin bir şekilde gülümsedim. İstediğini elde eden türden bir kadın olduğunu söyleyebilirdim. O tarz bir kadın olmanın nasıl bir şey olduğunu merak ettim. İstediği her şeyin, *herkesin*, gümüş bir tabakta önüne getirilmesini sağlayabilen bir kadın olmak nasıl bir şeydi?

"Bayanlar," diyerek ayağa kalktı Dex. "Size bardan birer içki getirebilir miyim?"

"Bir Manhattan lütfen, hayatım," dedi Lana.

"Bir martini iyi olur, teşekkürler," diye ekledim.

Lana bir sigara yakarak bana doğru döndü. "Berbat bir evliliği yeni bitirdim," dedi. "Üçüncüsü pek iyi değildi, o yüzden dördüncüsünün olabileceğini düşünmüştüm." İçine çektiği sigara dumanını, benim bulunduğum tarafa doğru üfledi. "Ama nerede bende o şans?" Cazibesi beni her ne kadar ürkütse de, Lana'dan hoşlanmamak zordu. Dex'in durduğu bara doğru baktı. "Tam evlenilecek bir adam," diye devam etti. "Nasıl tanıştınız?"

Gerçekten bu hikâyeyi merak ettiğine inanamıyordum, ama gözlerini gözlerimden ayırmadığı için ona Bayan Higgins'in Okulu'nu ve yağmurlu havada Dex'in arabayı nasıl yanıma yanaştırdığını anlattım. Lana gülümsedi. Yüzü hayat doluydu.

"Sigara ister misin?" diye sordu, parmaklarımı çekiştirdiğimi fark ederek.

"Hayır, kullanmıyorum."

"Gençsin, değil mi, tatlım?"

BELONGS TO KADOS TEAM

"Yirmi iki yaşındayım."

Lana gülümsedi. En az otuz dokuz, belki de kırk yaşında olmalıydı. "Sana bir şey sorabilir miyim?"

Evet dercesine başımı salladım.

"Kalbin başka bir yerde," diyerek sigara dumanını havaya üfledi. "Nerede?"

Başımı iki yana salladım. "Ne demek istediğinizi anlamadım."

Lana bilmiş bir şekilde gülümsedi. "Kimseye anlatmayacağım. Biz kızlar, bu gibi şeyleri kendimize saklamalıyız. Tatlım, aşk hakkında bir iki şey biliyorum. Kahretsin ki hayatımın çoğunu aşkta mutsuz geçirdim. Ve zor da olsa, mutluluğumu bir erkeğe bağlamamayı öğrendim."

"Ama ben..."

"Niyetim seni üzmek değildi, tatlım," dedi Lana. "Sadece gözlerinde bir şey gördüm, hepsi bu. Kocan iyi bir adam. Ama *kendini* unutma," diyerek göz kırptı. "Bütün söyleyeceğim bu. Biliyorum, çünkü ben de yaptım. Ve bir işe yaramadı."

"Ama çok mutlu görünüyorsun," dedim.

"Hayatım, yıllarımı mutluluğun peşinden koşarak geçirdim," dedi kendi kendine gülümseyerek. "Ama mutluluk büyümene yardım etmez. Bunu sadece mutsuzluk yapar."

Dex az sonra içkilerimizle birlikte döndü. Bense Lana'nın biraz önce söylediklerini anlamaya çalışıyordum.

Ertesi gün öğleden sonra Seattle'a giden bir uçağa atladım. Tek başına. Ne Lana Turner'ın evini görmeye gitmiş, ne de onu gerçekten görmek istemiştim. Böylesinin daha iyi olaca-

BELONGS TO KANITS TEAM

ğına karar verdim. Ve uçaktayken, Lana'nın Dex'e bir kokteyl teklif ettiğini, Dex'in ise onun kalçalarının kıvrımlarına hayranlıkla baktığını düşünmemeye çalışıyordum.

"İçecek bir şey alır mısınız?" diye sordu hostes, beni mahrem düşüncelerimden çekip çıkararak.

"Hayır, teşekkürler," dedim. Onun yerine Collin'i düşünmeye başladım. Yalnızca saatler önce beni nasıl kollarına aldığını, parmaklarını nasıl saçlarımın arasında gezdirdiğini ve bana hissettirdiklerini düşündüm. Collin'in gözlerindeki arzuyu hatırladım. Ardından başımı iki yana salladım. Her şey nasıl bu noktaya gelmişti? Oysa mutlu bir evlilik, çocuk odasında bebekler, küçük bir bahçe ve kucak dolusu aşk hayal etmiştim. Ama bunların hiçbirine sahip değildim. Koridorun diğer tarafında oturan çiftin birbirine kısa bir öpücük verişini seyrederken kendi kendime ürperdim.

İskeleye vardığımda Collin'i verandasında göremedim. Yemek yaparken ya da çamaşırları toplarken gözucuyla pencerelerine bakıyordum. Fakat Collin'den bir iz yoktu. Evinde ufak bir ışık bile görmüyordum. Pikaba bir plak koyup, bir bardak şarap doldurdum. Dex ve beni birlikte California'ya giderken görünce incinmiş miydi? O seyahatten haberimin bile olmadığını bilmesi gerekirdi. Eminim bunu anlardı. Saat geç olduğundan geceliğimi giyip, pembe sabahlığımı sırtıma geçirdim. Yerlere dek uzanan sabahlığımın eteğinin ve kollarının uçları, pembe tüylerle süslüydü.

Kapının önünde ayak sesleri duymamla birlikte kalbim pır pır etmeye başladı. Bu Collin olmalıydı. Işığın açik olduğunu

görmüştü. Evde olduğumu anlamış ve beni görmek istemişti. Hızla alt kata koşup kapıyı açtım.

"Jimmy," dedim şaşkınlık içinde. Yüzümdeki hayal kırıklığını görmemesini umuyordum. "Yatma vaktin biraz geçmedi mi, tatlım?"

Jimmy'nin üzerinde mavi-beyaz çizgili bir pijama, kolunun altında ise oyuncak bir ayı vardı. "Uyuyamadım."

"Ah," dedim, Naomi'nin takipte olmadığından emin olmak için iskeleye doğru boynumu uzatarak. "Tamam, öyleyse gel de sana ılık bir süt yapayım."

Jimmy içeri girerek mutfak tezgâhının önündeki bir tabureye tırmandı. Küçük bir cezveye süt doldurup ocağı yaktım.

"Öldüğümüz zaman ne olacak?" diye sordu Jimmy.

Kaşlarımı kaldırdım. "Bu, hafta içi saat dokuzda sormak için fazla derin bir soru."

Jimmy omzunu silkti. "Annem öldüğümüz zaman hiçbir şey olmayacağını söylüyor. Sadece gözlerini kapatırsın ve her şey biter, diyor. Ama ben emin değilim." Dirseğini tezgâha dayayıp, yanağını avucunun içine gömdü. "Bence o kadar basit değildir."

Göz kırptım. "Umarım haklısındır."

"Yani sen cennete inanıyor musun?" diye sordu Jimmy.

Evet dercesine başımı salladım. "İnanıyorum."

"Peki, dua ediyor musun?"

"Evet," dedim içtenlikle. Aslında çok sık yapmasam da, daha bugün uçaktayken dua etmiştim. Yerden on bin fit yüksekte uçmak, beni Tanrı'ya daha yakın hissettirmişti. Bunda, kendimi böylesine kaybolmuş hissetmemin de payı vardı.

"Annemle babam ateist," diye devam etti Jimmy. "O ne demek?"

BELONGS TO KADIOS TEAM

"Şey," dedim kelimelerimi dikkatle seçerek. Bu konuda konuşabilecek kişi kesinlikle ben değildim. Pazar okulunu bırakalı uzun yıllar olmuştu. "Bu, bir yaratana, bir tanrıya inanmamayı seçen insanlar oldukları anlamına gelir."

"Oh," dedi Jimmy.

Kaynamaya başlayan sütün kaymağını sıyırıp, onu kulplu bir bardağa boşalttım. "Dikkat et," dedim Jimmy'ye uzatarak. "Hâlâ sıcak. Tarçın?"

Jimmy, evet dercesine ve sabırsızca başını salladı.

Gülümseyerek tarçın kavanozuna uzandım. "Annem yatmadan önce her gece sütüme tarçın serperdi."

Jimmy sütünden bir yudum alarak gülümsedi. "Ben ateist değilim," dedi birden.

"Öyle mi?"

Başını sallayarak onayladı. "Çünkü beşinci yaş günümün gecesinde, beni koruyacak bir melek için dua etmiştim." Sütünü yudumladıktan sonra, sütten bıyığıyla bana baktı. "Ve Tanrı seni gönderdi."

Jimmy'nin yeniden sütünü yudumlayışını izlerken gözlerim yaşlarla dolmuştu.

Ertesi gün akşama kadar Collin'i görememiş ve artık endişelenmeye başlamıştım. Bir yere mi gitmişti? O sabah Dex ile California'ya gittiğimi gördükten sonra buradan ayrılmış olabilir miydi? Hazırladığım mısır ekmeği hamurunun pişmesini beklerken, oturma odasında volta atmaya başladım.

Gece çöktüğünde pikaba bir plak yerleştirdim ve hırkamı giyerek verandaya çıktım. Gökyüzünde asılı olan yarım aya

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bakarken, o an ona bakan tüm insanları düşündüm. Tam da o sırada arkamda ayak sesleri duyarak hızla o yöne döndüm.

"Selam," dedi Collin usulca. Ses tonu çekingen ve beklentiliydi.

"Selam," diyerek ayağa kalktım. "Gittin sandım."

"*Gittin* sandım," diye karşılık verdi Collin.

"Dinle," dedim. Kalbim hızla çarpıyordu. "California seyahatinden haberim yoktu. Bu Dex'in fikriydi. O hâlâ orada. Beverly Hills'teki bir aktris için duvar resmi yapıyor."

"Ah," dedi Collin bir adım yaklaşarak. "Yani yalnız mısın?"

"Evet," diye yanıtladım. Evdeki müzik verandaya süzülüyordu. "Benimle dans eder misin?"

Collin yanıma gelerek kollarını belime doladı. Tüm sorunlar bir anda yok olmuştu.

BELONGS TO KADOS TEAM

Yirminci Bölüm

ADA

Çalan telefonla birlikte gözlerimi açtım. "Alo?"

"Ada, ben Joanie. Haberlerim var."

Gözlerimi ovuşturunca etraf biraz daha netlik kazandı. "Affedersin," dedim. "Uyuyakalmış olmalıyım." Sersemliğimi hâlâ üzerimden atamamıştım. *Neden bahsediyor?* Ama sonra, uyumadan önce Penny Wentworth'ün kayboluşuyla ilgili okuduğum makaleleri hatırladım.

"Penny Wentworth," dedi Joanie. "29 Temmuz 1959'da, Union Gölü'ndeki yüzen evinde kaybolmuş."

Yerimden doğrularak kollarımı gerdim. "Biliyorum," dedim. "İnternetteki bir haberden tarihini öğrenmiştim."

"Görünen o ki, önce kocası Dexter'dan şüphelenmişler," diye ekledi Joanie. "Polisler onu sorguya çekmiş. İfadesini buldum. Bu olayın onu mahvettiğini söyleyebilirim. Resim yapmayı bırakmış. Gölü terk etmiş. Sonunda Penny'nin muhtemelen Union Gölü'nde boğulduğunu söyleyerek davayı kapatmışlar. Ama bir ceset bulamamışlar.

"Çözülmemiş Sırlar programından bir yapımcı, bu olayı araştırmış," diye devam etti Joanie. İnternet sayfalarında

BELONGS TO KADIOS TEAM

bu konuyla ilgili bir not buldum. Orada çalışan bir tanıdığım da olduğundan, programa telefon açtım. İlginçtir ki, Penny Wentworth'ü en yakından tanıyan kişi, röportaj vermek ya da ortak bir çalışma yürütmek istememiş gibi görünüyor."

"Kocası mı?"

"Evet, Dexter Wentworth."

"Öyleyse ya çekingen biriydi ya da..."

"Suçlu biri," dedi Joanie. "Ama tek şüpheli kocası değilmiş. Collin McCleary adında biri daha varmış. Burada onun da ifadesinin alınmak istendiği, ama polislerin onu hiçbir yerde bulamadığı yazıyor."

Gözlerimi iri iri açtım. Jim, Collin adından birinden söz etmişti. Ama kimdi o? "Joanie, ya Penny ölmediyse? Ya sadece *gittiyse*?"

"Sanırım bu da bir olasılık," dedi Joanie. "Çocukları yoktu, değil mi?"

"Hayır, sanmıyorum."

"Öyleyse gitmek isterse onu bağlayacak hiçbir şey yoktu. Tam olarak ne olduğu belli değil, ama polis departmanında bu hikâyede bir tuhaflık olduğunu anlayabilecek kadar uzun çalıştım."

Başımı sallayarak onayladım. "Haklı olabilirsin. Sadece bir yerlerde, sevdiği adamla birlikte hep hayalini kurduğu hayatı yaşıyor olmasını umuyorum," diyerek bir süre durakladım. "Collin'e ait bir adres bulabildin mi?"

Joanie'nin cevap vermeden önce bilgisayarında bir şeyler yazdığını duydum. "Pekâlâ," dedi nihayet. "Bir tane var gibi görünüyor. Seattle'da, 2203 Fairview Caddesi, 9 numarada yaşıyormuş. Neresi olduğunu biliyor musun?"

Pencereye doğru yürürken kalbim deli gibi çarpıyordu.

BELONGS TO KADIOS TEAM

"Evet," dedim gözlerimi Alex'in yüzen evine dikerek. "Şu an oraya bakıyorum."

Akşam yemeğinden önce iskeleye çıktım. Jim elindeki hortumla, o sabah bir kaz sürüsünün uğradığı iskeleyi yıkıyordu. Ona el salladım.

"Şehirdekilerin güvercinleri var," dedi Jim. "İskeledekilerin de kazları." Musluğu kapatmak için eğildi.

Kendi kendime gülümsedim.

"Pekâlâ," dedi Jim açık gökyüzüne bakarak. "Güzel bir gün. Bugün tekneyle açılmayı düşünüyordum. Bana katılmak ister misin?"

İskeleye geldiğim günden beri *Catalina*'ya hayrandım. "Çok isterim," dedim hemen.

Jim bana bir can yeleği attıktan sonra birlikte iskelenin sonuna yürüdük. Tekne oldukça eskimiş olsa da, güzelliği kırışıklıklarının arasından parlayan yetmiş beş yaşındaki bir kadın gibi bakımlı ve şahane görünüyordu. Jim'in ardından tekneye çıkıp, ön taraftaki kumaş kaplı bir banka oturdum ve Jim'in halatları toplayıp motoru çalıştırmasını seyrettim.

"Gölün ortasına kadar motorla açılır, sonra da yelkenleri açarız," dedi Jim.

Hız kazandığımız sırada, tamam dercesine başımı salladım. Burada insanın kendini özgür hissetmesi, tüm endişelerini bir kenara bırakması kolaydı. Bir zamanlar Penny'nin de aynı şekilde hissedip hissetmediğini merak ettim. "Jim," dedim temkinlice, "sana bir şey sorabilir miyim?"

"Tabii," dedi Jim.

BELONGS TO KANITS TEAM

"Collin'in kim olduğunu öğrenmeye çalışıyorum. Şu bahsettiğin adam."

Jim, bu soru karşısında şaşırmış gibi bana baktı. Ardından motoru durdurdu. Şimdi tek duyduğumuz, teknenin kenarlarına çarpan dalgaların sesiydi. "Evet," dedi uzunca bir süre sonra.

Hassas bir konuyu açıp açmadığımdan emin değildim. Daha önce Penny hakkında bir şeyler sorduğumda da Jim pek konuşmak istemiyor gibi görünmüştü. Ama neden? "Sadece biraz araştırma yaptım ve Penny Wentworth'ün kaybolmasının ardında iki şüpheli varmış gibi göründüğünü öğrendim. Kocası Dexter ve Collin adında bir adam. Sadece anlamaya çalışıyorum."

Jim düşüncelere dalmış gibiydi. Gözlerini ufka doğru çevirdi. "Penny onu seviyordu," dedi. "Küçük bir çocuk olsam da bunu görebiliyordum. İnsanların birbirine nasıl baktığını görebilirsin." Başını iki yana salladı. "Ama onlarınki doğru bir zamanlama değildi."

"Collin'den mi bahsediyorsun?"

Jim başını sallayarak doğruladı.

"Penny onunla tanıştığında evliydi, değil mi?"

"Evet," dedi Jim, yelkenleri düzeltmek için ayağa kalkarak. Ona yer açmak için başımı eğdim. "O gece birlikte uzaklara yelken açacaklardı. O gece..."

"Kaybolduğu gece miydi?"

"Evet," dedi özlemle göle bakarak. Sanki dümeni kırıp kıyılardan uzaklaşmak ve açık denizlere çıkmak istiyor gibiydi. "Ama Penny o gece Collin'e katılmadı."

"O ne yaptı, yani Collin?"

"Uzun süre buradan uzak durdu," dedi Jim. "Yıllar son-

ra onu tekrar Tekneler Caddesi'nde gördüğümde neredeyse tanıyamamıştım. Eski halinden eser kalmamıştı. Yanakları çökmüş, gözlerinin rengi solmuştu. Başından geçenlere dair tek kelime etmese de, yürek burkan şeyler yaşadığını anlayabiliyordum. *Catalina*'yı iskelenin sonuna bağladıktan sonra yanıma gelerek diz çöktü. 'Senden bir iyilik isteyebilir miyim, evlat?' diye sordu. Tabii ona elimden gelen her şekilde yardım etmek için can atıyordum. Collin o yelkenliyi inşa ederken, oturup saatlerce onu izlemiştim. Tahta kaplamaları yerlerine yerleştirmeden önce, onları zımparalamama izin verirdi. Sonra da elime bir bez alıp, onları tik yağıyla silerdim. 'Bir süreliğine *Catalina*'ya göz kulak olmana ihtiyacım var,' dedi bana. 'Onu benim için burada tutman gerek.' Sevinçten havalara uçmuştum. Bu, o ana dek birinin bana verdiği en büyük sorumluluktu. Az kalsın rüya görmediğimden emin olmak için kendimi çimdikleyecektim. Annemle babam bir hamster bile bakmama izin vermezken, Collin bana bir tekne emanet ediyordu.

"'Onu almaya gelecek misin?' diye sordum Collin'e. Sanki sorduğum soru kalbinin derinliklerindeki bir yarayı açmış gibi irkilmiş görünüyordu. *Onu* almaya gelecek misin? O an tıpkı benim gibi, onun da Penny'yi düşündüğünü biliyordum. Kaybolmasının üzerinden yıllar geçmişti. O zamanlar da o geceyi şimdi olduğu gibi hayal meyal hatırlıyordum. Ama o gün ikimiz de her zaman yaptığımız gibi gölün açıklarına doğru baktık. Penny'nin yelkenleri şişmiş bir tekneyle çıkageleceğini, parlayan ve bunca zaman uzaklarda olduğu için özür dileyen gözlerle bize bakacağını umuyorduk.

"'Hayır,' dedi Collin. Sesinde beni rahatsız edecek derecede bir kararlılık seziliyordu. Elbette gurur kaynağı olan

BELONGS TO KADIOS TEAM

Catalina'sını almak için geri dönerdi. Neye dayanarak böyle söylediğini anlamıyordum. Collin doğuştan denizciydi. Adeta deniz için yaratılmıştı. Annem onun karadayken daha zayıf, teknenin başına geçtiğinde ise adeta Triton* gibi göründüğünü söylerdi. Collin için *Catalina*'dan vazgeçmenin, sağ kolundan vazgeçmek gibi bir şey olduğunu biliyordum. Teknesi olmadan, denizdeki hayatı olmadan kendini kötürüm gibi hissederdi. Ama o gün Collin'in gözlerine baktığımda, onu ikna etmenin bir yolu olmadığını görebiliyordum. O çoktan kararını vermişti. *Catalina*'yı benimle bırakıyor ve Tekneler Caddesi'nden belki de sonsuza dek ayrılıyordu.

"'Sadece bir tek şey için bana söz ver, Jimmy,' dedi bana. Yüzündeki kederi, pişmanlığı görmemek imkânsızdı. 'Onu istediğin yere götür. İstersen onunla dünyayı gez. Ama lütfen, onu Tekneler Caddesi'ne geri getir. O buraya ait.'

"Tamam dercesine başımı salladım. Collin önce yelkenliye, sonra da Penny ve Dexter'ın eski evine son bir kez baktıktan sonra hafifçe omzuma vurdu ve arkasını dönerek uzaklaştı. Onu gözden kaybolana dek izledim. O gün, Collin'i gördüğüm son gündü."

"Vay canına," dedim. "Ve o günden beri *Catalina*'ya sahip çıktın, öyle mi?"

Jim başıyla onayladı. "Evet. Onu Meksika'ya götürüp getirdim, San Juan Adaları'nda epey vakit geçirdim, ama tıpkı Collin'in dediği gibi, her seferinde evine geri getirdim."

"Sence Collin onu Tekneler Caddesi'ne geri getirmen konusunda neden bu kadar ısrarcıydı?"

---

* Yunan mitolojisinde denizler tanrısı Poseidon ile eşi Amphitrite'nin oğludur. (Çev. N.)

BELONGS TO KADIOS TEAM

Jim direğe bağlı bir halatı tutarak çekti. "Sanırım Penny için. Bence aklının bir köşesinde, onun döneceğine dair bir umut taşıyordu."

Collin ile empati kurarak elimi kalbimin üzerine yerleştirdim. "Bu çok romantik. Penny'yi çok seviyor olmalıydı."

"Evet," dedi Jim. "Hepimiz seviyorduk."

"Bir daha Collin'den haber almadığını söyledin," diye devam ettim. "Peki, hayatının geri kalanını nasıl geçirdiğini hiç öğrenebildin mi? Sanırım o..."

Jim başını olumsuzca salladı. "Hiç öğrenemedim. Ve sanırım bir yanım öğrenmek istemiyor. O gün onu burayı terk ederken gördüm. Kötü durumdaydı. Muhtemelen Tekneler Caddesi'nden uzak geçirdiği yıllar, onu tüm hayatı boyunca olduğundan çok yıpratmıştı. O günden sonra devam edecek gücü olup olmadığından emin değilim. Ama bir yolunu bulduğunu düşünmek hoşuma gidiyor." Jim, elini *Catalina*'nın krem rengi yelkeninin üzerinde gezdirdi. Collin'i tam da burada dururken ve bir babanın oğluna öğrettiği gibi, küçük Jim'e, Jimmy'ye yelkenli kullanmayı öğretirken hayal ettim. Ardından hafıza sorunları olan Gene'i düşünüp, Jim ile bu tarz bir ilişkileri olup olmadığını merak ettim.

Aklımın bir köşesine Collin hakkında daha çok araştırma yapmayı not ettim. Ona ne olduğunu ve hâlâ hayatta olup olmadığını bilmem gerekiyordu. Ardından tekrar Penny'yi düşündüm. Tekneler Caddesi sakinleri, kaybolduğu gece Penny'ye ne olduğunu biliyor olabilirlerdi. Fakat onlarla pek az mesafe kat edebilmiştim. Jim hazır açılmaya başlamışken, acaba o talihsiz gece hakkında daha fazla şey anlatır mıydı? "*Sence* Penny'ye ne oldu, Jim?"

"Dinle," dedi Jim çabucak, "ben sadece küçük bir çocuktum."

BELONGS TO KADOS TEAM

Başımı olumlu anlamda salladım. "Tabii. Affedersin, ben sadece..."

"Ona ne olmuş olursa olsun, Collin'in bununla hiçbir ilgisi yoktu."

Collin'in Penny'ye olan aşkını, Jim'in onun kederini nasıl tarif ettiğini düşündüm. Birbirleriyle denize olan aşklarını ve muhtemelen daha fazlasını paylaşmışlardı. Ama Penny başkasıyla evliydi. Collin kendini kaybetmiş olabilir miydi? Penny'yi bir anlık kıskançlıkla, bir şekilde öldürmüş olabilir miydi? "Emin misin?"

Jim bir an için bitkin göründü. Sanki o ve iskelenin tüm eski sakinleri, bu yükü çok uzun bir zamandır taşıyorlardı. Bir iç çekti. "Collin'in dünyası Penny'nin etrafında dönerdi. Onun için her şeyini tehlikeye atmaya hazırdı. Bunu yalnızca birini sevdiğin zaman yaparsın."

Jim'in söyledikleri yüreğime işlemişti. Çünkü neden bahsettiğini çok iyi biliyordum.

Dokuz Yıl Önce

James, sanki Ella'nın onunla konuştuğunu duyabiliyormuş gibi kulağını çıplak karnıma dayadı. Henüz yirmi iki haftalık hamileydim, ama son ultrasonumuzda küçük kızımızı ekranda gördükten sonra, bebeğimize bir isim vermeye karar vermiştik.

Radyoloğun odasındaki hastane yatağında yatıyordum. Karnımın üzerinde bol miktarda ultrason jeli vardı ve her hareket ettiğimde altımdaki koruyucu kâğıt örtü hışırdıyordu. Asistan muayeneyi çoktan bitirmiş ama biraz beklememizi

BELONGS TO KAOTIC TEAM

istemişti. Gözlerini gergin bir şekilde sağa sola oynatıyordu. Dediğine göre radyoloğun gelip görmesini istediği bir şey vardı. O 'şeyin' ne olduğunu bilmiyorduk. Ama James endişelenmiş gibi görünmediğinden, ben de endişelenmiyordum. "Herhalde beyninin büyüklüğü karşısında hayrete düştüler," dedi James. "Belli ki babasına çekmiş."

Onu hafifçe itip şakalaştığım sırada kapı açıldı ve içeri orta yaşlı bir adam girdi. "Merhaba, Bay ve Bayan Santorini," dedi. "Ben Dr. Hensley. Sakıncası yoksa sadece biraz daha yakından bakmak istiyorum."

Asistan ellerini arkasında kenetlemiş, endişeli bir yüzle doktorun arkasında bekliyordu. Kalbim hızla çarpmaya başladı. James'e baktığımda elimi tutup sıkıca sıktı.

Doktor karnıma yeniden jel sürdükten sonra görüntüleme cihazını hafifçe karnıma bastırdı. Birkaç saniye sonra Ella'yı yeniden gördüm. Bacaklarını ileri geri hareket ettiriyordu. "İşte bizim kızımız," dedi James gururla. "Annesi gibi enerjik."

Doktor onu duyuyor ya da coşkumuzu paylaşıyor gibi görünmüyordu. Ekrana odaklanmış bir halde, bir şeye daha yakından bakmaya çalışarak cihazı tekrar tekrar karnımda gezdirdi.

"Sorun nedir?" diye sordum nihayet. Bir şeylerin yolunda olmadığını biliyordum.

Doktor ekrandaki görüntüyü büyüttükten sonra durdurdu. Parmağıyla gösterdiği kütleye baktım. Yeniden Oynat tuşuna basmasını ve Ella'nın şirin, minik bacaklarını hareket ettirişini görmek istiyordum. Her şeyin yolunda olduğu o ana dönmek istiyordum.

"Sorun ne?" diye sordum tekrar. "Bebeğim iyi mi?"

Doktor cihazı bırakarak eldivenlerini çıkardı. "Bayan Santorini," dedi nihayet, "bebek gayet iyi."

BELONGS TO KADOS TEAM

Derin bir nefes aldım.

"Beni endişelendiren konu sizsiniz."

"Ne? Neden?"

"Sol yumurtalığınızda büyümekte olan oldukça iri bir tümör var."

"Tümör mü?" diye sordu James başını iki yana sallayarak.

Doktor gözlüğünü çıkarıp alnını ovuşturduktan sonra yeniden taktı. "Sizinle olabildiğince açık konuşmak istiyorum. Bu kanser gibi görünüyor."

Bir anda irkilerek doğruldum. "Anlamıyorum. Nasıl kanser olabilirim ki? Ben, ben kendimi iyi hissediyorum..."

"Hamilelik döneminde yumurtalık kanseri teşhis edildiğinde, hızlı davranmamız gerekir," diye devam etti doktor. "Gebelik hormonları onun normalden daha hızlı büyüyüp yayılmasına neden olabilir." Önce James'e, ardından bana baktı. "Bir biyopsi ve daha fazla test yapmamız gerek," diyerek boğazını temizledi. "Bir onkoloji uzmanıyla görüşmek için yeterli vaktimiz var, ama size karşı dürüst olacağım. Sonlandırmak için çok geç değil."

"Sonlandırmak mı? Yani...?" Dilim tutulmuştu. Biraz önce ekranda minik kızımın tekme atışlarını seyrederken, şimdi hamileliği sonlandırmaktan bahsediyorduk. Onun hayatına son vermekten.

"Hayır," dedim kimsenin bir şey söylemesine daha fırsat vermeden. "Hayır, yapmayacağım." Birkaç kâğıt mendil alıp karnımdaki yapışkan maddeyi hızla sildikten sonra kazağımı aşağı indirdim.

"Ada," diyerek bana doğru uzandı James. Ama kolunu iterek onu uzaklaştırdım.

"Bayan Santorini," diye devam etti doktor, "bu durumda kürtajı düşünmezseniz, hayatınızı tehlikeye atmış..."

BELONGS TO KAOTIS TEAM

"Bu konu hakkında konuşmayı reddediyorum," dedim ayağa kalkarak. "Gidelim, James."

"İyi misin?" diye sordu Jim.

Hastanede yaşadıklarımı kafamdan atmaya çalışarak ona doğru döndüm. "Hayır," dedim. "Ama olmaya çalışıyorum."

Jim daha fazla soru sorarak ayrıntıya girmemi istemedi. Gölde süzülürcesine ilerleyen yelkenlinin halatlarını çekerek başını olumlu anlamda salladı. "Ben de," dedi.

BELONGS TO KAOTIS TEAM

Yirmi Birinci Bölüm

PENNY

Seattle'a döndükten iki hafta sonra, üzerinde palmiye ağacı resmi olan bir kartpostal aldım. 'Hayatımın en güzel günlerini yaşıyorum. Keşke burada olsaydın. Lana sana sevgilerini yolluyor. Sevgiler, Dex.' Kartpostalı çöp sepetine fırlattım. Gerçekten orada olmamı dilediği falan yoktu. Öyle olsaydı, benden onunla kalmamı isterdi. Hayır, beni her zaman rahatsızlık veren, işine olan dikkatini ve yaratıcılığını bozan bir şey olarak görüyordu. Kâsedeki malzemeleri karıştırmaya başlayıp un, şeker, yumurta ve yağın yumuşacık, pürüzsüz bir hamura dönüşmesini seyrettim. Ama bazı şeylere bu kadar kolay boyun eğdirilemiyordu.

Karışıma sıktığım limonun kabuğunun keskin kokusunu içime çekip, hamuru yeniden karıştırmaya başladım. Dex'i düşünmemeye çalışıyordum. Olacakların üzerine kafa yormamaya çalışıyordum, çünkü beni korkutuyorlardı. Tek düşünebildiğim şey bugündü. Bugün, Collin beni şehir merkezine götürecekti.

Yarım saat sonra fırının saati ötmeye başladı. Fırın eldivenlerini elime geçirip limonlu bar tepsisini dışarı çıkardım.

BELONGS TO KAOTIC TEAM

Collin eskiden annesinin ona limonlu bar pişirdiğinden bahsettiğinde, ona sürpriz yapmaya karar vermiştim. Biraz soğuduktan sonra kare şeklinde kestiğim barları, Dex'in kız kardeşinin düğün hediyesi olarak verdiği beyaz tabağa dizdim. Bir adım gerileyip onlara şöyle bir baktıktan sonra başımı iki yana salladım ve hepsini dolaptan çıkardığım bir kâğıt tabağa aktardım.

Bir saat sonra Collin arka kapıdan başını uzatarak içeri baktı. Elinde bir piknik sepeti vardı. "Parkta öğle yemeği yiyebiliriz diye düşündüm. Belki şehir merkezindekilerin Dünya Fuarı'na hazırlanmak için neler yaptığını görürüz."

Eğer seçim komitesi şehrin teklifini kabul ederse, Seattle 1962 Dünya Fuarı'na ev sahipliği yapacaktı. Collin bir keresinde beni dönme dolaba bindirmek istediğini söylemişti. Daha önce hiç eğlence parkına gitmediğimden, bu fikir beni oldukça heyecanlandırmıştı. Daha da önemlisi, bu randevu gelecekteki birlikteliğimize dair üstü kapalı bir söz olacaktı. Collin bu yaz teknenin yapımı bittikten sonra gidiyordu. Ama geri gelecekti. Beni asla sonsuza dek bırakmazdı, biliyordum. Bu gerçek, içimdeki korkuyu susturuyor, bir şekilde güvende hissetmemi sağlıyordu.

Fairview Caddesi'nde bir tramvaya bindik. Collin arka taraflardaki bir koltukta yanıma oturdu. "Umarım sonsuza dek California'da kalır," diye fısıldadı kulağıma.

Boynum diken diken olmuştu. Elbette bir yanım Dex'in orada kalmasını istiyordu. Ama bu, nasıl yön vereceğimi bilemediğim, hassas bir konuydu. O yüzden hiçbir şey söylemeden sadece gülümsedim. Collin boynumu iki kez öptüğünde, gözlerimi kapatarak kendimi o anın güzelliğine bıraktım. Kalbimin dopdolu olduğu ve derinden sevildiğimi hissettiğim bir andı bu.

BELONGS TO KADIOS TEAM

Koridorun karşı tarafında oturan bir kadının dik dik bize baktığını fark ederek doğruldum. Koyu renkli bir elbise giymiş ve önünde kısa bir tülü olan, gri bir şapka takmıştı. Kınayan bakışları karşısında, onu daha önce görüp görmediğimi merak ederek bir an için panikledim. Dex'in bir arkadaşı mıydı? Yoksa bir müşterisi mi? Bir süre sonra onu hâlâ tanıyamamış olsam da endişelerim geçmemişti.

"Ne oldu?" diye fısıldadı Collin. Endişelerimi sezmek konusunda olağanüstü bir yeteneği vardı.

Ellerimi birbirine kenetledim. "Yok bir şey," diyerek zorla gülümsedim. Ama kadının varlığı, çorabıma yapışan bir diken gibi rahatsızlık vericiydi.

Mercer Caddesi'nde inip yürümeye başladığımızda derin bir nefes aldım. Güzel bir gündü ve hava yirmi dereceden fazla sıcak değildi. Yine de alnımda ter damlaları birikmişti. Collin elimi tutarak dudaklarına götürdü.

"Tramvay tuttu," diye yalan söyledim. Paranoyalarımın bu güzel güne gölge düşürmesini istemiyordum. "Bu tramvaylar hep midemi bulandırıyor."

Collin piknik sepetini havaya kaldırdı. "Haydi, çimenlik bir yer bulup yemeğimizi yiyelim."

Tamam dercesine başımı salladım. Dünya Fuarı için hazırlanan inşaat alanının yanındaki bir asfalt yoldan yürümeye başladık. 'Dünyanın en büyük şovu'nu tanıtan renkli afişlerin ve reklam panolarının yanından geçtik. Afişlerden birinde, ellerinde pamuk şekerler ve kocaman lolipoplarla gülen çocuklar görülüyordu. Gülümseyen anne babalarının elinden tutmuşlardı. Etrafları uzay çağından gelmiş gibi görünen yapılarla doluydu. Resmin ortasında, bana Fransa'daki Eiffel Kulesi'ni –onu Dex'in benimle tanışmadan yıllar önce yaptığı

Paris gezisinin fotoğraflarında görmüştüm– anımsatan büyük bir kule vardı. "Şu nedir?" diye sordum kuleyi göstererek.

"Needle," dedi Collin. "Space Needle." Afişe yaklaşarak yakından baktı. "Şurayı görüyor musun?" dedi kulenin dibini işaret ederek. "Asansörle en tepeye çıkabilir ve orada yemek yiyebilirsin."

Hayretle gözlerimi açtım. "Bu, ayda yemek gibi bir şey."

Collin sırıttı. "Sanırım öyle," diyerek ayağının altındaki bir çakıltaşını tekmeledi. Ardından gözlerini iri iri açarak tekrar bana baktı. "Seni oraya götüreceğim."

Kolumu beline doladım. "Gerçekten mi?"

Collin evet dercesine başını salladıktan sonra piknik örtüsünü arkamızdaki çimenlik alana yaydı. Sepeti açıp Collin'in ambalajladığı jambonlu sandviçleri çıkardım. Yola çıkmadan önce sepete ikimiz için de elma dilimleri ve bir limonlu bar sıkıştırmıştım.

"Bunlar çok iyi," dedi Collin, sandviçini silip süpürdükten sonra limonlu barından bir ısırık alırken.

"Teşekkürler," diyerek onlara attığım ekmek parçasını didikleyen martıları seyrettim.

Etrafımızda neredeyse kimse yoktu. Derken üniformalı –sanırım bahriyeliydi– genç bir adam ansızın önümüze gelerek durdu.

"Leary?" dedi coşkuyla. Şaşkınlıkla başını iki yana salladı. "Sen misin?"

Collin adeta donakalmıştı. "Karıştırıyor olmalısınız," dedi kendini toparlayarak.

"Ama Leary... ben," diyerek başını iki yana salladı adam. "Affedersiniz, sadece Kore'de tanıştığım bir adama çok fazla benziyorsunuz."

"Korkarım ben hatırladığınız adam değilim," dedi Collin.

Adam bir süre daha Collin'e baktıktan sonra inanamayarak başını tekrar iki yana salladı. Sonra da nihayet kabullenip onu selamlayarak uzaklaştı.

"Bu çok tuhaf," dedim.

Collin bana tedirgin bir şekilde gülümsedi. "Hep oluyor," dedi, her zamanki kendinden emin ifadesi yerine gelmişti. "Tanıdık bir yüzüm olmalı."

"Yakışıklı bir yüz," diyerek sırıttım.

"Ah, bak," dedi Collin, kaldırımın kenarındaki iki uzun kafeterya masasının etrafında toplanmış insan kalabalığını işaret ediyordu.

"Neler oluyor orada?"

"Haydi, gidip bakalım," dedi Collin. Piknikten arta kalanları sepete doldurup örtüyü kaldırdık ve kalabalığın sebebini öğrenmek için o tarafa yöneldik.

"Ben benimkini pembeye boyamak istiyorum, anne!" diye bağırdı küçük bir kız.

"Ah," dedi Collin. "Bunu okumuştum. Seattle sakinleri Dünya Fuarı yolu için bir kaldırım taşı boyamaya davetliler."

Beyaz, kare şeklinde kaldırım taşlarıyla dolu masaya göz gezdirdim. Masanın arkasındaki siyah, kemik çerçeveli gözlüklü bir kadın, herkese birer taş dağıtıyordu. "Taşlarınızı buradan alın," diyordu, "ve onları boyamak için sağdaki masaya ilerleyin."

"Sen de boyamak ister misin?" diye sordu Collin.

Dex'in bir tuvalini ve boyalarını alıp, ona kendi çizdiğim bir resimle sürpriz yaptığım anı hatırladım. Gölün güneş doğduktan hemen sonraki cam gibi pürüzsüz halini resmetmeye çalışmıştım. Sis bir buhar gibi yukarı yükseliyordu. Ama bu

BELONGS TO KADIOS TEAM

yaptığım Dex'in hiç hoşuna gitmemişti. Kompozisyonumun tamamen yanlış olduğunu ve en iyi tuvallerinden birini ziyan ettiğimi söylemişti.

Sanat karşısında kendimi beceriksiz hissederek bir iç çektim. "Neden sen ikimiz adına bir tane boyamıyorsun?"

"Pekâlâ," dedi Collin kadından bir taş alarak. Taşı yandaki masaya koyup bir fırça alışını seyrettim. Seçtiği kırmızı bir boyayı önündeki palete sıktı.

"Ne çizeceksin?" diye sordum.

Collin sırıttı. "Görürsün."

Collin'in fırçasını kırmızı boyaya batırışını seyrettim. Dex'i resim yaparken seyrettiğimde böylesine heyecanlandığımı hatırlamıyordum. Zaten onu seyretmeme asla izin vermezdi. Ona göre resmetme süreci son derece özeldi, atölyesinde tek başına o kadar vakit geçirmesinin sebebi de buydu.

Collin'in kare şeklindeki taşın ortasına basit bir kalp çizdiğini görünce gülümsedim. Ardından daha küçük bir fırça seçip, kalbin içine bir mesaj yazmaya başladı. Kelimeler fırçasından özgürce akıyordu: 'Sonsuza dek aşkımsın.'

Elimi kalbime bastırdım. "Çok güzel."

"Bir gün yine buraya geliriz diye düşündüm," dedi çekingen bir şekilde bana bakarak. "Yıllar sonra gelip bu taşı görünce, bugün hissettiklerimizi hatırlarız."

Collin taşın kenarlarını kırmızıya boyarken gülümsedim. Bitirdikten sonra onu masanın başındaki önlüklü bir adama uzattı. "Teşekkürler," dedi adam. "Taşınız cilalandıktan sonra Dünya Fuarı için hazırladığımız yola yerleştirilecek."

Sessizce parka doğru yürümeye başladık. Aklım karmakarışık düşüncelerle, kalbimse duyguyla doluydu. *Sonsuza dek.* Collin *sonsuza dek* yazmıştı. Şimdiye dek geleceği dü-

BELONGS TO KAOTIC TEAM

şünmeye cesaret edememiştim. Ama şimdi düşünüyordum ve bu beni hem heyecanlandırıyor, hem de harika hissettiriyordu. Fakat zihnimin derinliklerinde içimi kemiren bir ses duyuyordum. *Sen başkasına aitsin*, diyordu bana. *Bu yaptığın doğru değil. Sözünden dönüyorsun. Evine gitmelisin. Bunun devam etmesine izin vermemelisin.*

Collin ansızın durarak bana doğru döndü. Yüzünde ciddi ve her şeyi göze almış bir ifade vardı. Sanki ya büyük bir mutluluğun ya da büyük bir kederin, belki de her ikisinin eşiğindeymiş gibiydi. Dizlerinin üzerine çöküp arzuyla gözlerime baktı. "Kaç benimle," dedi.

"Ama ben..."

"Onu düşünme," dedi Collin. "Sana iyi davranmıyor. O seni hak etmiyor."

"Collin..."

"Seni çok mutlu edeceğim. Seni her gün, her gece seveceğim. Sana tüm dünyayı göstereceğim. Sadece sen ve ben, bir limandan diğerine gideceğiz. Sana hep istediğin hayatı vereceğim."

Dünya sanki etrafımızda dönüyor gibi görünüyordu. Ayakta duramayacağımı hissediyordum. Ama Collin'in elleri beni burada, ayakta ve güvende tutuyordu.

"Ama ben evliyim," dedim nihayet.

"Ne önemi var?" dedi Collin. "Ondan boşanırsın."

Boşanmak. Bunu aklımın ucundan bile geçirmemiştim. Annem beni kocasından boşanan bir kadın olmam için büyütmemişti. Böyle bir şey yaparsam beni asla affetmezdi. Peki, ben kendimi affedebilir miydim?

Gözlerimi kapattım. "Bilmiyorum... Peki, ya...?" Neden o gün Bayan Higgins'in Okulu'nun önünde Dex yerine Collin'le

BELONGS TO KAOTIC TEAM

karşılaşmamıştım ki? Neden arabasıyla yanıma yanaşan kişi Collin değildi?

"Penny, o başka bir kadınla beraber," dedi Collin. Bu doğruydu, ama nedense bu kelimeler kulağa sert ve bayağı geliyordu. "Görmüyor musun?" Collin'in parlayan gözleri ve ısrarcı bakışları, onu anlamam için bana yalvarıyorlardı. "Daha fazlasını hak ettiğini görmüyor musun?"

Gözlerim yaşlarla dolmuştu. Collin hemen cebinden bir mendil çıkarıp gözlerimi sildi. Uzun zamandır bunları söylemesini, ona karşı hissettiğim aşkın aynısını ilan etmesini arzuluyordum. Ama şimdi bununla yüzleşirken ne cevap vereceğimi, nasıl davranacağımı bilemiyordum. Benden bir adım atmam bekleniyordu. Bense yürümeyi unutmuştum. Emekleyemiyordum bile.

"Sana biraz zaman tanıyacağım," dedi Collin. "Düşünülmesi gereken bir konu olduğunu biliyorum. Ama düşüneceğine söz ver."

"Düşüneceğim," dedim usulca. Yanağıma düşen bir damlanın önce gözyaşı olduğunu sandım. Ama sonra yukarıda toplanmış olan gri bulutları fark ettim.

Uzaktaki tramvayın zilini duydum. "Hızlı olursak tramvayı yakalayabiliriz," dedi Collin.

Yanıma şemsiye ya da saçlarımı örtecek bir şal bile almamıştım. "Gidelim," dedim Collin'in elini tutarak.

Eve dönüş yolunda hiçbir şey konuşmadık. Sadece pencereden dışarıyı seyrederek tramvayın sesini dinliyordum. Collin'in kalbi avucumun içindeydi. Ama bunun bedeli çok ağırdı.

İskeleye vardığımızda Gene dışarıda sigara içiyordu. Başıyla bizi selamladıktan sonra ayağıyla söndürdüğü izmaritini göle fırlattı. "Collin," dedi, "az önce burada seni arayan takım elbiseli iki adam vardı."

Collin'in gözleri irice açıldı. "Beklediğin biri var mıydı?" diye sordu Gene merakla ona bakarak.

"Hayır, hayır," diye kekeledi Collin. "Ben, ben gidip bir bakayım." Sanki koşup tekrar tramvaya atlamayı düşünüyormuş gibi caddeye göz attı. Göğsümün sıkıştığını hissettim. Elini tutup onu endişelendiren şeyin ne olduğunu sormak istiyordum, ama Gene'in gözü üzerimizdeydi.

"Şey," dedim. "Collin sadece eve kadar bana eşlik ediyordu."

Gene başını olumlu anlamda sallarken, Collin ile birlikte evime doğru yürümeye başladık. Verandama vardığımızda gözucuyla Collin'in evine baktım. Görebildiğim kadarıyla etrafta kimseler yoktu.

"Gene neden bahsediyordu?" diye sordum. "Seni arayanlar kim?"

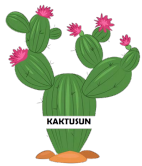
Collin başını iki yana salladı. "Merak etme," dedi alnıma hızlı bir öpücük kondurarak. "Muhtemelen önemli bir şey değildir."

Ama Collin'in bakışlarından doğruyu söylemediğini anlayabiliyordum. Tekneler Caddesi'nin üzerine karanlık bir gölge düşmüştü. Anahtarımı yuvasına yerleştirirken ürperdiğimi hissettim.

BELONGS TO KADIOS TEAM

Yirmi İkinci Bölüm

ADA

Ertesi gün sandıktakileri yeniden gözden geçirmeye karar verdim. Penny'nin hikâyesine ışık tutacak bir şeyi gözden kaçırmış olabilirdim. Kapağı açıp sandığa dikkatlice bakarken, kadife astarının kenarında daha önce görmediğim bir cep fark ettim. Elimi kumaşın içine sokup sarışın, güzel bir kadına ait siyah-beyaz bir fotoğraf çıkardım. Kadın Hollywood aktrislerini andırıyordu. Ama sonra gerçekten öyle olduğunu fark ettim. Fotoğrafın sağ köşesinde Lana Turner'ın imzası vardı.

Çok tuhaf, diye geçirdim içimden. Wentworth çifti Lana Turner ile mi arkadaşmış?

Dizüstü bilgisayarımı açıp Google'a 'Wentworth' ve 'Lana Turner' yazdım. Bir sonuç çıktığını görünce şaşırdım. Bu, 1959 tarihli *The Hollywood Reporter*'dan taranmış bir yazıydı. "Seattle'lı Ressam, Lana Turner'ın Evine Duvar Resmi Yapıyor." Gözlerimi kısarak makalenin yanındaki fotoğrafa baktım. Açık renk bir elbise (yoksa bir gecelik miydi?) giymiş olan aktris, kolunu Dexter Wentworth'e dolamıştı.

Zavallı Penny. Kocasının bir âşığı olduğunu biliyorken

burada çok yalnız ve üzgün hissetmiş olmalı. Ella'ya hamileyken yatak istirahatım sırasında siyah beyaz bir Lana Turner filmi seyrettiğimi hatırladım. James iş dönüşü eve bir yığın eski film ve hazır Çin yemeği getirmişti. Dört aydır kanepede yatıyordum ve sezaryenime sadece günler kalmıştı. Doktorlarsa beni doğumu sonlandırmaya teşvik edip durmuşlardı. Kanserim sabit durumdaydı ve Ella'nın doğumundan sonra tümör, rahmimle birlikte alınacaktı. Büyüleyici bir cazibesi olan aktrisin imzalı fotoğrafına bir kez daha baktım. Kanser, bir Hollywood yıldızıyla kıyaslandığında daha kolay bir rakipmiş gibi görünüyordu. Penny'nin ortadan kaybolma sebebi bu muydu?

Birinin kapıyı tıklattığını duyarak başımı kaldırdım. Verandada Alex'i görünce gülümsedim. Keşke öğlen kürek çektikten sonra duş almış olsaydım, diye geçirdim içimden. "Selam," dedim kapıyı açarak.

"Selam," dedi Alex. "Rahatsız ediyor muyum?"

"Ah, hayır," dedim. "Penny'nin sandığındaki eski eşyalara göz atıyordum." Fotoğrafı gösterdim. "Sanırım kocasının Lana Turner ile ilişkisi varmış."

"Lana Turner, ha?" dedi Alex yanıma diz çökerek. "Marilyn'le de var mıymış?"

Omzumu silktim. "Kim bilir? Adam oldukça çapkın görünüyor."

Alex yere, yanıma oturarak sandıktakileri incelemeye başladı. O ana dek önemsemediğim bir kâğıt parçasını eline aldı. "Bak," dedi. "1962 Dünya Fuarı'yla ilgili Seattle sakinlerine dağıtılmış bir ilan gibi görünüyor."

İlana göz gezdirerek, bugün Seattle'ın simgesi olan Space Needle'ın taslağına baktım. "Gelin ve Belediye Başkanımız

BELONGS TO KAOTIC TEAM

Seattle Dünya Fuarı'nın hazırlıkları için kurdeleyi keserken tarihe geçin."

"Acaba Penny oraya gitmiş midir?" diye sordum. "Yoksa neden bu ilanı sandığına koysun ki?"

"Belki de," dedi Alex kanepeye yaslanarak. "Hiç Space Needle'a gitmiş miydin?"

Hayır dercesine başımı salladım.

"Öyleyse seni götüreyim."

Sırıttım. "Gerçekten mi?"

"Bu akşam," dedi Alex. "Öğleden sonra fotoğraf çekimim var, ama altıda seni almaya gelebilirim."

"Çıkıyoruz o zaman," diyerek gülümsedim. Alex kapıya doğru yürürken, çıkmak kelimesi kulaklarımda yankılanıyordu. Çıkmak.

Topuklu ayakkabılarım ve siyah eteğimle iskeleye çıktım. Sıcak bir akşamdı, o yüzden hırkamı bırakmış ve geçen bahar Macy's'te denedikten sonra Joanie'nin ısrarlarıyla aldığım kolsuz bluzu giymiştim. Joanie'nin deneme kabinine yaslanıp gururlu bir abla gibi bana gülümseyişini hatırladım. "Bunu almalısın," demişti. "Üzerinde muhteşem duruyor."

"Neden?" diye homurdanmıştım. "Hiç giymeyeceğim ki." İpeksi ve bedenimi saran bir bluzdu, ayrıca biraz da parlıyordu. Onu asla işe giderken giymezdim. Hayır, o James ile dışarı çıkacağım akşamlarda giyeceğim bluzlardan biriydi. Bazı arkadaşlarımın kocalarının aksine, James giyinip süslendiğim zamanlar bunu *fark eder* ve bu huyu hoşuma giderdi.

Joanie'nin aklımı okuyabildiğini biliyordum. "Kendin

için al," demişti. Neden aldığımı gerçekten anlamasam da Joanie'nin sözünü dinlemiş ve bluzu kredi kartımla birlikte kasaya bırakmıştım. Seattle'a gitmek için valizimi toplayana kadar hâlâ üzerindeki etiketiyle birlikte dolabımda beklemişti. Son anda onu da valize atmış, sonra da fikrimi değiştirmeden önce fermuarı kapatmıştım.

Alex'in karşısında gergin bir şekilde bluzumu çekiştirdim. İlgili gözlerle bana bakıyordu. "Çok güzel görünüyorsun," dedi. Kendime olan güvenim bir anda artmıştı.

İskelede yürürken Alex elimi tuttu. Topuklarımın iskelenin tahtaları arasındaki boşluklara girmesinden endişe ediyordum. Sol ayakkabımın ince topuğu takıldığında, Alex yanımda olup beni tuttuğu için şükrettim. Jim'in evinin önünden geçerken ikimiz de güldük. O sırada ön verandasındaki çiçekleri sulayan Naomi'yi gördüm.

"Ah, şu ikisine bakın," dedi. "Yemeğe mi gidiyorsunuz?"

Alex bana bakarak gülümsedi. "Yeni komşumuzu Space Needle'a götüreyim diye düşündüm."

Naomi özlem dolu bakışlarla bize baktı. Sanki yeniden otuz beş yaşında ve spor ceketiyle beyaz gömleğinin içinde oldukça çarpıcı görünen Alex gibi yakışıklı bir adamın kolunda olmayı dilermiş gibiydi.

Naomi'ye el sallayıp iskelenin sonuna doğru yürümeye devam ettik. Bir önceki gün kapısında birikmiş postaların olduğu yüzen evin ışığının yandığını fark ettim. Esther Johnson'ın eve dönüp dönmediğini merak ettim.

Caddeye çıktığımızda Alex anahtarlığını gri bir Audi'ye doğrultarak düğmeye bastı. Arabanın farları bir kez yanıp söndü. "Bu kadının tüylerimi ürperttiğini söylemem gerekir," dedi Alex, benim için kapıyı açarken.

BELONGS TO KADOS TEAM

"Jim'in annesi, Naomi mi?"

"Evet," dedi Alex. Kapıyı kapattıktan sonra diğer tarafa geçerek arabaya bindi. Motoru çalıştırmasıyla birlikte hoparlörlerden David Gray'in 'Sail Away' adlı parçası yükselmeye başladı. Şarkıyı dinlerken Penny'nin de uzaklara yelken açmayı isteyip istemediğini merak ettim. Belki de bu rezilliğe bir son vermek ve onu aldatan kocasından, eleştiri meraklısı komşularından, kısacası Tekneler Caddesi'nden sonsuza dek ayrılmak istemişti.

Bir an için Dr. Evinson'u ve kaçmakla ilgili nasihatlerini düşündüm. Ama daha iyi bir şeye, canını bu kadar yakmayacak bir yere kaçıyorsan, kaçmanın ne zararı vardı ki?

"Affedersin," dedi Alex sesi kısarak, "müzik biraz yüksekmiş."

"Kısma," dedim. "Bu şarkıyı seviyorum."

"Ben de," dedi Alex. "Birkaç yıl önce her şey ters gittiğinde, bir yelkenli alıp uzaklara gitmeyi çok düşünmüşümdür."

"Neden yapmadın?"diye sordum.

Alex omzunu silkti. "Sanırım kendimden sıkılırım diye düşündüm. Kuş uçmaz kervan geçmez yerlerde onca zaman tek başına olmak," diyerek gözucuyla bana baktı. "Birlikte gideceğim biri olsaydı giderdim."

Gülümseyerek bakışlarımı kaçırdım. Ona Kellie'yi ya da kızını ve neden onları planlarına dahil etmediğini sormadım.

Alex arabayı park ettikten sonra indik. Space Needle hemen ileride yükseliyordu. Yakından çok daha büyük görünüyordu. Devasa sütunların üzerindeki bir uçan daire gibiydi.

"Biraz vaktimiz var," dedi Alex saatine göz atarak. "Etrafı dolaşmak ister misin?"

"Tabii," dedim.

Alex'in uzattığı koluna girdim. New York'tayken bile to-

BELONGS TO KADOS TEAM

puklularla uzun mesafe yürümemiştim. Ben de utanmadan eteğinin altına spor ayakkabı giyen, sadece ofise geldiğinde topuklu ayakkabılarıyla değiştiren Manhattan kadınlarından biriydim. Bir keresinde bir ayak doktoru beni durdurmuş ve ayakkabı seçimim konusunda tebrik etmişti. Joanie buna katıla katıla gülmüştü.

Alex, Space Needle'ın altındaki bir parka uzanan yolu işaret etti. "Şehir Needle'ın ellinci yıldönümüne hazırlanıyor," dedi. "Ellili yılların sonunda Seattle sakinleri tarafından boyanmış binlerce taşı toplayıp buraya bir yol yapıyorlar."

"Bu çok hoş," dedim. "Daha önce nerede duruyorlardı?"

"Sanırım *Seattle Times*'ın bir yazısında, şehrin yönetim binasının depolama tesislerinde bulunduklarına dair bir şeyler okumuştum."

"Bak," dedim ikaz şeridinin ardını işaret ederek. Şeridin yanına yürüyüp diz çökerek, bir çocuk tarafından boyandığı belli olan taşa baktım. Bir diğerinde süslü bir elyazısıyla yazılmış ve harflerinin etrafı yıldızlarla süslenmiş bir kadın ismi, Bethanne yazıyordu. O sırada daha uzaktaki bir taş dikkatimi çekti. Bir kalbin içine sadece üç kelime yazılmıştı. 'Sonsuza dek aşkımsın.' Basit, sade, ama aynı zamanda Shakespeare'in bir sonesi kadar aşk doluydu.

"Şu çok güzelmiş," dedim.

Alex başıyla onayladı. "Öyle."

Ürperdiğimi fark eden Alex, ceketini omuzlarıma örttü. "Haydi, restorana geçelim. Masamız hazır olmak üzeredir."

Space Needle'ın dibindeki bir asansöre binip yukarı çıkmaya başladık. Alex parmaklarını benimkilerin arasından geçirdiğinde kalbim yerinden fırlayacakmış gibi hissettim. Yukarı çıkana dek geçen kırk üç saniye, sanki kırk üç daki-

ka gibi hissettirmişti. Asansörden indiğimizde Alex'in elini bırakmadım. Pencere kenarındaki bir masaya yan yana oturtulduktan sonra, Alex masanın altından elimi tuttu. Elimi geri çekmedim.

Siparişimizi vermemizin ardından garson bana bir kadeh şarap, Alex'e de buzlu çay getirdi. Şarabımdan bir yudum alarak tüm bedenimin ısındığını hissettim.

"Nasıl buldun?" dedi Alex.

"Çok güzel," dedim pencerenin ardına bakarak. "Buradan Tekneler Caddesi'ni bile görebiliyorsun."

"Aşağıdakiler minicik görünüyor, değil mi?"

Evet dercesine başımı salladım. "Hepimiz didişip duran küçük karıncalar gibiyiz."

"Sanırım Tanrı bizi böyle görüyor," diye ekledi Alex.

Bakışlarımı kaçırarak bir süre hiçbir şey söylemedim. *Tanrı. Öldükleri gün Ella ve James'i de görmüş müydü? Olacakları biliyor muydu? Öyleyse, neden onları durdurmadı? Neden onları tehlikeden uzak tutmak için bir melek yollamadı? Neden onları yanımdan alıp, işkenceden beter her ayrıntıyı bana seyrettirdi?*

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Alex.

Dudağımı ısırdım. "Affedersin. Ben..."

"Çok büyük bir yük taşıyorsun," dedi. Bakışları beni delip geçiyordu. "Ağırlığı altında eziliyor olmalısın."

Başımı iki yana sallamak ve 'Hayır, James ve Ella bir yük değil. Onlar benim hayatımın aşkı ve onları sonsuza dek yanımda taşıyacağım,' demek istiyordum. Fakat Alex haklıydı. Yüküm ağırdı ve hissettiğim acı beni bitirip tüketiyordu. Her an tökezleyip bu yükün altında ezilecek gibiydim. Ve onu daha fazla taşıyamayacağımdan korkuyordum. Sanki biri elime ko-

BELONGS TO KADOS TEAM

caman, nadir, kristal bir vazo tutuşturmuş ve onu ömrümün geri kalanı boyunca taşımamı söylemişti. Bense her gün, her saniye, onu elimden düşürüp paramparça oluşunu seyretmenin eşiğine geliyordum.

"Kilisede ne diyorlar, biliyor musun?" diye sordu Alex.

Başımı iki yana sallarken içten içe gözlerimi devirdim.

"Eğer O'ndan istersek, Tanrı'nın yüklerimizi bizim için taşıyabileceğini söylüyorlar."

Biraz düşündükten sonra Alex'in söylediklerine kızmamaya karar verdim. Sadece bana yardım etmeye çalışıyordu.

"Sana din hakkında pek fazla şey anlatamam," diye devam etti Alex. "Bu konuda çok bilgim yok. Hâlâ öğrenecek çok şeyim var, ama bunun yüce Tanrı'nın sunduğu oldukça büyük bir iyilik olduğunu söyleyebilirim. O diyor ki, 'Tüm endişelerinizi, en büyük korkularınızı alacağım ve artık uğraşmak zorunda kalmamanız için onlarla ben ilgileneceğim.'"

Zorla gülümsedim. "Keşke bu kadar kolay olsaydı."

"Kolay," dedi Alex kendinden emin bir şekilde. Ardından gözlerini kısıp, yumuşak bakışlarla bana baktı. "Canının yandığını biliyorum. Her zaman canımız yanabilir, önemli olan bu değil. Ben sadece, eğer teselliyi ararsan onu bulabileceğini bilmeni istiyorum. Ve tüm acılarının ortasında mutlu olmayı öğrenebilirsin. Sen bunu hak ediyorsun, Ada."

"Pekâlâ," diyerek çekingen bir şekilde elini tuttum. "Öyleyse bilmen gereken bir şey var."

"Nedir?"

Dudaklarımda hafif bir tebessüm belirdi. "Uzun zamandır olmadığım kadar mutlu hissediyorum."

"Buna sevindim," dedi Alex.

"Ya sen?" diye sordum ona dönerek. "Sen mutlu musun?"

BELONGS TO KAHVE TEAM

Alex buzlu çayından bir yudum aldı. "Evet," dedi. "Birileri iskelemize taşındığından beri daha mutluyum."

Sırıttım.

"Son birkaç yıldır mutluluk üzerine çok kafa yordum," diye devam etti Alex. "Eğer kısa bir süre önce sormuş olsaydın, sana mutluluktan ümidimi tamamen kestiğimi söylerdim. Uzun zamandır gerçekten kötü durumdaydım. Yemin ederim, başımın üzerinden bir yere ayrılmayan bir yağmur bulutu olduğunu düşünüyordum."

Alex'e ne gibi sıkıntılar yaşadığını sormadım. Terapilerden öğrendiğim bir şey varsa, o da birinin bir şeyleri teşvikle değil, kendi arzusuyla paylaşmayı seçmesinin daha iyi olduğuydu.

Alex başını kaşıdı. "Bilirsin, her şey bir anda altüst olur. Acı çekersin. Sonra öylece oturup, her şeyin bir şekilde yeniden mükemmel olmasını beklersin. Ama olmazlar. Asla olamazlar. Artık mükemmel şeyler yoktur. Sadece eskisinden farklı şeyler vardır. Ama o farklı şeyler de harika olabilir." Kendi kendine gülümsedi. "Bunu daha önce fark edebilseydim, kendimi pek çok acıdan kurtarmış olurdum."

"Sana bunu fark ettiren neydi?"

Alex arkasına yaslandı. "Gölün ortasında, tek başına kanodaydım. Soğuk bir kasım günüydü. Göle açılmadan önce hava açıktı. Ama sonra kapandı ve bir anda yağmaya başladı. Bilirsin, sağanak ve iliklere işleyen bir soğuk. Geri dönmeye karar verdim. Sabah gezintimi mahvettiği için gökyüzüne lanet ediyordum. O zamanlar her şeye lanet ediyordum," diyerek kendi kendine gülümsedi. "Derken bir şey fark ettim. Gökyüzüne baktım. Yağmur yağıyordu ve kuşlar – hepsi dışarıda kanat çırpıyor ve bir o yana, bir bu yana uçuyorlardı. O zamana dek kuşların yağmurdan etkilenmediklerini hiç fark etmemiştim.

Umurlarında bile değildi. Belki yağmur tüylerine değdiğinde biraz kabarıp silkeleniyorlardı. Belki yuvalarına dönüp bulutlar geçene dek beklemeye karar veriyorlardı. Ama bağırıp, lanet edip, karşı çıkıyorlar mıydı? Hayır. Kabulleniyorlardı. Her zaman yaptıkları gibi cıvıldayıp şarkı söylüyorlardı. Ufak bir fırtınanın günlerini, hayatlarını mahvetmesine izin vermiyorlardı." Bir iç çekerek bana döndü. "Sana saçma gelebilir, ama o gün göldeyken, bir kuş gibi olmak istediğimi fark ettim. Beni dibe sürükleyen koşullardan fazlasıyla etkilenmeye bir son vermek istedim."

"Vay canına," dedim. "Bu çok güzel."

"Bu, bazı şeylerin yas tutmaya değmediği anlamına gelmiyor. Demek istediğim, başından ne geçtiyse, Ada..."

Başımı olumlu anlamda salladım.

"Yasını tutman için yeterince zamanın oluyor," diye devam etti Alex. "Bunu ben de yaşadım. Ama hayatımın ona göre şekillenmesine izin vermek istemedim."

Gözlerim yaşlarla dolmuştu. Alex gözyaşlarımdan birini sildiği sırada, etrafımızdaki masalardan alkış ve tezahüratlar yükseldi. Az önce yanımızda yaşananlardan habersiz bir şekilde etrafımıza bakınırken, genç bir çiftin birbirine sarıldığını fark ettik. Kadın sol elini kaldırdığında, parmağındaki elmasın ışıldadığını gördüm.

New York'un en sevdiğimiz restoranında, James'in bana evlenme teklif ettiği anı hatırladım. Tek dizinin üzerine çöküp, cebinden bir yüzük çıkarmıştı. Sade, mükemmel. Aşina olduğum acının tüm bedenime yavaşça yayıldığını hissettim. Ardından Alex'in dediklerini hatırladım. Her zaman geçmişi ve hayatımın en büyük iki aşkını arzulayacağımı biliyordum. Ama artık bir kuş olmak, yağmura ve fırtınaya karşı kanat

BELONGS TO KANITS TEAM

çırpmak istiyordum. Güne güneşle birlikte çiçeklerini açan ve ne olursa olsun ışıldamaya hazır bir gündüzsefasının hevesiyle başlamak istiyordum.

Alex ile göz göze gelmemizin hemen ardından, dudaklarını dudaklarıma dayadı. Tıpkı onun benimkilere olduğu kadar, ben de onun öpücüğüne, sarılışına susamıştım.

"Alex," diye fısıldadım. "Sana geçmişimi anlatmak istiyorum."

Uzun zamandır ilk kez içimi dökmek istiyordum. Ona her şeyi, acı veren her ayrıntıyı anlatmak istiyordum. Kumsalda bulunmuş taşlar ve deniz kabukları gibi, her şeyi görebileceği, eline alıp inceleyebileceği şekilde önüne sermek istiyordum. Yeniden şeffaf olmak istiyordum. Beni olduğum gibi görmesini istiyordum.

Alex dinlemeye hazır bir şekilde bana doğru yaklaşarak bekledi. Sonra da dünyadaki tek önemli şey benmişim gibi, dikkatle dinlemeye başladı.

BELONGS TO KAOTIC TEAM

Yirmi Üçüncü Bölüm

PENNY

Dex California'dan bronz bir ten ve Lana Turner'ın benim için gönderdiği bir parfüm şişesiyle döndü. Söylediğine göre, Macy's için verdiği fotoğraflar sayesinde Lana'da bu parfümden kasalarca vardı. Bu da hediyeyi olduğundan daha değersiz kılıyordu.

"Beni özledin mi?" diye sordu Dex, beni kollarına alarak.

"Evet," diye yalan söyleyerek parfüm şişesinin kapağını açtım. Son derece ağır ve mide bulandırırcasına şekerli bir kokusu vardı. Resim sergilerinde dekolte elbiseleri ve ruj izi olan şampanya kadehleriyle birlikte Dex'in etrafından ayrılmayan kadınları hatırlatıyordu.

"Ah," dedi Dex hayal kırıklığına uğramış bir şekilde. "Beğenmedin mi?"

"Güzel," dedim. "Sadece bu kadar ağır kokulara alışkın değilim, sanırım."

"Beverly Hills'teki bütün kadınlar bunu kullanıyor," dedi Dex, sanki Sunset Bulvarı'ndaki her kadını bizzat koklayıp test etmişti.

Boynuma biraz parfüm sıkmam onu memnun etti. "Emi-

BELONGS TO KAOTIC TEAM

nim buna alışmak biraz zaman alacak," dedim. Ama koku tenime değer değmez midem bulanmaya başlamıştı.

Yanıma yaklaşıp saçımdaki bir tokayı, sonra bir diğerini çıkardı. Bedenim dokunuşlarına hâlâ karşılık veriyordu. Boynumdan başlayan bir ürperti, kollarıma doğru yayıldı.

"Haydi, saçını değiştirelim," dedi Dex. Lana Turner'ın saçlarını Chateau Marmont'taki gecede yaptığı gibi, perçemlerimi alnıma doğru düşürdü. "İşte böyle."

"Bilmiyorum," dedim saçlarımı gözümün önünden çekerek. "Ben daha çok onları toplamayı tercih ediyorum."

Dex bir an için incinmiş görünse de, sonrasında bunların –saçımın ve benim– bir önemi yokmuş gibi toparlandı. "Öğleden sonrasını atölyede geçireceğim," dedi. "Lana misafir evi için birkaç tablo istiyor."

"Ah," dedim hissiz bir şekilde.

"Bu gece gelirim. İskeledeki Bach Partisi için."

Neredeyse unutmuştum. Temmuzları Tekneler Caddesi'ndeki herkesin dört gözle beklediği geceydi bu. "Tamam," dedim Dex çantasını alıp kapıdan çıkarken.

"Anne," dedim ertesi gün telefonda, titreyen bir sesle.

"Ne oldu, hayatım?" diye sordu annem.

Karnımda birkaç haftadır hissettiğim aynı kasılmayı hissettim. Henüz Dr. Roberts'ı görmeye gitmemiştim. Zaten bildiğim şeyi bana söylemesine ihtiyacım yoktu. "Bir bebeğim olacak."

"Ah, tatlım!" diye bir çığlık attı annem. "Bu harika bir haber. Dex'e söyledin mi?"

"Henüz değil," dedim ihtiyatlı bir şekilde.

Tabii, Collin'e de haber vermemiştim.

"Sue teyzenle konuşacağım," dedi annem. "Senin için bir bebek partisi düzenleyip bütün eski arkadaşlarını çağırırız."

"Anne, hayır," dedim çabucak. "Gerçekten, parti vermemeyi tercih ederim. Lütfen zahmet etme. Sakıncası yoksa şimdilik kimseye söylemek istemiyorum."

Annem beni duyuyor gibi görünmüyordu. "Dex'in davetiye göndermem gereken bir kız kardeşi var mı? Düğünde onlardan biriyle tanışıp tanışmadığımı hatırlamıyorum. Ya senin davet etmek istediğin bir komşu, Bayan Higgins'in Okulu'ndan bir arkadaşın var mı? Bayan Higgins'i mutlaka davet etmeliyiz. Haberi duyunca havalara uçacak. Gözbebeği öğrencisinin bir bebeği oluyor!"

"Anne," dedim bu kez daha sertçe. "*Parti istemiyorum.*"

"Merak etme, tatlım," dedi annem. "Partiyi ikinci üç aylık dönemde, hamileliğin biraz daha ilerlediğinde düzenleriz. Düşük yapma konusunda da endişelenmene gerek yok. Ailemizde düşük yapan kimse yok. Büyükannen yedi sağlıklı bebek dünyaya getirdi. Doğru adamı bulmuş olsaydım ben de yarım düzine çocuk doğururdum."

Anneme söylemediğim şey, partiye katılmak için buralarda olmayacağımdı. Her şey planladığım gibi giderse, bu gece Collin'le birlikte buradan ayrılıyordum. Yelkenlisini bitirmişti ve onu müşterisine satmak yerine, bizim evimiz yapmaya karar vermişti. Birlikte dünyayı gezecek, Bahamalar'da kahvaltı yapıp, Maine kıyısında akşam yemeği yiyecektik. Collin'in deyişiyle dünyanın bütün nimetleri ayaklarımızın altında olacaktı. Ama en önemlisi, birlikte olacaktık. Sonsuza dek.

Dex'in dönüşü planlarımıza gölge düşürse de, bunun bizi

BELONGS TO KADIOS TEAM

durdurmasına izin vermeyecektik. Dex uyuduktan sonra gizlice kalkacak, sessizce valizimi toplayacak ve bir not bıraktıktan sonra, geçtiğimiz hafta boyunca içini zevkimize göre doldurduğumuz yelkenliyle yola çıkacaktık. Konserve yiyecekler, soğuk havalar için battaniyeler. Lambalar için bol miktarda gazyağı. Okumak için bir yığın kitap. Elbette bu karara varmak kolay olmamıştı. Bana göre bir evliliği sonlandırmak, kötü bir evlilik bile olsa, beni bir utanç damgasıyla bırakacaktı. Bir yanım kuralına göre oynamaya devam etmek istiyordu – Dex'in kendi sırları, benim kendi sırlarım. Evliliğimiz ne kadar dağılmış ve işlevsiz olursa olsun, ayrı geçen bir haftanın ardından yanağa kondurulan bir öpücüğün aramızdaki buzları erittiği, gelgitli, aldatmacalı, bir o kadar da konforlu bir hayatımız vardı. Kimi kadınların istediği şey de bu değil miydi? İstediği gibi gidip gelebilecekleri ve aynısını yapan bir kocayla geçirecekleri bağımsız bir hayat. Ama benim beklediğim evlilik bu değildi. Ben aşk ve birliktelik için evlenmiştim, uzun süreli sessizlikler ve üç hafta sonrasında gelen mavi bir Tiffany&Co. kutusu için değil.

Hayır, ne ben ne de Collin bu şekilde devam edebilirdik. Dex'in sağladığı konforu özleyecek olsam da, Collin'i konfordan çok daha fazla istiyordum. Ayrıca olacakları sezebiliyordum. Kararımı verdiğim gece, çamaşır makinesinin arkasında Dex'in bir gömleğini bulmuştum. Makineye atacağım sırada, gömleğin yakasında bir leke fark ettim. Önce boya olduğunu sandım. Ateş kırmızısı, akrilik boya. Ama daha yakından bakınca, aslında ne olduğunu anladım: Bir ruj lekesi. Kumaşın üzerine sinmiş olan parfümün kokusunu bile alabiliyordum. İşte o an, aldatma üzerine kurulu bir evliliğe daha fazla ortak olmamaya karar vererek başımı iki yana sallamıştım.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Elbette anneme yazacaktım. Bir mektupla ona her şeyi açıklayacaktım. Üzülecekti. Dexter Wentworth gibi bir adamı nasıl bırakabildiğimi asla anlamayacaktı. Bu ona mantıklı gelmeyecekti, ama bana geliyordu. Ve önemli olan tek şey buydu.

Telefonu kapattıktan sonra pencereden Collin'in yüzen evine göz attım. Dex'in döndüğünü haber vermek için onu Bach Partisi'nden önce yakalamayı umuyordum. Endişelenmesini istemiyordum. Hiçbir şey planlarımızı değiştiremezdi. Ama Collin ortalarda görünmüyordu. O sırada yelkenlinin gitmiş olduğunu fark ettim. Önce paniğe kapıldım. Nereye gitmişti? Ama sonra, yola çıkmadan önce her şeyin yolunda olduğundan emin olmak için tekneyi dolaştırmaya çıkardığını düşünüp derin bir nefes aldım. *Yola çıkmak*. Bunu gerçekten yaptığımı belki de ilk kez fark ederek dudağımı ısırdım. Birlikte Union Gölü'nden yola çıkıp uzaklara yelken açacağımızın düşüncesi, kalp atışlarımı daha da hızlandırmıştı.

Yirmi Dördüncü Bölüm

ADA

Restorandaki masada, yanımda oturan Alex'e baktım. 360 derece dönen Space Needle, şimdi Elliott Körfezi'nden bir manzara sunuyordu. Limandan bir vapur ayrılıyordu. Belki de batıya, Bainbridge Adası'na gidiyordu. Alex gözlerini irice açmış, dikkatle konuşmamı bekliyordu. Ona anlatacak kadar cesur olup olmadığımdan emin değildim, ama bir şekilde anlatmam gerektiğini biliyordum. Joanie ve Dr. Evinson'un sesleri kulağımdaydı. James ve Ella'nın sesleri de öyle. Yanımda olduklarını hissediyordum. Alex sabırla bekliyordu.

İki Yıl Önce

Waterbrook Oteli'ndeki odamızda, yatağımda oturmuş, dizüstü bilgisayarımda yazıyordum. İlk taslağı tamamlamama iki yüz kelime daha vardı. Sonrasında nihayet bu iş gezisinin biraz tadını çıkarabilecektim. James ve Ella ben çalışırken son derece sabırlı davranmış, patika yürüyüşleri ve başka aktivitelerle oyalanmışlardı. *Sunrise*, Doğu Yakası'nda ailece konak-

BELONGS TO KAOTIC TEAM

lanabilecek en iyi yer olarak ün yapan oteli incelememiz için bizi buraya göndermişti. Otelin büyüklüğü ve şelalelere olan yakınlığı sayesinde, şöhretini kesinlikle doğruladığına karar vermiş ve makalemi bu yönde şekillendirmiştim.

Ella hızla odaya dalarak yatağa zıpladı. Bozulan saç örgülerini düzelttim. Koyu renk ve ipek gibi saçları vardı. Tıpkı büyükannesi gibi bir İtalyan güzeliydi. "Anne," diyerek gülümsedi. Gülümsediğinde ön dişlerinden birinin eksik olduğu görünüyordu. "Babam dışarı çıkıp dondurma yiyebileceğimizi söylüyor."

"Ah, öyle mi diyor?" Kahvaltının üzerinden sadece bir saat geçmişti, bu yüzden James'e biraz kızmıştım. Ella'yı şımartıyor ve bundan vazgeçecek gibi görünmüyordu. Bu huyunu sevsem de kimi zaman kendimi aykırı kadın olarak hissetmeden edemiyordum – huysuz, her şeye hayır diyen, oyunbozan ve eğlenceden kaçınan biri. James dondurmaya istemediğim kadar çok evet diyorsa ne olacaktı ki? Sonuçta Ella'nın dünyanın en mutlu kızı olacağını biliyordum, çünkü James her şeye evet diyen bir babaydı. Bunu başka türlü elde edemezdim.

Ella başıyla onaylayarak hoplamaya başladı. Pembe, tül eteği onunla birlikte havalanıp iniyordu. "Ben çikolatalı istiyorum," dedi. "Üzerinde şekerleme de olsun."

Makale taslağını kaydettikten sonra yeniden Ella'ya döndüm. "Şekerleme, öyle mi?"

Ella kolumu çekiştirdi. "Haydi, anne. Gidelim."

Başımı iki yana salladım. "Gelemem. Bu makaleyi bitirmek zorundayım."

"Anne," diye sızlandı Ella. "Hep bitirmek zorunda olduğun bir makalen var."

Haklıydı. Ella doğduğundan beri hissettiğim o tanıdık vicdan azabını hissettim. Ona annelik yapmak dışında her-

BELONGS TO KAOTIC TEAM

hangi bir şey yaptığım zamanlar duyduğum suçluluk duygusuydu bu.

"Bana sadece yirmi dakika ver," dedim. "Şunu bitireyim, sonra birlikte çıkabiliriz."

James kapı eşiğinde belirdi. Uzun kollu, beyaz bir tişört giymişti. Kısa zaman önce yaptığımız Meksika gezisi, tenini İtalya'daki balayımızda olduğu gibi bronzlaştırmıştı. Bana bakarak sırıttı. "Geliyor musun?"

"Bana on beş dakika verir misin?"

James, kendisine koşan Ella'yı kucağına aldı. Ella yaşına göre ufak tefek bir kızdı. Kendisi küçük olsa da, ruhu ve neşesi öyle değildi. "Annem şekerleme alabileceğimi söyledi," dedi babasına.

Kollarımı kavuşturdum. "Öyle mi dedim?"

Ella gülümseyerek James'in kucağından indi. "Bekleyin, gidip Aggie'yi bulmam lazım."

Ella üç yaşındayken, basın gezisine davet edildiğim Monterey'deki bir antikacıda eski, oyma, ahşap bir yelkenli görmüştü. Neden bilmiyorduk, ama onu görür görmez âşık olmuştu. Teknenin cilası uzun zaman önce aşınmış olsa da, yanında kırmızı harflerle yazılmış olan ismi hâlâ okunuyordu: 'Agnes Anne.' Şimdiki adıyla, 'Aggie.'

Ella tekneyi bir türlü aklından çıkaramayınca, James onu satın almıştı. O gece ve sonrasındaki her gece, Ella yelkenlisiyle birlikte uyumuştu. "Küçük kızların oyuncak bebekleri ya da ayıcıkları sevmeleri gerekmez mi?" diye sormuştu James. O gece yelkenlisini kucaklayışını seyrederken kahkahalarımızı zor bastırmıştık. "Daha kötüsü de olabilirdi," demişti James. "Mesela senin saç maşana âşık olabilirdi."

Ella diğer küçük kızlara benzemiyordu. Araştırmacı ve

BELONGS TO KADIOS TEAM

meraklıydı. Aynı zamanda başkalarının hislerini bir Doppler radarının hassasiyetiyle sezen bir kalbi vardı. Times Meydanı'ndaki evsizin uzattığı avucuna kumbarasındaki paraları döker, yol kenarında gördüğü yaralı hayvanlar için kendini yiyip bitirirdi. İki Noel önce okul bahçesinde gördüğü titreyen, küçük bir çocuk için adeta palto seferberliği başlatmıştı.

"Söylesene," dedi James, "olur da Aggie'yi kaybederse ne yapacağız biz?"

Bir iç çektim. "Bir başkasını bulmak zorunda kalacağız."

"Başka bir Aggie daha yok ki," dedi James. "Nasıl oyulduğunu gördün mü? Bu orijinal. Tamamen el yapımı. Yeniden yapılmasının bir yolu yok."

"Pekâlâ," dedim gülümseyerek. "Öyleyse onu kaybetmemeye bakacağız."

James başıyla onaylarken, Ella kolunun altındaki yelkenlisiyle dönmüştü bile. "Ben hazırım," dedi babasına bakarak.

"Annene birkaç dakika daha verelim," dedi James. "Sonra hep birlikte çıkarız."

Makalemi planladığım gibi bitirdiğim sırada komodinimin üzerindeki cep telefonumun çaldığını duyarak sızlandım. Arayan editörümdü. "Merhaba, Suzanne," diyerek James'e kapıyı kapatmasını işaret ettim.

"Ah, güzel, seni yakalayabildim," dedi Suzanne. "Fotoğraf çekimleri için tuttuğumuz fotoğrafçı son anda vazgeçti. Fotoğraf makinen yanında mı?"

Masanın üzerinde duran James'in fotoğraf makinesine göz attım. "Şey, evet, ama..."

"Öyleyse makaleye bir ekleme yapabilirsin," dedi Suzanne. "Sadece şelale yakınlarında habersizce çekilmiş birkaç aile

fotoğrafına ihtiyacımız var. Doğayla baş başa yürüyüş yapan anne, baba ve çocuklar, bu tarz şeyler."

"Suzanne, ben bir yazarım, fotoğrafçı değil." Sesimdeki öfkenin farkına varsam da özür dileme ya da onu gizleme gereği duymadım. Zaten bu seyahate çıkmam için beni son dakikada görevlendirmişti – hem de Ella'nın yaş gününün olduğu haftaydı. Bu yüzden Prenses Beatrice Çay Salonu'ndaki partiyi iptal etmek zorunda kalmıştım. Sonrasındaysa çok fazla gözyaşı akmıştı. Şimdi gelmiş benden bir de fotoğraf mı çekmemi istiyordu?

"Ah, yapma," dedi Suzanne. "Mükemmel olmalarına gerek yok. Habersizce çekilmiş olması yeterli. Unutma, Juan böyle fotoğrafları seviyor. İnsanların MySpace'e yüklediği tarzda fotoğraflar. Sadece birkaç şipşak fotoğraf çek. Juan'ın işine yarayacaktır."

Bir iç çektim.

"Baksana, kocan ve kızın da yanında değil miydi?"

"Evet," dedim gönülsüzce. Aklından neler geçtiğini okuyabiliyordum.

"Onları fotoğraflayabilirsin," dedi Suzanne. "Şelalelerin önünde."

"Neler yapabileceğime bir bakarım."

"Harika," dedi Suzanne. "Beni hayal kırıklığına uğratmayacağını biliyorum."

Telefonu kapatıp ceketimi üzerime geçirdikten sonra James'in fotoğraf makinesini çantama attım ve diğer odada oyun oynayan James ile Ella'nın yanına gittim.

"Hazır mısın?" diye sordu James bana bakarak.

"Evet," dedim. "Ama dondurma yemeden önce yapmam gereken küçük bir işim var."

Ella sızlandı.

"Suzanne şelalelerin önünde birkaç aile fotoğrafı çekmemi istiyor."

James gülümsedi. "Güzel. Dün keşfettiğimiz patikadan yürüyebiliriz."

Ella kollarını göğsünde kavuşturdu. "Yapmak zorunda mıyız, anne?"

"Üzgünüm, hayatım," dedim. "Söz veriyorum, hemen bitecek. Hem babanla sen bana modellik yapacaksınız."

Ella sırıtarak kapıya koştu.

Şelale sandığımdan daha uzaktaydı. Dokuzuncu dönemece vardığımıza, James ve ben nefes nefese kalmıştık.

"Haydi, millet!" diye bağırdı Ella ileriden. "Şelalenin sesini duyabiliyorum!"

Biraz soluklandıktan sonra ağır ağır yürümeye devam ettik. "Burası çok güzel," dedi James. Ardından durup elimi tuttu. "Sen olmasaydın buraları göremeyecektik," diyerek elime bir öpücük kondurdu. "Ben dünyanın en harika kadınıyla mı evliyim, ne?"

Gülümsedim. James asla kariyerimden şikâyet etmiyor, her şeye olumlu tarafından bakmayı seçiyordu. Bu huyunu seviyordum.

"Bakın!" diye seslendi Ella dönemecin başından. "Şelaleyi görüyorum!"

"Ella!" diye bağırdım. "Dikkatli ol."

James ve ben hızla Ella'nın yanında vardığımızda, onu sanki 1892'de yapılmış ve her an çökebilirmiş gibi görünen

korkulukların yanında bulduk. "Tatlım, hemen buraya gel," dedim.

"Ah, anne," dedi Ella, bana ilgi çekmeye meraklı bir ergen olacağının sinyalini veren bir sesle. "Ben *iyiyim*."

"Senin için endişelenmek benim görevim," dedim kolumu Ella'nın omzuna atarak.

"Artık dondurma yemeye gidebilir miyiz?" diye sordu Ella.

"Birazdan," diyerek çantamdan fotoğraf makinesini çıkardım. "Tamam, önce birkaç fotoğraf çekelim." Şelalenin hemen yanındaki korkulukları işaret ettim. "James, Ella'nın elini bırakma," dedim. "O korkuluklara pek güvenmiyorum."

James sırıtarak Ella'yı kucakladıktan sonra onu baş aşağı çevirdi. "Yani onu aşağı sarkıtamayacağımı mı söylüyorsun?" Sonra da kıkırdayan Ella'yı yere indirdi.

"Pekâlâ, sizi çılgınlar," dedim kadrajdan bakarak. "Şimdi yan yana durun ve tatilde güzel vakit geçiriyormuş gibi gülümseyin." James ve Ella aynı anda dillerini çıkardılar.

Suzanne'ın tepkisini düşünerek suratımı astım. "Lütfen?"

İkisi de sırıttıktan sonra, flaş patladığı sırada düzgünce gülümsediler. "Harika," dedim. "Her ihtimale karşı birkaç tane daha çekelim. James, şelaleye doğru dönüp Ella'ya bir şey gösteriyormuş gibi yapar mısın?"

James, tamam dercesine başını sallayıp korkuluklara doğru bir adım attı. Ayağı engebeli bir zemine takılınca bir an için sendelese de hemen toparlandı. "Ben iyiyim," dedikten sonra diz çöküp parmağını şelaleye doğrulttu.

Objektifin ardından bakarken şelalenin gerçekten görkemli ve muhteşem olduğunu fark ettim. Son derece güçlüydü. Arka arkaya iki fotoğraf çektikten sonra, fotoğraflara göz atmaya başladım. "Çok güzeller," dedim, son karede Ella'nın James'e

BELONGS TO KADOS TEAM

gülümseyişine bakıp sırıtarak. Fakat ansızın Ella'nın çığlığıyla donup kaldım. Başımı kaldırıp o yöne baktığımda, güzel bir rüyanın bir kâbusa dönüştüğü ana şahit oldum. Korkuluk yıkılmıştı ve Ella aşağı düşmek üzereydi. Onu yakalamak için fırlayan James de, Ella ile birlikte aşağı kaydı.

Dünyamdaki en değerli iki insanın kaybolduğu noktaya doğru koşarken acı ve tiz bir çığlık kopardım. "*James! Ella!*" Nefes alamıyordum. Sadece, beni bir mıknatıs gibi çeken uçurumun kenarında öylece duruyordum. Kendimi ıslak ve sisli boşluğa bırakıp onlara katılmak ve sonsuza dek onlarla olmaktan başka bir şey istemiyordum. Dehşet ve şok içerisinde gözlerimi kapatıp iki büklüm olduğum sırada, birinin sıkıca koluma yapıştığını hissettim. "Bayan," dedi bir adam. Üzerinde kahverengi bir park görevlisi üniforması vardı. "Olanları gördüm. Çok ama çok üzgünüm. Haydi, sizi aşağı indirip bir ambulans çağıralım."

Gözlerim bir an için parladı. "Evet," dedim. "James harika bir yüzücüdür, Ella da üç yaşından beri yüzme dersleri..."

"Hayır, bayan," dedi adam usulca. "Çok üzgünüm. Böyle bir düşüşten kimsenin sağ çıkmasına imkân yok. Ambulansı *sizin* için çağıracağım."

Yirmi Beşinci Bölüm

PENNY

Akşamki parti, planımızın önünde duran son engeldi. Partiye katılacak, gülümseyecek ve parti boyunca içten içe, herkes uyuduğunda ya da çok fazla martini yüzünden sızıp kaldığında uzaklara yelken açmayı planlıyor olacaktık.

Collin'i akşama kadar görememiştim. Yelkenli hâlâ yerinde yoktu, ama endişelenmiyordum. Collin, Dex'in dönüşünün planımızı bozmasına izin vermezdi.

Sarı, ekose bir elbise giyip kemerimi sıkarken, karnımın içindeki yeni hayatı düşündüm. Birbirimizin kollarında güvende olup turkuvaz rengi sulara bakana dek bekleyecek, ondan sonra Collin'e söyleyecektim. Böylesinin daha iyi olacağına inanıyordum.

Makyaj masasının aynasındaki yansımama baktım. Burnumu pudraladığım sırada, merdivenlerde Dex'in ayak seslerini duydum. Dex arkama geçip boynuma bir öpücük kondurmak için eğildi. Dokunuşu karşısında tüylerim diken diken olmuştu. Fakat herhangi bir şüphe uyandırmamak için rolüme devam etmem gerektiğini biliyordum. Kavga istemiyordum. Ama en

BELONGS TO KAOTIC TEAM

önemlisi, Tekneler Caddesi'nde, komşuların gözleri önünde bir rezalet çıksın istemiyordum. Bu utanca dayanamazdım.

"Orada nasıl bu kadar uzun kalabildim?" diye sordu Dex, çenemi tutup beni kendine çevirerek. "Böyle bir güzelliği nasıl arkamda bırakabildim?"

Hafifçe gülümsedikten sonra tekrar aynaya dönüp maskaramla meşgul olmaya başladım. Ancak Dex pes etmeyerek pantolonunun fermuarını açtı. Aynadan, Dex'in güçlü, bronz bacaklarını açığa çıkararak yere düşen pantolonunu seyrettim. Dex sırtıma dayanıp elbisemin düğmelerine uzanırken, ağırlığını ve baskısını üzerimde hissediyordum. Güçlü ellerinin tenimi son kez okşadığını düşünerek, gözlerimi kapatıp dokunuşlarının tadını çıkardım. Enstrümanını çalan yetenekli bir kemancı gibi, Dex her zaman bedenimi ustalıkla yönlendiriyordu. Beni kendine doğru çevirdiğinde tereddüt etsem de kollarında adeta oyuncak olmuştum. Ondan bu ilgiyi görebilmek için can attığım, atölyesinden eve gelip beni tıpkı bu şekilde kendine çekmesini arzuladığım anları düşündüm. Peki, ya şimdi? Ellerini bir anda göğsümden uzaklaştırarak başımı iki yana salladım. "Fırında lazanya var."

"Bırak yansın," diyerek beni yatağa çekti Dex. Kendimi ona bırakmak istiyordum. Ne de olsa hâlâ onun karısıydım ve evet, bir yanım onu hâlâ seviyordu. Yine de merdivenlere yönelerek mutfağa indim. Artık tepeden tırnağa Collin'e aittim.

Saat beşte Dex ile birlikte iskeleye çıktık. Collin'in yelkenlisinin yerinde olduğunu görünce rahat bir nefes aldım. Belki de Dex'in evde olduğunu görmüş ve uğramak istememişti.

Onunla Bach Partisi'nden önce konuşup planımızı netleştirmeyi umuyordum. Ama en çok da bu akşam tıpkı planladığımız gibi orada olacağıma söz vermek istiyordum. Onu partide bulacak ve bunun güvencesini verecektim.

Lazanyayı Naomi ve Gene'in verandasına kurulmuş olan oyun masasına bıraktım. Naomi bize yapmacık bir şekilde gülümsedi. "Ah, Dexter," dedi beni görmezden gelerek. "California'dan dönmüşsün!"

Dex, yanağını Naomi'nin yanağına değdirerek onu öptü. "Evet, bu sabah geldim."

Gene, Dex'in elini sıkmak için yanına geldi. "Parti için güzel bir gece," dedi Dex. Fakat Gene ona karşılık vermeksizin bana döndü. "Nasılsın, Penny?" Gülümsüyor olsa da, canını sıkan bir şeyler olduğunu söyleyebilirdim. Sol gözü hafifçe seğiriyordu.

"Ah, iyiyim, teşekkürler," diye yalan söyledim. Her zamanki sosyalliğiyle bir kişiden diğerine atlayan Dex'i seyrettim. Eve girerek gözden kaybolan Naomi, elinde bir pasta tabağıyla döndü. Bana baktıktan sonra tabağı masaya bıraktı. "Dex," diye seslendi. "En sevdiğinden."

Dex, Naomi'nin uzattığı çikolatalı eklerden bir ısırık aldı. "Bunları *sen* mi yaptın? Bu olağanüstü."

Naomi utangaç bir şekilde başını sallayarak onayladı. "Abartılacak bir şey değil, sadece Fransız arkadaşımdan aldığım bir tarif."

Collin'i bulabilmek için etrafa bakındım, ama onu hiçbir yerde göremiyordum. Lenora, Tom ve diğerleri de partiye katılmışlardı. Nasıl olduğumu sordular. Ama herkes dikkatini daha çok California'da geçirdiği zamanı ve Lana'nın evindeki, Cary Grant ve Lauren Bacall'ın da katıldığı havuz partisini anlatan Dex'e yöneltmişti.

BELONGS TO KADIOS TEAM

Onu dinleyemiyordum. Onun bu özgüven gösterilerine bağışıklık kazanmış gibiydim. Etrafa göz gezdirirken bir an için Jimmy'yi görür gibi oldum. Kot pantolonu ve tekinin bağcıkları bağlanmamış olan spor ayakkabılarıyla, köşeden başını uzatmış bakıyordu. Naomi onu tekrar eve kışkışlamadan önce, Jimmy bana gülümsedi. Sonra da omuzlarını düşürerek eve girdi.

Karnımda büyümekte olan çocuğu düşündüm. Onu asla bir dert olarak görmeyeceğime, daima bir lütuf olarak bileceğime dair kendi kendime söz verdim. Elimi karnımın üzerine yerleştirerek Dex'e baktım. Yüzü neşe doluydu. California'yı anlatmaya devam ediyor, iskeledeki küçük kalabalık ise kahkahalara boğuluyordu. Onun gölgesinde kaybolmadığım sürece Bayan Dexter Wentworth olamayacaktım. Bunu biliyordum.

"Neyin var, hayatım?" diye sordu Lenora birkaç dakika sonra. Herkes Naomi ve Gene'in hazırladığı barın etrafında toplanmıştı.

"Ah," dedim çabucak. "Hiçbir şey."

"Biraz solgun görünüyorsun," dedi Lenora.

Gülümsemek için elimden geleni yaptım. "Galiba biraz yorgunum."

"Haydi," dedi Lenora. "Sana bir içki alalım."

Lenora koluma girerek beni bara götürdü. Naomi bana bir martini uzattı. Ama tadı oldukça acıydı. Biraz bekledikten sonra kadehi göle boşalttım. Yeşil bir zeytin, dişi bir yaban ördeği gelip onu yutana dek suda batıp çıktı.

Az sonra Dex beni bulmaya geldiğinde, müziğin başladığını neredeyse fark etmemiştim. "Haydi," dedi Dex elini uzatarak. "Herkes dans ediyor." İtaatkâr bir şekilde Dex'in uzattığı elini tuttum. Kemanda Gene'in olduğu üç kişilik müzisyen

BELONGS TO KAOTIC TEAM

grubuna yaklaştık. Dex kollarını belime doladığında, yukarıdaki minik süsleme ışıklarına baktım. Başımın ağırlaştığını hissederek, onu içgüdüsel bir şekilde Dex'in göğsüne yasladım. Önceleri birkaç adım ileride duran Collin'i fark edememiştim, ama sonra Naomi'nin ona seslendiğini duydum. Başımı kaldırdığım an göz göze geldik. Collin, Naomi'nin uzattığı martininin neredeyse tamamını bir yudumda içiverdi. Collin doğruca gözlerimin içine bakarken, Dex ellerini yavaşça belimden aşağı kaydırdı. Oldukça aşağı. Collin'in gözlerindeki bakışı görebiliyordum. İhanet. Anlaması için gözlerimle ona yalvarıyordum. Rolüme uygun davranmak zorunda olduğumu görmüyor muydu? Dex'in dönmüş olmasının hiçbir şeyi değiştirmeyeceğini anlamıyor muydu? Tıpkı planladığımız gibi uzaklara yelken açacaktık. Fakat Collin açıklamalarımı dinlemek için kalmadı. Şarkı sona ermeden önce, partiden ayrılmıştı.

Saat on olduğunda, Dex çok fazla içmişti. Hiç olmadığı kadar neşeli ve hareketliydi. Tom, Dex'in Lenora ile dans etmesine ve onun belini, beş bardak martiniden önce asla cesaret edemeyeceği bir şekilde kavramasına aldırmıyordu bile.

Bıkkın bir halde iskelenin sonundaki yüzen evimize doğru yürüdüm. Dexter bu haldeyken, eşyalarımı toplayıp erkenden Collin ile ayrılmış olduğumu fark etmeyecekti bile. Ama Collin hiçbir yerde olmadığı gibi orada da değildi. Üstelik yelkenli de gitmişti. Birden endişeye kapıldım. Bir zamanlar su sızdırmaz olan planımız, şimdi her yerinden su alıyordu. Collin bensiz mi gitmişti?

BELONGS TO KAOTIC TEAM

Verandamda oturan Jimmy'yi son anda fark ederek, onu korkutmamak için hızla gözyaşlarımı sildim.

"Selam, tatlım," diyerek Jimmy'nin yanına oturdum. "Bu saatte burada ne yapıyorsun?"

"Gürültüden uyunmuyor ki," dedi Jimmy omzunu silkerek. Yüzüme baktığında, yanaklarındaki gözyaşlarını gördüm.

"Tatlım," dedim, "ne oldu? Ağlamışsın."

Jimmy burnunu çekerek koluna sildi. Güçlü ve büyük bir adam gibi olmaya çalıştığını görebiliyordum. Ama canını yakan şeyi sormam, onda ters etki yaratmıştı ve şimdi gözyaşları çilli yanaklarından özgürce akıyorlardı. Cebinden çıkardığı buruşturulup tomar yapılmış kâğıdı bana uzattı.

"Bu ne, tatlım?" diye sordum kâğıdı dikkatle açarken.

"Karikatürüm," diye yanıtladı Jimmy. "Onu çöp sepetinde buldum."

Jimmy'nin eskizleriyle ne kadar gururlandığını düşündüm. Onu çekingen bir şekilde bana gösterişini, benim de Naomi ve Gene'e göstermesi için onu nasıl teşvik ettiğimi hatırladım. Onu öveceklerini sanmıştım. Sadece Jimmy'nin kendini mutlu ve değerli hissetmesini istemiştim. Zavallı çocuk ebeveynlerinin, bilhassa annesinin beğenisini kazanmak için yanıp tutuşuyordu ve bu işe burnumu sokmam, durumu sadece daha da kötüleştirmişti.

"Tatlım," dedim doğru kelimeleri seçmeye çalışarak. "Bir yanlışlık olmuş olmalı. Annenle babanın bunu çöpe atmayacaklarından eminim." Kâğıdı düzeltip, Jimmy'nin çizgilerini düz tutmak için ne kadar çabaladığına bakarak gülümsedim. "Düşünce balonlarının içindeki yazılarının ne kadar güzel olduğuna bir bak. Ya şu çiftlik hayvanlarını nasıl çizdiğini görüyor musun? Bu harika bir şey." Kâğıdı tekrar Jimmy'ye uzattım, fakat başını iki yana salladı.

BELONGS TO KADOS TEAM

"İstemiyorum," dedi.

"Pekâlâ," dedim. "Öyleyse onu *ben* saklarım. Böyle muhteşem bir şeyi senin ya da bir başkasının çöpe atmasına izin vermeyeceğim. Hem günün birinde onu geri isteyeceksin."

"İsteyecek miyim?" diye sordu Jimmy şaşkın bir şekilde. Bu fikir ilgisini çekmişti.

"Tabii isteyeceksin. Ünlü bir karikatürist olduğun zaman."

Jimmy'nin dudaklarında hafif bir tebessüm belirse de gülümsemesi çabucak soldu. Kollarını göğsünde kavuşturdu. Sanırım söylediklerimin bir önemi yoktu. Yarası oldukça derindi ve bu defa iz bırakacağından korkuyordum.

"Benim kanepemde uzanmak ister misin?" diye sordum. "Orası daha sessizdir."

"Böyle iyi. Sadece göle bakmak istiyorum."

"Ben de," dedim, Collin'in her an planladığımız gibi çıkageldiğini görmeyi umarak. Eve koşup valizimi alacak ve tekneye atlayacaktım. Uzaklara yelken açarken Jimmy'ye el sallayacaktık. Ardımda bir not bile bırakmayacaktım. "Bon voyage*," diye fısıldayacaktım Jimmy'ye. Sırrımızı sonsuza dek saklayacaktı.

Fakat yelkenli görünürlerde yoktu. Biraz sonra, Collin'in yüzen evinin önünde bir kıpırtı fark ettim. Etraf karanlıktı, fakat arka verandasındaki ışık, gecenin karanlığındaki iki silueti yeterince aydınlatıyordu. Koyu renk takım elbiseli iki adam.

* *Fr.* İyi yolculuklar. (Çev. N.)

BELONGS TO KADIOS TRAM

Yirmi Altıncı Bölüm

ADA

Restoran dönüşü Alex kapıma kadar bana eşlik etti. Onu içeri davet ettim. Yemekte hikâyemi anlattığımdan beri pek konuşmamıştı. Anlattıklarımın onu nasıl etkilediğini merak etmiş ve endişelenmiştim.

"Biliyor musun? Sen gerçekten cesur birisin," dedi gözlerimin içine bakarak.

"Hayır," dedim dürüstçe. "Gerçekten, değilim."

"Ama öylesin," diye üsteledi Alex. "Buraya gelip kendine yeni bir hayat kuruyorsun. Bu büyük cesaret ister."

Bir iç çektim. "Keşke sana beni o uçağa bindiren şeyin gücüm olduğunu söyleyebilseydim, ama değil. Aksine, korkularımdı. New York'tan ayrılmak zorundaydım. Bütün anılarımdan kaçmam gerektiğini hissettim. Bütün vicdan azabımdan."

Alex bana dönerek yüzüme baktı. "Vicdan azabı mı? Neden vicdan azabı duyacaktın ki?"

Gözyaşları gözlerimi yakmaya başladı. "Hepsi benim o aptal mesleğim yüzündendi. Eğer o seyahate çıkmasaydım, hâlâ hayatta olacaklardı," dedim yumruğumu sıkıp havaya sallayarak. Alex yumruğumu tutarak, elimi yavaşça kucağıma indirdi.

BELONGS TO KADIOS TEAM

"Sen yapman gerekeni yaptın," dedi. "Ölümlerinin sebebi senin işin değildi. Buna inanman gerek."

Kucağıma baktım. Ne söyleyeceğimi bilmiyordum.

"On dört yaşındayken," diye anlatmaya başladı Alex, "babamı kaybettim. O bir alkolikti. Ben küçükken babam pek evde olmazdı... Aslında, neredeyse hiç olmazdı. Ama ölümünden bir yıl önce içkiyi bıraktı. Ve o yıl, hayatımın en güzel yılıydı. Nihayet benimle kovalamaca oynayabilecek ve çok sevdiğim model roketleri yapmama yardım edebilecek bir babam olmuştu. Ama artık çok geç sayılırdı. On dört yaşında bir çocuk, bütün vaktini babasıyla geçirmek istemezdi. O zamanlar okuldan sonra arkadaşlarımın evine gitmek, onlarla alışveriş merkezinde takılmak – evde olmak dışında herhangi bir şey yapmak istiyordum. Daima, ona uzak oluşumun onu incittiğinden endişe ettim. Ve sonra babam yeniden eski haline döndü. Bardan eve döndüğü bir gece de arabasıyla hızla bir ağaca çarptı."

"Ah, Alex."

"Sonrasında uzunca bir süre babamdan nefret ettim. Ona çok kızgındım. Ama en çok *kendime* kızıyordum. Onu olacaklardan koruyabilirdim diye düşünüyordum. Eğer o akşam arkadaşım John'a yatıya kalmaya gitmek yerine evde kalsaydım, babamın istediği gibi onunla Monopoly oynasaydım... Eğer daha iyi bir evlat olsaydım... Ama bir gün tüm bunları aklımdan söküp attım. Kendimi suçlamayı bıraktım. Öfkelenmeyi bıraktım. Babamın ölümü son derece üzücüydü, ama bunun hayatımı şekillendirmesine izin veremezdim. Ve en önemlisi, buna ben sebep olmamıştım."

Başımı sallayarak onayladım. "Keşke bunu ben de başarabilsem."

BELONGS TO KADIOS TEAM

"Başaracaksın," dedi Alex. "Kendine karşı biraz sabırlı ol. Söz mü?"

Tamam dercesine başımı salladım. "Deneyeceğim."

Joanie ertesi sabah yedide aradı. New York saatine göre saat ondu, o yüzden bu kadar erken aramasına aldırmadım. Zaten uyuyamadığım için saat dörtte kalkmış ve verandada bir saat boyunca güneşin doğuşuyla birlikte açan beyaz gündüzsefası çiçeklerini seyretmiştim.

"Dün gece seni aramayı denedim, ama telefonun doğruca sesli mesaja yönlendi," dedi Joanie. "Her şey yolunda mı?"

"Evet," dedim. "Bir misafirim vardı."

"Onunla mı birlikteydin? Neydi adı...?"

"Alex. Space Needle'da akşam yemeği yedikten sonra eve gelip gece yarısına kadar sohbet ettik."

"Hı-hı." Joanie'nin sesinde muziplik seziliyordu ve suratındaki ifadeyi hayal edebiliyordum.

"Kes şunu," dedim. "Sadece bir kere öpüştük."

"Ya? İyi öpüşüyor mu?"

"Evet," dedim yanaklarımın kızardığını hissederek.

"Peki, bugün yine görüşecek misiniz?"

"Hayır. Fotoğraf çekimi için Portland'a gitti." O an aklıma Alex'in Kellie ile birlikte olabileceği geldi. Hâlâ birlikte çalışıp çalışmadıklarını sormayı unutmuştum. Ama bilhassa benimle paylaştığı bütün o şeylerden sonra, aklımın bu konu üzerinde durmasına izin vermedim.

"Hey, az kalsın unutuyordum," dedi Joanie. "Penny hakkındaki araştırmalarına yardımcı olabilecek bir şey buldum."

"Ah, neymiş o?"

Joanie'nin bazı kâğıtları karıştırdığını duydum. "Jimmy adında küçük bir çocuğun ifadesi. Sadece ilk birkaç sayfasını edinebildim, çünkü psikoloğu çocuğun dava açısından güvenilir bir ruh hali içinde olmadığını söylemiş."

"Adı Jimmy mi dedin?"

"Evet. Sana e-posta atıyorum."

Öğleden sonra Pete'nin Marketi'ne doğru yürüyüş yapmaya karar verdim. Serin bir gündü. İnce bir kazak giyip çantamı aldım. Bir saat sonra erzak dolu bir torbayla geri dönmüştüm. İskeleye ayak bastığımda, sol taraftaki boş yüzen evin artık doluymuş gibi göründüğünü fark ettim. Sanki biri eve gelmiş ve onu havalandırıyormuş gibi, bütün pencereleri açıktı. Tam evin önünden geçtiğim sırada, kapısında yaşlı bir kadın beliriverdi. Gri saçları tıpkı büyükanneminkiler gibi kısa ve dalgalıydı. Ama seksen küsur yaşına hiç de uymayan genç bir gülümseyişi ve maceraperest bakışları vardı. "Tatlım," dedi, "senden biraz yardım isteyebilir miyim? Uzun bir seyahatten yeni döndüm ve sanırım komodinimin arkasına böcekler yuva yapmış."

"Ah, olamaz," dedim erzak poşetini yere bırakarak. "Elbette."

Evin içi küçük ve temizdi. Bir evden çok bir konaklama yerini andırıyordu. Duvarlarda resimler ya da etrafta kişisel eşyalar yoktu. Sadece yerdeki bir valiz, bir sehpa ve üzerinde kırlentleri olmayan bir kanepe göze çarpıyordu.

"Ben Esther," dedi kadın elini uzatarak. "Burada yeni olmalısın."

BELONGS TO KANITS TEAM

"Evet," dedim. "Ada Santorini. Yeni taşındım. İskelenin sonundaki yüzen evin kiracısıyım."

"Ah, şu eski Wentworthlerin evi," dedi Esther, beni şöyle bir süzerek. "Burayı sevdin mi?"

"Çok sevdim. Gölde yaşamak hoş."

"Şöyle böyle," dedi Esther komodine dönüp yüzünü buruşturarak. "Burada çok fazla yaratık var."

Gülümsedim. "Ne zamandır bu evin sahibisiniz?"

"Ah, sanırım ezelden beri," dedi Esther. "Buraya 1940'larda geldim. Ardımda kötü bir evlilik bırakmıştım."

"Çok üzüldüm."

"Zor zamanlardı," diye devam etti. "Canım kızımı Bainbridge Adası'nda bırakıp yeni bir hayata başlamak zorunda kalmıştım. O günlerde kadınların boşanma savaşını kazanma şansları yoktu, o yüzden sadece havlu atmakla yetindim. Savaşmak istemedim."

Evliliğim ya da kızımla ilgili böyle bir şey yaşamanın hissini bile hayal edemiyordum. Böyle bir durumla karşılaşsaydım, kızım için savaşırdım. Fakat Esther'ın hikâyesinin boyutlarını bilmediğim için burnumu sokmadım. Üstelik gözlerinde, başka bir şansının olmadığını söyleyen bir ifade vardı.

"O zamanlar paramın yettiği tek şey bir yüzen evdi," dedi Esther. "Göl şimdiki gibi gösterişli değildi. Bu evi beş yüz dolara almıştım. Şimdiyse beş yüz bin ediyor. Sence de iyi yatırım, değil mi?"

Gülümsedim. "Oldukça iyi."

"Yıllardır onu satmayı aklımdan geçirip durdum," dedi Esther. "Bilhassa şu film çıktıktan sonra."

"Film mi?"

"*Sevginin Bağladıkları.* Birkaç yıl boyunca burası adeta kut-

sal bir ziyaret yeri gibiydi. Dünyanın her yerinden insanlar, filmde gördükleri hayatı yaşamak isteyerek buraya geliyorlardı."

"O filmi severim," dedim.

Esther omzunu silkti. "Hiç izlemedim."

"İzlemelisiniz, gerçekten güzeldir."

"Pekâlâ, hiçbir meblağ bana evi sattıramadı," diye devam etti Esther. "Sık sık seyahat ediyordum ve merkez bir eve ihtiyacım vardı. Hem kalbimin büyük bir kısmını da burada bırakmıştım."

"Kızınız mı?"

"Evet," dedi Esther. "Ve bir adam."

"Ya?"

"Seattle'daki bir huzurevinde kalıyor. 1943'ten beri konuşmadık. Ama bazen bahçeye çıktığı zamanlar, kaldırımdan onu seyrediyorum."

Şaşkınlıkla nefesimi tuttum. "Onu hâlâ seviyorsunuz."

"Daima seveceğim," dedi Esther sakince. "Genç bir kızken ona verdiğim kalbim, hâlâ onun ellerinde."

Esther şaşkınlığımı sezmiş olmalıydı. "Dinle, hayatım," dedi. "Alışılagelmişin dışında, karmakarışık bir hayat yaşadım. Ama yine de bundan mutluyum."

"Ama bu kadar çok sevdiğiniz adamı tanıyor olmayı istemez miydiniz? Onunla bir ömür geçirebilmeyi dilemez miydiniz?"

"Elbette dilerdim," dedi Esther kanepeye oturarak. Yanına oturdum. "Ama bizim hikâyemiz böyle yazılmamış. Bilirsin, bazı aşk hikâyeleri diğerlerinden farklıdır. Bazıları bir an, bazılarıysa bir ömür sürer. Ben ikincisini yaşadığım için şanslıydım, sadece her günümü onunla geçirme ayrıcalığına sahip değildim. Bu, aşkımızın daha önemsiz olduğu anlamına gel-

BELONGS TO KADIOS TEAM

miyordu. Birlikte geçirdiğimiz zamanlar sona ermek zorundaydı, ama aşkımız yaşamaya devam etti."

Bir an için James'i, birlikte geçirdiğimiz kısa ve güzel hayatı düşündüm. Kalbim bu hayatta kime rastlarsa rastlasın, James ile yaşadıklarımızı asla değiştiremeyeceğini biliyordum.

"Her neyse," dedi Ester. "Amma uzattım."

"Neden gidip onu görmüyorsunuz?" diye sordum. "Bunca yıldan sonra onu ziyaret etmek istemez misiniz?"

Esther başını olumlu anlamda salladı. "İsterim, hem de çok isterim. Ama uygun zamanı denk getiremiyorum. Doğrusu, bunca zamandan sonra biraz korkuyorum. Ya o da aynı şeyleri hissetmiyorsa? Ya zaman, bana olan aşkını sildiyse?"

Başımı iki yana salladım. "Gitmelisiniz – çok geç olmadan."

Esther başıyla doğruladı.

"Adı ne?"

"Elliot," dedi. "Elliot Hartley." Uzun zaman önce paylaştıkları bir anı hayal ediyormuşçasına düşüncelere daldı.

Duvara dayalı yazı masasının olduğu tarafta bir çıtırtı duydum.

Esther bana baktı. "Sesi duydun mu?"

"Evet," dedim. "Sizce neydi?"

"Bir fare," dedi ayağa kalkarak. "Haydi, masayı çekmeme yardım et de onu kovalım."

Tamam dercesine başımı sallayıp, ellerimi maun masanın sağına yerleştirdim.

"Üç deyince," dedi Esther. "Bir, iki, üç."

Birlikte masayı çeker çekmez davetsiz, viyaklayan, tüylerle kaplı bir... ördekle karşılaştık.

"Bak sen şu işe," dedi Esther. "Bir ördek."

Ördekle aynı hizaya gelip kadın kadına konuşmak için dizlerinin üzerine çöktü. "Tatlım, benim evimde ne arıyorsun sen?"

Ördek kafa tutarcasına bağırdıktan sonra paytak bir şekilde yürüyerek dışarı çıktı.

"Bu Henrietta olmalı," dedim.

"Henrietta mı?"

"Kocasıyla birlikte iskelede yaşıyor," diye açıkladım. "Şey, ördek kocasıyla birlikte. Onun adı da Haines."

"Ah," dedi Esther. "Evet, Jimmy'nin sürekli kavga eden bir çift ördekten söz ettiğini hatırlıyorum."

Jim'den Jimmy diye bahsettiğini duymak komikti. "Ah, gitmeden önce," dedim ayağa kalkarak, "çözmeme yardımcı olabileceğinizi umduğum bir şey var."

"Elbette," dedi Esther. "Nedir, tatlım?"

"Bir zamanlar Tekneler Caddesi'nde yaşayan Collin adında bir adam hatırlıyor musunuz?"

Esther gözlerini kapattıktan sonra tekrar açtı. "Ah, evet," dedi. "Collin'i nasıl unutabilirim? O özel biriydi. Artık onun gibi adamlar pek bulunmuyor."

"Yani onu tanıyor muydunuz?"

"Evet," dedi. "Kısa bir süreliğine. Bir tekneciydi. Eşi benzeri olmayan ahşap tekneler yapardı." *Catalina*'yı hatırlasam da anılarının akışını durdurmamak için sözünü kesmedim. "İskelede sadece kısa bir süreliğine kalıyordu. Bir şeylerden kaçıyordu. Bunun nasıl bir şey olduğunu biliyordum. Çünkü ben de aynısını yapıyordum."

"Ona ne oldu?"

Esther bir iç çekti. "Keşke bilseydim, tatlım. Bir Avru-

pa gezisinden döndüğümde çoktan gitmişti. Bu anlattığım, Penny'nin de ortadan kaybolmasından sonraydı. Bir arada olduklarını düşünmek hoşuma gidiyor. Birlikte günbatımına doğru yelken açıp uzaklaştıklarını düşünmek güzel." Başını iki yana salladı. "Ama bu şekilde sonlandığından pek emin değilim."

"Neden?"

Esther, devam etmeden önce kimsenin bizi dinlemediğinden emin olmak için iskeleye göz attı. "*Anlaşma* yüzünden."

"Anlaşma mı?" Birden, Alex'in de benzer bir şeyden söz ettiğini hatırladım.

Esther başını sallayarak onayladı. "Penny'nin kaybolduğu gece burada olanlar, bildiklerini asla anlatmayacaklarına yemin etmişler."

"Peki, ama neden?"

Esther omzunu silkti. "Gerçeği asla öğrenemedim ve bir gün öğreneceğimi de hiç sanmıyorum. Bu sır, onlarla birlikte mezara gidecek. Bu konuda çok inatçılar."

Ona benim de Penny'ye ne olduğunu öğrenmeye ve bu sırrı gölün derinliklerinden çıkarmak için ne gerekiyorsa yapmaya yemin ettiğimi söylemedim. "Ben artık gideyim," dedim. "Sizinle tanıştığıma çok sevindim."

Esther göz kırptı. "Ben de, tatlım."

İskeleye çıktığımda Henrietta'yı göremeyince, Haines ile barıştıklarını umdum – en azından Jim'in hatırı için. Eve dönüp marketten aldıklarımı boşaltmaya başladım. Joanie'nin küçük Jimmy'nin ifadesini içeren sayfalar bulduğunu söylediğini ha-

BELONGS TO KADIOS TEAM

tırladım. Bir an önce onları gönderip göndermediğine bakmak istiyordum.

E-postalarımı açtığımda Joanie'den yeni bir mesaj geldiğini gördüm. Merakla üzerine tıkladım. "Al bakalım," yazmıştı Joanie. "Son satırı oku. Tüyler ürpertici."

Dosyayı açıp yüklenmesini bekledim. Çok geçmeden ekranımda daktiloyla yazılmış bir polis raporunun taranmış sayfası açıldı.

2209 FAIRVIEW CADDESİ, SEATTLE
ADRESİNDE OTURAN,

BAY GENE VE BAYAN NAOMI CLYDE'IN OĞLU,

JIMMY CLYDE'IN İFADESİ

MEMUR CLAYTON: Evlat, kayıtlara geçmesi için adını söyle, lütfen.

JIMMY CLYDE: Jimmy Clyde, bayım.

MEMUR CLAYTON: Yaşını söyle lütfen.

JIMMY CLAYTON: Dokuz, bayım.

MEMUR CLAYTON: Pekâlâ, Jimmy. Lütfen bize Bayan Wentworth'ü nereden tanıdığını anlat.

JIMMY CLYDE: Yani Penny'yi mi?

MEMUR CLAYTON: Evet, evlat. Penny Wentworth. Ağlama, evlat; korkacak bir şey yok.

BELONGS TO KADIOS TEAM

JIMMY CLYDE: Ama ben...

MEMUR CLAYTON: Ne oldu, evlat?

JIMMY CLYDE: O geri gelecek mi, bayım? Geri gelecek mi?

MEMUR CLAYTON: Seninle konuşmamızın sebebi de bu, genç adam. Döneceğinden emin olmaya çalışıyoruz. Şimdi bize Bayan Wentworth'ü nereden tanıdığını anlat.

JIMMY CLYDE: Evimizin yanındaki evde oturuyordu. Her zaman çok nazikti. Şimdiye dek tanıdığım herkesten daha nazikti.

MEMUR CLAYTON: Hiç ona kaba davranan birilerinden bahsetmiş miydi, Jimmy? Onu incitmek isteyen birilerinden?

JIMMY CLYDE: Hayır, bayım. Ama çok üzgündü.

MEMUR CLAYTON: Öyle mi? Nereden biliyorsun, Jimmy?

JIMMY CLYDE: Çünkü onu ağlarken görmüştüm. Onu ağlattı.

MEMUR CLAYTON: Kim, Jimmy? Haydi, bana anlatabilirsin.

JIMMY CLYDE: Bay Wentworth.

BELONGS TO KAOTIS TEAM

MEMUR CLAYTON: Peki, Bay Wentworth onu neden ağlattı?

JIMMY CLYDE: Bilmiyorum.

MEMUR CLAYTON: Anlamama yardımcı ol, Jimmy.

JIMMY CLYDE: Annem Bay Wentworth'ün Penny'den daha iyi olduğunu söylüyor. Ama bu doğru değil. Penny dünyanın en iyi bayanıydı. Belki de Bay Wentworth ona bunu söylemiştir. Belki onun duygularını incitmiştir.

MEMUR CLAYTON: Peki, annen Bayan Wentworth hakkında neden öyle söylüyor?

JIMMY CLYDE: Bilmiyorum, bayım.

MEMUR CLAYTON: Lütfen, Jimmy, bize yardım etmelisin. Sen Bayan Wentworth'ü son görenlerden birisin. Verebileceğin herhangi bir ipucu bize yardımcı olacaktır.

JIMMY CLYDE: Penny'yi eve getirmeye de yardım edecek mi?

MEMUR CLAYTON: Öyle umuyoruz, evlat.

JIMMY CLYDE: O zaman anlatacağım.

MEMUR CLAYTON: Ne anlatacaksın?

JIMMY CLYDE: Penny'nin kaybolduğu

gece Bay Wentworth ona kızmıştı. Bay Wentworth'ün bağırdığını duyup korkmuştum.

MEMUR CLAYTON: Jimmy, Bay Wentworth ne diyordu?

JIMMY CLYDE: Hatırlamıyorum, bayım.

MEMUR CLAYTON: Lütfen hatırlamaya çalış, evlat.

JIMMY CLYDE: Onu neden incitti, bayım? O bir melekti. O, cennetten gönderilmiş bir melekti. Bunu biliyorum. Ve Bay Wentworth gidip onu incitti.

MEMUR CLAYTON: Lütfen ağlama, evlat. Her şey düzelecek.

JIMMY CLYDE: Düzelmeyecek. Siz de biliyorsunuz. Çünkü Penny asla dönmeyecek.

MEMUR CLAYTON: Jimmy'nin anne ve babasının vermiş olduğu elimdeki mahkeme kararında, çocuğun ruhsal açıdan gerçeklere dayalı cevaplar veremeyecek durumda olduğu gerekçesiyle daha fazla soru sorulmasına izin verilmediği kayıtlara geçsin, lütfen.

BELONGS TO KANITS TEAM

Dizüstü bilgisayarımı açıp yazmakta olduğum anılarımı açtım. Ama Penny'den ve Tekneler Caddesi sakinlerinin gerçeği neden saklamak istediklerinden başka bir şey düşünemiyordum.

Yirmi Yedinci Bölüm

PENNY

"İşte yine oradalar," dedi Jimmy, Collin'in verandasındaki adamları göstererek.

"Onları daha önce de görmüş müydün?"

"Annem polis olduklarını söylüyor," dedi. "Collin'in bir suçlu olduğunu söylüyor."

"Bu saçmalık," dedim hemen. Yine de aklımdan Collin'in bana geçmişiyle ilgili pek fazla şey anlatmadığını geçirdim.

Jimmy başını iki yana salladı. "Suçlu biri gibi görünmüyor."

"Seni temin ederim, tatlım, kesinlikle değil."

"Öyleyse bu adamlar neden onu arayıp duruyor?"

"Belki sadece onunla konuşmak istiyorlardır," dedim. O sırada bizi fark eden adamlar, bana el sallayarak iskeleyi işaret ettiler.

Birkaç dakika sonra verandamızın önündeydiler. "Affedersiniz, bayan," dedi biri. "Biraz konuşabilir miyiz?"

Ayağa kalkarak, "Tabii," dedim. Sesimin titrediğini fark etmemelerini umuyordum.

"Ben Albay Everett, bu da meslektaşım," dedi. Ceketinin omzundaki askeri şeritleri tanımıştım. "İskelenin

BELONGS TO KADOS TEAM

diğer sakinleriyle konuştuk, ama biraz fazla içmiş gibi görünüyorlar."

Dex'in kelimeleri nasıl yuvarladığını hatırlayıp başımı sallayarak doğruladım. "Nasıl yardımcı olabilirim?"

"Bay Collin McCleary'yi arıyoruz," dedi adam. "Acaba onu tanıyor musunuz?"

Başımı olumlu anlamda salladım. "Evet," dedim dürüstçe. "Yandaki iskeleden komşumuz olur."

"Bayan," diye devam etti adam, "Bay McCleary A.B.D. hükümetine karşı ağır bir suç işlemekten aranıyor."

Şaşkınlıkla nefesimi tuttum. "Ne demek istiyorsunuz?"

"Vatana ihanet etmekle suçlanıyor."

Jimmy'nin gözlerinin iri iri açıldığını fark ettim. Bu konuşmanın bir kelimesini daha duymasına izin veremezdim. "Tatlım," dedim, "bu beylerle konuşmamız bitinceye dek içerde bekle, olur mu?"

Jimmy söz dinleyerek içeri girdi. Kapının kapandığını duyduğumda, yeniden albaya döndüm.

"Anlamadım," dedim. "İhanet mi?"

"Bu ağır bir suç ve onu sorgulamak istiyoruz."

"Ama ne yapmış ki?"

Albay Everett ortağına baktıktan sonra tekrar bana döndü. "Kore'deki birliğinden kaçmış. Sahte bir isimle yaşıyormuş."

Başımı iki yana salladım. *Bu olamaz.* "Yani gerçek adı Collin değil mi?"

"Hayır, bayan, değil."

Gerçek adını bilmek istemiyordum. Hiçbir şey bilmek istemiyordum. Bu takım elbiseli adamlar ve askeri rütbelerle dolu ceketleri, bir buçuk dakika içinde Collin'e olan bakışımı değiştirmekle tehdit ediyorlardı. Ve bunun tek kelimesini daha duymak istemiyordum.

BELONGS TO KAOTIC TEAM

"Pekâlâ," diye devam etti Albay Everett. "Onu görürseniz lütfen bu numarayı arayın." Bana beyaz, sert bir kartvizit uzattı.

Moralim bozuk bir şekilde kartı aldım. Adamlar ayrıldıktan sonra Jimmy parmak uçlarına basarak verandaya çıktı. Endişelerimi hissetmiş olmalıydı ki elimi tuttu. "Korkuyor musun?" diye sordu.

"Sana karşı dürüst olacağım, Jimmy, tatlım," dedim, Jimmy'nin gözlerine bakmak için diz çökerek. "Biraz korkuyorum." Collin'in bana olan aşkını düşündüm. Tüm aksiliklere rağmen –partide yaşananlar, durmadan onu arayan yabancılar– her şeyin iyi olacağını biliyordum. İyi olacaktık. Gülümsedim. "Görüyorsun, bazen yetişkinler bile korkar," diyerek elimle Jimmy'nin saçlarını düzelttim. "Keşke birileri uzun zaman önce bunu bana söyleseydi. Küçük bir kızken, büyüyünce her şeyin mükemmel olacağını sanırdım. Ama benim için öyle olmadı."

Jimmy anladığını belirtircesine başını salladı. Fakat söylediklerimi gerçekten anlayabilmesi için önünde uzun yıllar olduğunu biliyordum. Bir iç çekerek göle baktım. Zamanı ileri sarabilmek için her şeyi yapardım. Collin'in, beyaz yelkenli prensimin beni almaya geleceğinden ve gecenin ufkunu aydınlatan ışığım olacağından emindim.

Biraz dil dökmem gerekse de nihayet Jimmy'yi eve gitmeye ikna etmiştim. Verandada tek başına oturuyordum. Dex görünürlerde yoktu. İskeleden müzik ve kahkaha sesleri geldiği için partinin hâlâ devam ettiğini anlayabiliyordum. O yüzden

BELONGS TO KADOS TEAM

bekledim. Ve saat on birden sonra, dört gözle beklediğim o belli belirsiz ışık ansızın üzerime vurdu. Karanlık sulardan yaklaşan yelkenliyi ve Collin'in loş ay ışığı altında aydınlanan yüzünü gördüm. Dümenin yanında oturuyordu ve motoru durdurarak, teknenin sessizce süzülmesine izin verdi. Ayağa fırlayıp kollarımı açarak ona el salladım.

İkimiz de konuşmuyorduk, ama Collin'in yüzündeki ifadeyi rahatlıkla görebiliyordum. Bir dakika sonra tekneyi iskeleye bağlayıp yanıma atladı. Aramızdaki gerilim tüm sıcaklığıyla hissediliyordu. En ufak bir dokunuşun ya bir kıvılcıma ya da bir elektrik şokuna dönüşeceği açıktı.

"Geldin," dedim kendimi Collin'in kollarının arasına bırakarak. Fakat birkaç saat önce iskelede bekleyen adamların düşüncesi, mutluluğumu kısa kesti.

"Collin, konuşmamız gereken önemli bir şey var."

Collin bir anlık şaşkınlıktan sonra suratını astı. "Onu hâlâ seviyorsun, değil mi?" Cevap vermemi beklemeden devam etti. "Bu gece onunla nasıl dans ettiğini gördüm."

"Hayır, ben..."

"Kalbinin tamamını bana vermeni istemiştim," dedi Collin. "Ama sanırım verebileceğinden fazlasını istedim. Oradan hiddetle ayrılmamın sebebi buydu." Başını önüne eğdikten sonra yeniden ve umutla bana baktı. "Penny, kalbinin sadece yarısına sahip olmak bile beni mutlu ederdi."

"Ah, Collin," dedim, onu rahatlatmak istercesine elini sıkarak.

Collin'in gözleri parladı.

"Başka bir şey var," diyerek elini bıraktım. "İki adam seni arıyor. Collin, bana senin vatana ihanetle suçlandığını söylediler."

BELONGS TO KAOTIC TEAM

Collin sessizce bakışlarını göle çevirdi.

"Yani, bu *doğru* mu?"

Collin elini ensesine atıp, ucunda asker künyesinin olduğu gümüş zinciri çıkardı. Birlikte olduğumuz geceler bu metal levhayı incelemiş, onu ellerimle tutmuş ve Collin'in çıplak göğsüne çarparak çıkardığı sesleri dinlemiştim. Bana askerlik anılarını anlatmasını istesem de, Collin her seferinde sessiz kalmıştı. Ta ki şimdiye dek. Elimi açarak, teninin sıcaklığını hâlâ üzerinde taşıyan gümüş zinciri avucuma bıraktı. "Bu benim değil," dedi. "Askere gitmeyi hiçbir zaman istemedim. Ama on sekizime bastığımda, babam bunun yapacağım en şerefli şey olduğunu söyleyerek beni şubeye yolladı. Onu gururlandırmak istiyordum, fakat o imzayı atarken aslında hayatımı devrettiğimin farkında değildim."

Başımı olumlu anlamda sallayıp dinlemeye devam ettim.

"Önceleri Kore'ye gitmenin bir macera olacağını düşündüm. Fakat oraya vardığımda korkunç bir hata yaptığımı anladım. Tekne yapmayı biliyordum, ama onları insanları öldürmek için kullanmayı asla istememiştim. Penny, dört bir yanda ölümler ve yıkımlar gördüm. Kadınlar ve çocuklar, bombalarla, mermilerle öldürülüyordu. Köyüne yaptığımız bir saldırıdan sonra küçük, Koreli bir çocuğu kucağıma aldım. Son nefesini verirken kollarımdaydı."

Bakışlarımı çevirdim. Bu savaş sahnesi, katlanamayacağım kadar ağırdı.

"Birliğim vurulduğunda, karargâhımızdan kilometrelerce uzakta ve izinliydik," diye devam etti Collin. Hikâyesini dinlemeye hazır değildim, ama bana anlatması gerekiyordu. Sessizce ve kıpırdamadan dinlemeye devam ettim. "Askerlerden biri oldukça kötü yanmıştı. Tanınmaz haldeydi. Adı Collin'di

ve son nöbetini tutuyordu. Ertesi gün Washington'daki evine dönecekti. O gece önümde iki seçenek vardı: Geri dönüp o sefil savaşa devam etmek ya da yeni bir hayata başlama şansını değerlendirmek."

"Bu yüzden onun künyesini aldın," dedim. "Onun kimliğini aldın."

"Aldım," dedi Collin. "Penny, yaptığımla durur duymuyorum. Ama yaptığım seçimle yaşamak zorundayım. Ve bu yüzden daima kaçıyor olacağım."

"Peki, ya ailesi? Onun savaşta kaybolduğunu mu sanıyorlar?"

"Eve döndüğümde," dedi, "ailesini görmeye gittim. Onlara gerçeği anlattım. Bunu hiç hoş karşılamadılar. Oğullarının, üzerinde benim adım yazan bir mezar taşının altında yatmaktansa, uygun bir şekilde gömülmesini istediler. Ama onlara cebimdeki son kuruşa kadar verdim. Ki o zamana göre oldukça fazla paraydı. Savaştan önce dört tekne yapmış, bir düzine teknenin yapımında da yardımcı olmuştum. Bu yüzden birikmiş param vardı. Hepsini onlara vermemin uygun olacağını düşündüm."

"Ve bu onları susturmaya yetti, öyle mi?"

"Öyle olacağını umuyordum," dedi. "Ama sanırım sonunda yetkililere gittiler. Paraları bittiğinde konuşacaklarını biliyordum."

"Yani şimdi kaçıyor musun?"

Elimi tutarak, "Evet," dedi. "Umarım seninle birlikte."

"Ama... bu yaptığın... sahtekârlık. Gerçek adının ne olduğunu bile bilmiyorum."

"Sam," dedi. "Sam Leary."

Bu isim kulağıma tuhaf ve yabancı gelmişti.

"Seni böyle çağıramam," dedim.

"Öyleyse çağırma."

"Seni tanıdığımdan nasıl emin olabilirim ki?"

Elimi tutup göğsüne bastırdı. "Kalbimin içindekileri biliyorsun, işte böyle emin olabilirsin."

Yanağımdan süzülen bir damla gözyaşını sildim. "Peki, sonra ne olacak? Ne yapmamız gerekiyor?"

"Kaç benimle."

Dexter'ın derinden gelen kahkahalarını duyduğum iskeleye göz attıktan sonra, tereddütle Collin'e baktım. "Ama ben..."

Collin bir adım geriledi. Tereddüt edişimin onu yaraladığını biliyordum. Ama ortamı yumuşatmak için zorla gülümsedi. "Biletin hâlâ duruyor, değil mi?"

"Evet," dedim, tekne yolculuğu için bana verdiği bileti hatırlayarak gülümsedim. Onu oturma odasındaki sandığımda bulunan birkaç değerli eşyamın yanına saklamıştım.

Collin alnını ovuşturarak dikkatle yüzüme baktı. Sanki bir şeyi söylemekle kendine saklamak arasında gidip geliyor gibiydi. "Bilmen gereken bir şey daha var."

Collin'e tekne siparişi veren müşterisini düşündüm.

"Collin, müşterin hâlâ tekneyi beklemiyor, değil mi? Ona borçlu..."

"Ona hiçbir şey borçlu değilim," dedi Collin. "Ödememi tekneyi teslim ettiğimde alacaktım. Anlaşmamız böyleydi."

"Oh," dedim rahatlayarak. Ama Collin'in yüzündeki sıkıntılı ifade kaybolmamıştı.

"Penny, sözü geçen müşterinin, yani tekneyi sipariş eden adamın ismi tanıdık gelebilir."

Başımı şaşkınlıkla iki yana salladım. "Kim?"

"Robert Wentworth."

"Ama o..."

BELONGS TO KADIOS TEAM

"Senin kayınpederin."

"Dexter'ın bundan haberi var mı?"

Collin alnını ovuşturdu. "Hayır."

"Çünkü Dex babasıyla yıllardır konuşmuyor." Öğrendiklerim başımı döndürmüştü. Dex, evliliğimiz boyunca varlıklı ailesinden maddi yardım almayı reddetmişti. Yine de hep merak edip durmuştum. Evimize gönderilen, isimsiz bir müşteriden –Dex'in en önemli müşterisinden– gelen çekleri düşündüm. Çekler tanımadığım bir şirkete aitti, fakat o elyazısı... Tek bildiğim, onu daha önce bir yerlerde görmüş olduğumdu. Gönderen, *p*'leri kendine has bir şekilde yuvarlıyor, *y*'lerin kuyruğunu aynı şekilde uzatıyordu. Fakat Dex'in sanatını düşünmeyi bir kenara bırakıp, Collin'in yalanına odaklandım.

"Bunu benden niye sakladın?" diye sordum.

"Ben, ben... Dinle," dedi Collin. "Hiçbir şey söylemeyeceğime yemin etmiştim. Tek bildiğim, bir tekne satın almak istediğiydi."

Ona kuşkulu bir bakış attım. "Oğluna komşu evde yaşayan bir teknecinden, öyle mi?"

Collin başını sallayarak doğruladı. "Bak, bir babanın onunla tüm iletişimini kesmiş olan oğlundan haberdar olmak istemesi doğal bir şey."

Ansızın Dex'i koruma isteği duyarak yapmacık bir şekilde gülümsedim. "Herhalde güncel ve işe yarar haberlerin karşılığında iyi bir ödeme yapmıştır."

"Penny," dedi Collin yalvarırcasına, "sinirlenme. Bunun aramızdakileri değiştirmesine izin verme." Tekneye atlayarak onu takip etmemi bekledi. Yüzünde ısrarcı, yalvaran bir ifade vardı. "Kaç benimle. Bu yelkenli bizim, senin ve benim. Tıpkı konuştuğumuz gibi, birlikte yeni bir hayata başlayacağız."

BELONGS TO KAOS TEAM

Tekneye doğru birkaç adım attım. Ardından iskeleye bakarak, tekrar Collin'e döndüm. "Biraz daha zamana ihtiyacım var," dedim. "Ben..."

Collin sanki, 'Anlatma. Buna dayanamam,' dercesine elini kaldırdı.

Doğrusu dudaklarımdan hangi kelimelerin dökülecceğini ben de bilmiyordum. Collin'i seviyordum, bu doğruydu. Fakat onu arayan adamların anlattıklarının, vereceğim kararı gölgelediğini inkâr edemezdim. *Dex.* Gözlerimi kapatarak alnımı ovuşturdum. Bir yemin etmiştim ve şu an yeminimden dönmeye hazır değildim. Geçmişte yaptığım düşüncesizlikler, sadece gelip geçici şeylerdi. Collin'e baktım. Teknede son derece güçlü ve emin görünüyordu. Evet, kalbimin sahibi oydu ve onun bebeğini taşıyordum. Ama bu gece buradan ayrılırsam, sonsuza dek ayrılmış olacaktım. Bu, Dexter ile yaşadığım her şeyin sonu olacaktı ve bunu yapmaya hazır olduğumdan emin değildim. Hem Dexter'a hem de ona verdiğim söze haksızlık etmiş olacaktım.

Elimi teknenin pürüzsüz, cilalı korkuluklarında gezdirdim. Arka tarafına mavi harflerle *Catalina* yazılmıştı. Gözyaşları arasında gülümseyişim Collin'in gözünden kaçmadı.

"Ona senin için bu adı verdim," dedi. "Hep Catalina'ya gitmek istediğini söylemiştin."

"Evet," dedim yanağımdan süzülen gözyaşını silerek. "Hatırlayacağını sanmıyordum."

"İlk gideceğimiz yer orası olabilir diye düşündüm," dedi Collin.

Başımı iki yana salladım. "Sadece biraz zamana ihtiyacım var," dedim tedirgin ve ümitsiz bir sesle.

Collin teknenin halatını çözerken kalbim hızla çarpmaya başladı.

BELONGS TO KADIOS TEAM

"Collin," diye bağırdım. "Collin, hayır, ne olur gitme. Şimdi değil. Bu şekilde değil."

Collin iskeleden uzaklaşırken kalbim boğazımda atıyordu. İskelede öylece dururken iki hayat arasında kalmıştım –Tekneler Caddesi'ndeki Dex ile yaşadığım hayat ve denizdeki Collin ile yaşadığım hayat. Ama Collin gidiyordu. Ellerimi yalvarırcasına ona doğru uzattım. Onu incitmek istememiştim. "Benim için dön," diye bağırdım, bu kez daha yüksek sesle. Birilerinin duyması umurumda bile değildi, sadece *onun* beni duymasını istiyordum. "Seni seviyorum, Collin. Daima seni seveceğim."

Collin'in yavaşça gölün karanlığına karışmasını seyrettim. Ardından iskeleye yığılıp yüzümü ellerimin arasına gömdüm.

Collin geri dönecekti. Dönmek zorundaydı. Evin içinde volta atarken kendimi son derece çaresiz ve ümitsiz hissediyorum. Bir valizi yere atarak açtım. Eşyalarımı toplayıp kanoya atlayabilir ve peşinden gidebilirdim. Sonra başımı iki yana salladım. Onun hızına asla yetişemezdim.

Kanepeye oturdum. Ellerim titriyordu. Tek yapabildiğim öylece beklemekti. Collin benim için dönecekti. Bana ihtiyacı vardı. Dönecekti – hem de bu gece. Ve döndüğünde hazır olacaktım.

Verandaya çıkıp gözlerimi göle diktim. Geçen her kano Collin olabilirdi. Her tekne. Uzaklardaki her ördek. Gözlerimi gölden alamıyordum. Onu kaçırmak istemiyordum.

BELONGS TO KAOTIC TEAM

Yirmi Sekizinci Bölüm

ADA

Ertesi akşam Alex kapımı çaldığında saat dokuzu geçmişti. Kollarını belime dolayıp beni hafifçe öptü. "Bu gece Portland'da kalacağını sanıyordum," dedim.

"Seni görebilmek için dönmeye karar verdim."

Gülümsemeden edemedim. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten," dedi Alex. İçeri girerek kendini kanepeye bıraktı. "Ne yapıyorsun?"

Dizüstü bilgisayarımı çabucak kapattım. Ona geçmişimi anlatmış olabilirdim, ama özel anılarımı okumasına pek hazır değildim. En azından şimdilik. "Sadece küçük bir yazı planı."

Alex başını olumlu anlamda salladı. "Yarın akşamki Bach Partisi'ne gidiyor musun?"

"Yarın mıydı?"

"Evet," dedi Alex. "Tekneler Caddesi'nin resmi bir sakini olmamama rağmen, Naomi beni de davet etmeyi hiç ihmal etmez."

"Senin de gelecek olmana sevindim," dedim. "Açıkçası Penny hakkında öğrendiğim onca şeyden ve soruşturmadan sonra, bu iskeledekilerden biraz ürkmeye başladım."

BELONGS TO KADOS TEAM

"Ah, takma kafana," dedi Alex. "Onlar zararsızdır. Tuhaf, ama zararsızlar. Gene'in keman çalışını görmelisin. Eskiden dört kişilerdi, şimdiyse sadece o var."

"Bir şey götürmemiz gerekiyor mu?"

"Biraz çerez ve bir şişe şarap götürdün mü senden iyisi olmaz."

Rüzgâr sabahtan beri hızını arttırmıştı ve hafifçe sallanan evin saçakları arasında uğuldadığını duyabiliyordum. "Fırtına geliyor," dedi Alex.

Üst kattaki yatak odamın bulunduğu yerden gelen bir tıkırtıyla, ansızın donup kaldım. "Sesi duydun mu?"

Alex evet dercesine başını salladı. "Muhtemelen rüzgârdır."

"Hayır," dedim. "Sanki biri yatak odamdaki küçük pencereyi açıyor gibiydi."

Alex ayağa kalktı. "Gidip bakmamı ister misin?"

Tedirgin bir şekilde başımı sallayarak, Alex'in peşinden yukarı çıktım. Merdivenlerin tepesine vardığımda rahat bir nefes aldım. "Gördün mü?" dedi Alex. "Öcü falan yok."

O sırada yatak odası penceresinin açık olduğunu fark ettim. "Alex, bir terslik var." Küçük pencereyi çekerek kapattım. "Bu pencereyi hiçbir zaman açık bırakmam."

Tıpkı benim gibi Alex'in de irkildiğini görebiliyordum. Fakat bozuntuya vermiyordu. "Rüzgâr yüzünden olmalı," dedi. "Baksana, şuradaki tekneyi nasıl da sallıyor." Dışarı baktığımda suda yükselip alçalan *Catalina*'yı gördüm. Ama ikimiz de rüzgârın ağır, metal bir pencereyi açamayacağını biliyorduk.

"Biraz daha kalmamı ister misin?" diye sordu Alex aşağı indiğimizde.

Evet dercesine başımı salladım.

"Sana ninni söyleyebilirim," diyerek bana takıldı Alex. "Ama bunu istemezsin, çünkü sesim berbattır."

Sırıttım. "James her gece Ella'ya şarkı söylerdi. Bebekken onu sakinleştirip ağlamasını kesen tek şey bu şarkılardı. Bir bu, bir de elektrikli süpürge." Alex güldü. "Ama bir şarkı vardı ki –ninni bile değildi– Ella en çok onu seviyordu. James onu defalarca söyler dururdu. O artık onların özel ninnisi olmuştu, Ella büyüdüğünde bile. James, Ella ölmeden önceki gece de onu söylemişti."

"Hangi şarkıydı?" diye sordu Alex usulca. Anılarımın bir parçası olmak istediğini anlayabiliyordum. Yine de birinin şahsi bahçesinde dolaşan ve çiçekleri çiğnememeye dikkat eden biri gibiydi.

"'Puff, the Magic Dragon,'" dedim usulca.

Başımı Alex'in omzuna dayadım. Gözlerim ağırlaşmaya başladığında, çok uzaklarda bir yerde şarkı söyleyen James'i duyabiliyordum.

"Günaydın," dedi Alex ertesi sabah. Saate baktım. Dokuzu geçiyordu.

"Gerçekten kanepede uyuyup kaldım mı?"

"Aynen öyle," dedi Alex, kahve doldurduğu bir bardağı kanepenin önündeki sandığın üzerine koydu. "Ve uykunda konuştun."

Parlak güneş ışığı karşısında gözlerimi ovuşturdum. "Ah, hayır, ne söyledim?"

"Son teslim tarihi ve bir motosikletle ilgili bir şeyler."

"Hiçbir fikrim yok," dedim gülümseyerek.

"Kulağa çok güzel bir rüya gibi geliyor," diyerek yanıma oturdu Alex. "Umarım içinde ben de varımdır."

"Dün gece kaldığın için teşekkür ederim."

BELONGS TO KADOS TEAM

"Pencereyi açık bırakmadığına emin misin?"

"Belki de bırakmışımdır."

"İskelede hırsızlık vakasına pek rastlanmaz. O yüzden davetsiz misafirler konusunda endişelenmemiz gerektiğini sanmıyorum."

Başımı sallayarak onayladım. "Muhtemelen haklısın," dedim gerinerek. En az Alex kadar ben de bu olayı aklımdan çıkarmak istiyordum.

Alex elimi tutup hafifçe sıktıktan sonra ayağa kalktı. "Bir iş için bir yere kadar gitmem gerek, ama saat beşte dönerim. Böylece Bach Partisi'ne birlikte gidebiliriz."

Eğilerek dudaklarını dudaklarıma dayadı. Onu kendime doğru çektim.

"Gitmek zorunda mısın?"

"Evet," dedi Alex. "Ama her saniye seni düşünüyor olacağım, bilhassa uykunda ne kadar şirin olduğunu gördükten sonra."

Alex kapıdan çıkarken onu seyrederek gülümsedim.

Alex o akşam Serafina's'tan aldığı bir tabak mezeyle birlikte döndü. Fransız ekmeğim ve bir şişe şarabımı da alarak, ilk Bach Parti'me katılmak üzere evden çıktık. Elbette sadece bir partiydi, ama biraz vaftiz töreni gibi hissettiriyordu – yüzen ev camiasına kabul edilişimin töreni.

Birlikte iskeleye çıktık. Yukarıdaki iplere renkli kâğıt fenerler asılmıştı. Birinin dışarı çıkardığı müzik seti ve hoparlörlerden etrafa bir caz müziği yayılıyordu. Kendimi biraz yabancı hissetmiştim. Sanki yeni gelenleri pek hoş karşılama-

yan ve oldukça geniş bir aileyle tanıştırılan bir kız arkadaş gibiydim. Fakat komşular bana içten ve sıcak bir şekilde gülümsüyorlardı. Biri elime bir kadeh kırmızı şarap tutuşturdu. Kendime gülümsemem gerektiğini hatırlattım.

"Ah, güzel," dedi Naomi bizi gördüğünde. "Birlikte gelmeniz ne kadar hoş."

"Gene," dedi kocasına dönerek, "Alex ve yeni komşumuz Ada'yı hatırlıyorsun, değil mi?"

Getirdiklerimizi masaya bırakırken, yaşlı adam dalgın bir şekilde, evet dercesine başını salladı. Yorgun görünüyordu ve kendisi burada olsa da, aklı başka bir yerdeydi.

"Tıpkı eski günlerdeki gibi," dedi Naomi koluma girerek. "O zamanlar daha büyük partiler düzenlerdik. Dört kişilik bir orkestra, tıka basa dolu bir bar. Ne günlerdi ama."

Naomi'nin hayatının umduğu yönde gelişip gelişmediğini merak ediyordum. Onca yıldan sonra hâlâ evliydi ve oğlu çok yakınında yaşıyordu. Tüm bunlar mutlu bir hayat anlamına geliyor olsa da, Naomi'nin gözlerinde geçmek bilmeyen bir hüzün vardı. Ve bunun sebebini öğrenmek için can atıyordum.

"Demek Tekneler Caddesi o zamanlar altın çağını yaşıyordu, öyle mi?"

"Aynen öyleydi," dedi Naomi. "Adeta *nabız* gibi çarpan bir enerjisi vardı."

İskeledeki kalabalığa katılan misafirlerin sayısı artarken, Naomi verandasındaki saksı çiçeklerinin yanında durdu.

"Sanırım hâlâ öyle," dedim. "O canlı ruhu yaşamaya devam ediyor."

Naomi omzunu silkerek toprak bir saksının yanına eğildi ve bir gündüzsefası sarmaşığını çekip kopardı. "Eskisi gibi değil," dedi minik sarmaşığı göle fırlatarak. Beyaz to-

BELONGS TO KADIOS TEAM

murcukların suda çaresizce sürüklenişini izledim. "Ruhunu kaybetti."

Birbirimizden ne kadar farklı olsak da, Naomi'nin sözleri bende yankı uyandırmıştı. Bir yerin ruhunu kaybetmesinin nasıl bir şey olduğunu biliyordum. Kazadan sonra New York'taki dairemin sıcaklığı sanki yok olmuştu.

Naomi ayağa kalkıp elindeki toprağı temizledi. "Ama bazı şeyler hiç değişmiyor, tıpkı şu berbat gündüzsefası gibi."

Tekneler Caddesi'nin ruhunu düşündüm. Onun ruhunun da Penny ile aynı gece kaybolup kaybolmadığını merak etmeden edemiyordum. Eğer öyleyse, neden?

"Naomi," dedim uygun anı yakalayarak, "Sana bir şey sormak istiyorum, burada yaşamış olan genç bir kadın hakkında..."

"Ah, bak," dedi Naomi aniden yürümeye başlayarak. "Lenora gelmiş. Gidip onu karşılayayım."

Alex yanıma geldi. "Bana mı öyle geliyor, yoksa bugün herkes biraz gergin mi görünüyor?"

Ona katıldığımı belirtircesine başımı salladım. "Ne demek istediğini anlıyorum. Jim'i gördün mü?"

"Hayır. Gene onun pek iyi hissetmediğini söyledi."

"Çok tuhaf."

"Biliyorum," dedi Alex. "Jim bu etkinlikleri asla kaçırmazdı."

Keman sesini duyunca hepimiz o yöne doğru baktık. Gene iskelenin başında tek başına, 'The Way You Look Tonight'ın hüzünlü, yavaş bir örneğini çalıyordu. Daha önce bu parçayı Frank Sinatra ve pek çok kişiden dinlemiştim, ama böyle kemanla çalındığını hiç duymamıştım. Notaları kulağa hüzünlü ve düşünceli geliyordu. Esen ani bir rüzgârla birlikte ürperip, yanıma bir hırka almış olmayı diledim.

BELONGS TO KAOTIC TEAM

Partiden sonra Alex'in verandasında, yukarıda göz kırpan yıldızların altında oturmaya başladık. Açık bıraktığı radyonun uzaktan gelen sesini duyabiliyordum. "Müzik rahatsız ediyor mu?" diye sordu.

"Hayır," dedim. "Böyle iyi. iTunes ve OnDemand çağında böyle sürprizlerle karşılaşmak hoş oluyor."

Alex başını olumlu anlamda sallayarak parmaklarını benimkilere doladı.

"Bu akşamki partiyi nasıl buldun?"

"Bilmiyorum," dedim. Naomi'yle yaptığım tuhaf sohbeti ve geçmişle ilgili konuşmak istemeyişini düşündüm. Gerçi ben kim oluyordum da –yeni gelmiş biri olarak– her şeye böyle uluorta burnumu sokuyordum? Naomi'nin suskunluğunu neredeyse anlayabiliyordum. Omzumu silktim. "Buradaki insanların tek bir ortak noktası var, o da iskeleye duydukları sevgi."

Alex başıyla onayladı. "Jim'in orada olmaması tuhaftı, değil mi?" diye sordu alçak sesle. Suyun üzerindeyken dikkatli olmalıydık. Ses uzaklardan kolayca duyulabiliyordu.

Evet dercesine başımı salladım. Alex ile birlikte onu kontrol etmeye gittiğimizde, bizimle kapı aralığından kısaca konuşmuştu. "Canını sıkan şeyin ne olduğunu merak ettim."

"Belki de babasıdır," dedi Alex. "Gene'in durumu pek iyi değil."

Radyoda çalmaya başlayan şarkıyı duyar duymaz tanımıştım. Shirley Horn'un 'Here's to Life' adlı parçası çalıyordu. "Bu şarkıyı seviyorum."

BELONGS TO KADOS TEAM

"Ben de," diyerek ayağa kalktı Alex. "Dans edelim mi?"

Ayağa kalktım. Alex kollarını belime doladı. Sanki daha önce yüzlerce, binlerce kez dans etmişiz gibi birbirimize kusursuzca uyum sağlıyorduk.

Şarkının sözlerini dinledim: 'Şikâyet etmeden, pişmanlık duymadan, hâlâ hayallerin peşinden koşmaya inanıyorum...' Bir iç çektim. "Keşke hayatıma dönüp baktığımda ben de bunları söyleyebilseydim," dedim.

"Ben de."

Gözlerimi sıkıca kapattım. Sonra yeniden açarak dikkatle Alex'in yüzüne baktım – oldukça sıcak, içinde bulunduğumuz ana ve bana son derece bağlı görünüyordu. Gözlerim ansızın yaşlarla doldu. "Yeniden yaşamak istiyorum, *gerçekten yaşamak*."

Alex bana daha sıkı sarıldı. "Görmüyor musun?" dedi. "Şu an yaşıyorsun."

Göz göze geldiğimizde yüzümü ellerinin arasına alarak beni tutkuyla kendine çekti. Gözlerimi kapattım. Sanki uçuyormuş gibi hissediyordum. Ansızın, uzaklarda James'i gördüm. Karanlıkta yüzünü tam olarak çıkaramıyordum. Gözlerimi açarak geri adım attım.

"Ne oldu?" diye sordu Alex. Biraz incinmiş görünüyordu ve bu yüzden kendimi berbat hissettim. Bir an için onun sevgisine layık olup olmadığımı merak ettim. Eğer bana kalbini verirse, bu güvene karşılık verebilir miydim?

"Ben, ben... Bilmiyorum," dedim. "Bunu yapabileceğimden emin değilim."

Alex başını önüne eğdi. "Ah."

Ona bir adım yaklaşarak elini tuttum. "Bunu istiyorum, hem de çok," diyerek başımı iki yana salladım. Karmakarı-

BELONGS TO KAOTIC TEAM

şıktım. Korkuyordum. "Bir işarete ihtiyacım var. Bir sonraki adımı atabilmem için bir işarete ihtiyacım var. *Onun* rızasını almaya ihtiyacım var."

James. Onu hissedebiliyordum. Beni görüyor muydu? Bazen Alex ile James'in çok iyi anlaşacaklarını düşünüyordum. İkisinde de ortak bir mizah anlayışı ve derin bir insan sevgisi vardı. İkisinin de kabuğunun altında, tecrübe edilecek pek çok katman vardı. Pek çok güzel katman. Ama James karısının bu adamın kollarına gidişini hoş karşılar mıydı? Kendisi yaşamıyorken, hayatta olma avantajına sahip bir adamın kollarına?

Dalgalar yüzen eve çarparken bir süre sessizce birbirimize baktık. O sırada radyoda yeni bir şarkı çalmaya başladı. Önceleri melodiyi tanıyamadım. Bir gitar çalıyordu. Ama sonra Peter, Paul ve Mary şarkı söyleme başladı. Hayretle başımı iki yana salladım. "Puff, the Magic Dragon..."

Gözlerim yaşlarla dolmuştu. Hiçbir şey söylememize gerek yoktu. İkimiz de biliyorduk. Şarkıyı dinlerken başımı Alex'in göğsüne yasladım. Bana sarıldı.

Gökyüzüne baktım. Gecenin karanlığına, "Teşekkür ederim," diye fısıldadım.

BELONGS TO KADOS TEAM

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

PENNY

Tam iki saat geçmişti. Saat gece biri biraz geçiyordu ki Dexter'ın eve girdiğini duydum. "Penny?" diye seslendi.

Ondan saklanmanın bir anlamı yoktu. "Buradayım," dedim.

"Neden oturma odasında bir valiz var?"

Eşyalarımı toplamaya başlamış, ama sonra vazgeçmiştim. "Ben, şey, annem," dedim. "Kendini pek iyi hissetmiyormuş. Gidip bir iki gün onunla kalabilirim diye düşündüm."

"Seni bırakayım mı?" diye teklifte bulundu Dex nazikçe.

"Hayır," dedim. "Çok fazla içtin. Bir taksi tutarım."

"Bu saatte mi?"

"Tabii," dedim göle doğru dönerek. "Sorun olmaz." Dex beni öperken nefesindeki cin kokusunu alabiliyordum. "Hem çok fazla içki içtin. Dinlenmek istersin."

Gülümsedi. "Yatağa gelmeyecek misin? Birazcık?"

"Gerçekten gidip annemle ilgilenmem gerek," dedim.

Dex boğazını temizledi. "Sana söylemem gereken bir şey var."

"Nedir?" Collin'in Dexter'ın babasıyla ilgili söylediklerini hatırlayarak vicdan azabı ve pişmanlık duydum. Karşımda

BELONGS TO KADOS TEAM

kırk üç yaşında, yakışıklı, keskin yüz hatları ve çenesini çevreleyen kirli sakalı olan bir adam değil; yalnız, kaybolmuş, biraz üzgün, küçük bir çocuk duruyordu. Dudağımın kenarını ısırdım. *Kahrolası Wentworthler*. Madem babası Dex'i bu kadar çok seviyordu, neden Collin'i maşa olarak kullanmak yerine kendisi buraya gelmemişti ki?

Dex gergin bir şekilde alnını ovuşturdu. Bir an dengesini kaybederek sola doğru sendeledi. "Hayatım," dedim. "Otursana."

"Penny," diye söze başladı Dex, "ben bir karar aldım. Artık senden bir şeyler saklamayacağım. Şu andan itibaren, sadece sen ve ben varız."

Alkol yüzünden mi böyle konuşuyordu yoksa bu söyledikleri gerçek miydi, bilmiyordum. Yutkunarak başımı olumlu anlamda salladım.

"Sana karşı bir konuda dürüst davranmadığımı bilmeni istiyorum. Bu konu..."

Lana Turner'ı düşündüm. Sonra atölyedeki telefona bakan kadını hatırladım. Dex'in az sonra söyleyeceklerini gerçekten bilmek istiyor muydum? Onları gerçekten duymak istiyor muydum? Collin bir saat, bir gün, bir ay içinde çıkıp gelebilirdi ve belki de her şeyi olduğu gibi bırakmak daha iyi olacaktı. Dex kendi sırlarıyla, ben kendi sırlarımla.

Ama Dex konuşmaya devam etti. Buna hazır olsam da, olmasam da itirafını dinlemeye mecbur kalmıştım. "Tanışmanı istediğim biri var."

Başımı iki yana salladım. "Kim?"

"Adı Roxanne. On sekiz yaşında."

On sekiz.

"O benim kızım, Penny."

Şaşkınlıkla nefesimi tuttum. "Kızın mı?"

"Evet. Senden çok da genç sayılmaz. Neler düşünebileceğinden korktum. Ayrıca ben... Dinle, ilk evliliğimde pek çok hata yaptım ve kendimle gurur duymuyorum. Çocuk sahibi olmamızdan bahsediyordun, Penny. Ve gerçek şu ki, ben berbat bir babaydım."

Konuşmak için ağzımı açarak koluna dokundum. Ama ben bir şey söyleyemeden, Dex anlatmaya devam etti.

"Tamamen bencilce nedenler yüzünden ailemi terk ettim," dedi. "Neden bir daha asla çocuk sahibi olmamaya karar verdiğimi anlayabilirsin."

"Dex, lütfen, ben..."

"İyi bir baba olmak benim genetik yapımda yok," dedi başını sertçe sallayarak. "Babam, büyükbabam – ikisi de bu işte berbattı. Bu yüzden Roxanne atölyeye çıkageldiğinde nasıl şaşırdığımı hayal edebilirsin. Beni affetti." Yanağından süzülen bir gözyaşını sildi. "Beni gerçekten affetti ve onu tanımam için bir şans verdi. Bunu hak etmiyordum, ama Tanrım, bunu ne kadar uzun zamandır beklediğimi biliyor musun?"

Gözlerimi ileriye diktim. Ne diyeceğimi bilmiyordum.

"Lana'yla birlikteyken, bana..."

"Lütfen," dedim. "İlişkinle ilgili bir şey duymaya katlanamam."

"İlişkim mi?"

Başımı kuşkuyla iki yana salladım. "Dexter, yani bana onunla...?"

Dexter elimi ellerinin arasına aldı. "Penny, sevgilim, sana bunu yapabileceğimi gerçekten düşündün mü?"

Artık gözyaşlarımı tutamıyordum. Dex'in yüzündeki şaşkın ifadeyi, gözlerindeki dürüstlüğü görebiliyordum. Onun hakkında yanlış hüküm vermiştim. *Bizim* hakkımızda yanlış hüküm vermiştim.

BELONGS TO KADIOS TEAM

"Bunca zaman," dedim titreyen bir sesle, "bir ilişkin olduğunu sanmıştım." Duyduğum suçluluk duygusu ve pişmanlığın altında eziliyordum.

"Kusursuz biri olmadım," dedi Dex dürüstçe. "Ben bir..."

"Bilmek istemiyorum." Nedense Dex'in anlattıkları, kabahatimi daha hissedilir kılmıştı.

Dex başını önüne eğdikten sonra tekrar bana baktı. "Roxanne'i çok seveceksin, Penny. Sonbaharda Washington Üniversitesi'ne başlayana kadar atölyede kalacak."

Sonraki birkaç dakika Dex'in anlattıklarını dinledim. Bu sonbahar yeni bir sergi için California'ya gidecektik. Lana Turner bir parti düzenleyecekti. Baharda yeni bir sergi salonunun açılışı için New York'ta olacaktık. Belki Roxanne ve yeni erkek arkadaşı da bize katılabilirdi. Dörtlü bir takım olurduk. İskelenin yakınlarında yüzen bir çift ördek dışında kimselerin olmadığı göle baktım. Collin gitmişti. Hafif bir baş dönmesinin ardından midemin bulandığını hissettim. Sonra da banyoya koşarak midemde ne varsa boşalttım.

"İyi misin?" diye seslendi Dex banyo kapısının dışından. Sesi kulağa evliliğimizin ilk günlerinde olduğu gibi hoş ve nazik geliyordu. Ayağa kalkıp bir peçeteyle ağzımın kenarlarını silerken, aynadaki yansımama baktım. Kilo vermiştim. Yanaklarım çökmüş ve solgundu. Elimi karnımın üzerine yerleştirdim. Onun Dex'in bebeği olması da gayet olasıydı.

Oturma odasına geçip, gölü görebileceğim bir şekilde oturdum. Dex yanıma oturarak başını boynuma yasladı. Ardından

elimi tuttu. Sanki her bir parçama yeniden kavuşmuş gibi, parmaklarımı tek tek öpmeye başladı.

Collin şimdi iskelede beliriverse ne yapardım, bilmiyordum. Gecenin karanlığından beni almaya gelmiş cesur, kahraman bir denizci gibi teknesinin önünde dursa... Ayağa kalkıp ona mı koşardım, yoksa Dex'in yanında mı kalırdım? Dex ayağa kalkıp beni kendine doğru çekerken, karnımda telaşlı bir kıpırtı hissettim. Radyoda 'Sleep Walk' çalmaya başlamıştı. Akıldan çıkmayan bu melodiyi ilk duyduğumda, California'daki otelin bekleme salonundaydım. Şimdiyse yeni bir anlam kazanmıştı. Bu hüzünlü ve rüya gibi melodi, beni transa geçmişçesine yatıştırmıştı. Dex ellerimi güçlü ve kendinden emin bir şekilde tuttu.

"Dans et benimle," dedi.

Dex her içki içtiğinde şehvet dolu olurdu, ama bugün bir farklıydı. Her nedense daha ilgiliydi. Bu, ya ömrümüzün geri kalanının ilk günü ya da birlikteliğimizin son günü olacaktı.

Dex beni kendine doğru çekerken ona karşı koymadım. "Uzun zaman oldu," dedi nefesini boynuma vererek. Aklım karşı çıkmak istiyor, bedenimse kucaklayışını hoşça karşılıyordu.

Şarkı sona erdiğinde Dex geri çekilerek verandaya baktı.

"Ne oldu?" diye sordum biraz ürkerek.

Başını iki yana salladı. "Bir şey gördüm sandım. Herhalde hiçbir şeydi," diyerek tekrar belime sarıldı.

Bir an için bir gölge gördüğümü sandım – bir yelkenli miydi? Ama sonra sadece gölün kıpırtısı olduğunu fark ettim.

O an anladım. Bunu *hissedebiliyordum*. Collin gelmeyecekti.

BELONGS TO KADIOS TEAM

Dex elime bir öpücük kondurduktan sonra iki kadeh şarap doldurarak birini bana uzattı.

"Hayır, teşekkürler," dedim başımı iki yana sallayarak.

"Neden?"

Ansızın gözümün önünde bir görüntü beliriverdi. Dex, kucağındaki bir bebeğe şefkatle baktıktan sonra bakışlarını bana çeviriyordu. Bir bebek, aramızı düzeltebilir miydi? İhtiyacımız olan tek şey bu muydu? Collin için yanıp tutuşuyordum. Ama geri dönmeyecekse, hayatıma devam etmek zorundaydım. Bana gülümseyen Dex'e baktım. Benim Dex'im. Her zaman mükemmel bir koca olmamıştı, ama beni kendince seviyordu. Ona bebekten bahsedebilirdim. Hemen, şimdi söyleyebilirdim. Mutluluktan havalara uçar, göğsü gururla kabarırdı.

Gözlerimi göle dikmiş öylece düşünürken, Dex beni seyrediyordu. "Neye bakıyorsun öyle?"

Çabucak ondan yana döndüm. "Bu gece yıldızlar çok güzel görünüyor," dedim Collin'i düşünerek. Muhtemelen şu an Puget Koyu'nu geçmiş okyanusa açılıyor, güneye doğru yol alıyordu. Bensiz.

"Sana söylemem gereken bir şey var," dedim.

"Nedir?" Dex yanağımı öperken karnımda bir kasılma hissettim.

"Dex, bir bebeğimiz olacak." Kelimeler ağzımdan bir anda, benden izin almaksızın dökülüvermişti. Ama onları söyler söylemez rahatlamıştım. Bu sırrı Dex'in kabullenmesini umarak gözlerinin önüne sermiştim.

BELONGS TO KAOTIC TEAM

Dex ansızın öksürerek şarabını halıya püskürttü. Ardından kadehini mutfak tezgâhının üzerine bıraktı. "Ne demek istiyorsun sen?" dedi başını iki yana sallayarak. Yüzündeki ifade beni korkutmuştu.

Kendimi zorlayarak gülümsedim. Baba olacağını öğrenen her erkek biraz gergin olur, dedim kendime. "Yani, hamileyim. Baba olacaksın, Dex. Şey, *yeniden* baba olacaksın." Gergin bir şekilde gülümseyerek ona doğru bir adım attım.

Dex, nefesi kesilmiş gibi görünüyordu. Kanepeye oturup, gözlerini halıdaki bir noktaya dikti.

Evlendikten bir ay sonraki bir anımızı hatırladım. Alışveriş merkezindeki bir kadın yanımıza gelerek dokuz aylık oğlunu pat diye Dex'in kollarına bırakmıştı. "Onu biraz tutar mısınız?" diye sormuştu. "Çantamı Fredric&Nelson'daki kasada bıraktım. Bobby'yi oraya kadar taşımak, bir ton tuğla taşımak gibi." Kadının alnından bir ter damlası süzüldüğünü fark ettim. "Lütfen, onu benim için biraz tutun. On dakikaya kalmaz dönerim."

Etrafıma bakınmıştım. Genç bir erkek çocuk ve öfke krizi geçiren beş yaşında bir oğluyla, küçük ikizleri olan bir kadın dışında, yakınlardaki tek kişi bizdik. Kadının oğlunu neden bize bıraktığını anlayabiliyordum.

Dex başını olumlu anlamda sallayarak, kollarını bir robot gibi uzatmıştı.

"İşte," demişti kadın bebeği Dex'in kucağına bırakarak. Aceleyle kapıya doğru koşturan kadını seyrederken, Dex kaskatı kesilmiş ve oldukça rahatsız görünüyordu.

Gülmemek için kendimi zor tutuyordum. Kollarındaki al yanaklı bebekle son derece sevimli görünüyordu. "Şu haline," bir bak dedim. "Sen doğuştan babasın."

BELONGS TO KADOS TEAM

Söylediklerim Dex'in daha da gerilmesine neden olmuştu. Bebek önce sızlanmaya, ardından kan donduran çığlıklar atarak ağlamaya başladı. "Al şunu," diye yalvardı Dex, çocuğu bana uzatarak.

"Gel bakalım," dedim bebeği omzuma yatırarak. Okuldan sonra bakıcılık yaptığım bebeklere yaptığım gibi, onu kollarımda sallamaya başladım. Birkaç dakika içinde gözleri ağırlaştı ve uykuya daldı.

"Gördün mü?" dedim. "Bebekler o kadar da korkunç değil. Sadece onlara nasıl davranacağını bilmen gerek."

Dex, dehşete kapılmış bir ifadeyle bana baktı. "Hayır," dedi. "Bebek falan yok."

Başımı iki yana salladım. "'Bebek falan yok' da ne demek?" Nasıl bu kadar katı olabildiğini anlamıyordum. Annebaba olmak hakkında neredeyse hiç konuşmuyorduk. Demek istediğim, Dex –bir gün– çocuk sahibi olmak istediğimi az çok biliyordu, ama bu konuyu bir türlü açmıyorduk.

"Çocuk sahibi olmak istemiyorum demek," dedi açıkça.

"Ama, Dexter," dedim, Bobby uykusunda elini burnuma uzatırken. "Bunu kastediyor olamazsın. Biraz zaman ver. Bir gün biz de..."

"Hayır, Penny," diyerek kapıya doğru döndü Dex. "Yapacak işlerim var. Eve taksiyle dönebilir misin?"

"Tabii," dedim buz gibi bir sesle.

Gergin ve öfkeli bir halde Dex'in uzaklaşmasını seyrettim. Kadın söz verdiği gibi on dakika sonra dönüp bebeğini aldığında tek başına kalmıştım. Dex'in ısrarla çocuk sahibi olmak istemeyişinin temelinde geçmişiyle ilgili derin bir şeyler mi yatıyordu, yoksa sadece *benden* mi çocuk istemiyordu, merak ediyordum.

BELONGS TO KADOS TEAM

"Pekâlâ," dedim anıları hafızamın derinliklerine iterek. Hayal kırıklığına uğramıştım. Elimi Dex'in dizine koydum. Fakat ona dokunmamı istemiyormuş gibi ayağa fırladı. "Sanırım biraz daha... mutlu olursun sanmıştım."

Dex çenesini ovuşturarak odada volta atmaya başladı. Kalp atışlarım hızlanmaya başlamıştı. "Penny'im benim," dedi nihayet, tuhaf bir şekilde gülümseyerek. Benim tanıdığım Dexter gibi görünmüyordu. Yüzünde alaycı bir ifade vardı ve gözleri sanki meşaleyle aydınlatılmış gibi vahşi bakıyordu. "Bir kez olsun şüphelenmemiştim." Sesini neredeyse tanıyamıyordum.

"Korkma," dedim onu sakinleştirmeyi umarak. Roxanne ile ilgili anlattıklarından sonra, yeniden baba olmak hakkında endişelenmesi normaldi. Bu çok doğaldı. Onun korkularını hafifletmem gerekiyordu. Onu baba olmaya hazır olduğuna ikna etmem gerekiyordu. "Hayatım, sen harika bir baba olacaksın. Kader sana ikinci bir babalık şansı veriyor. Bu defa onu doğru değerlendirebilirsin. Belki o da senin gibi bir ressam olur." Gergin bir şekilde kıkırdadım. "Ona çocuklar için olan şu minik şövalelerden alırız. Hayal edebiliyor musun, Dex? Küçük bir oğlan atölyede, senin yanında resim yapıyor." O an, içimde kabaran bir mutluluk hissettim. Bir çocuk, kendi çocuğumun fikri, içimi derin bir huzurla doldurmuştu. Bundan böyle bir amacım olacaktı.

Dex kendi kendine güldü. "Gerçekten beni kandırmaya çalışabileceğini mi sandın?"

Başımı iki yana salladım. "Seni kandırmak mı?" Kalbim deli gibi atmaya başlamıştı. *Ne diyordu böyle?*

Dex ayağa kalkıp kapıya doğru yürüdü. "Bilmem gerekirdi. Tom bana kayınvalidesinin seni biriyle tramvayda gördüğünü, birbirinizin elini bir türlü bırakamadığınızı anlattığını söyle-

BELONGS TO KADIOS TEAM

mişti. Yaptığım onca ahlâksızlığa karşılık, adil olmak adına bu tek yanlışına ses çıkarmadım." Tekrar kendi kendine güldü.

Yaptığı *onca* ahlâksızlık mı? Peki, ya biraz önce kurduğu o hassas, duyarlı cümleler neydi? "Dex, ama ben sanmıştım ki..."

Bana bir yabancıymışım gibi baktı. "Buluşmak mı? Tamam. Bir gecelik kaçamak mı? Hayhay. Bunlara göz yumdum. Ama hayatım, sen *hamile* kaldın," diyerek başını iki yana salladı. "Bu affedilmez bir şey. Penny, tatlım, biz evlenmeden önce vasektomi* ameliyatı olmuştum." Kelimeleri buz gibi soğuk, aynı zamanda ateş gibi yakıcıydı. "Sana daha açık anlatayım, aşkım: Artık çocuğum olmuyor." Başını iki yana sallayarak bana baktı. Ardından öfkeli, gergin bir tebessümle gülümsedi. "Ama o şanslı adam her kimse, ona tebriklerimi iletmeyi unutma."

Çarparak kapanan kapının sesi bir süre kulaklarımda yankılandı. Gözyaşları gözlerimi yakıyordu. Ne hissedeceğimi, ne yapacağımı bilmiyordum. Karnımdaki sancının daha da artmasıyla iki büklüm oldum. Annem hamileliğin bu kadar *can yaktığından* hiç bahsetmemişti. Arkama yaslanıp ağrı biraz hafifleyinceye kadar bekledim. Hava almaya ihtiyacım vardı. Ne yapacağımı bulana dek arka verandada oturmaya karar verdim. Hırkamı almak için dolabı açtığımda, Dex'in ceketi yere düştü. Ceketin iç cebinden reçeteli bir ilaç şişesi yuvarlandı. Şişeyi alıp etiketine baktım: 'Depresif dönemlerde günde iki defa alınız.' Psikiyatristinin Dex'in bunalımı için ilaç yazmasına şaşırmamıştım. Buna ihtiyacı vardı. Onu güneş doğmadan önce karanlıkta öylece dururken, hüznünün içinde

* Erkeğin üreme kanallarının ameliyatla bağlanması. (Çev. N.)

BELONGS TO KAOTIC TEAM

kaybolmuş bir halde ağlarken gördüğüm günlerin sayısını bile hatırlamıyordum. Reçeteyi yazan psikiyatristin kim olduğunu görünce, gözlerim iri iri açıldı. 'N. Clyde.' Şaşkınlıkla nefesimi tuttum. *Naomi Clyde. Tanrım, bunca zaman Naomi'yle görüşüyormuş.*

En başından beri gün gibi ortada olması gereken parçaları bir araya getirmeye başladım. Bakışmalar. Naomi'nin bana karşı soğukluğu. Dex'in dilinden düşürmediği psikiyatristi. Tabii ki bir ilişkileri vardı. Ürpererek kollarımı yün hırkama geçirdim ve ona sıkıca sarındım.

Hava almak için dışarı çıkıp, iskelenin ucunda tek başına bağdaş kurmuş olan Jimmy'yi görene dek ağladığımın farkında değildim. Saatler önce uyumuş olması gerekirdi. Fakat iskelenin başından gelen kahkaha ve müzik seslerini duyunca, partinin olanca hızıyla devam ettiğini anladım.

"Ne oldu, Penny?" diye sordu Jimmy yanıma gelerek. Elinde lastik bir top, yüzünde ise endişeli bir ifade vardı.

"Ah, hiçbir şey," diye yalan söyledim. Dertlerimi dinlemek için fazla küçüktü. Ona ne kadar karmakarışık bir hayatım olduğunu anlatmaya başlayamazdım. Onun yerine gökyüzünde parlayan yıldızlara göz gezdirerek, ne kadar aptal olduğumu düşündüm. Dexter için burada kalmıştım. Ama o, beni aşağılayıp hor görmüştü. Ve beni seven adam –kalbimin sadece yarısına sahip olsa bile beni seveceğine söz verecek kadar çok seven adam– bensiz, tek başına denizlere açılıyordu.

Jimmy gözlerini ufka dikmişti. "Sen de benim gibi üzgünsün, değil mi?"

Evet dercesine başımı salladım. "Sanırım öyleyim."

"Üzgün olduğunda ne yaparsın?" diye sordu Jimmy. Gözleri iki büyük dolunay gibiydi.

BELONGS TO KADOS TEAM

"Hayal kurarım," dedim. "Günün birinde nereye gitmek istediğimi düşünürüm." O an, Collin ile birlikte Catalina Adası'nda olduğumu hayal ettim. Kumsalda el ele yürüdüğümüzü düşündüm. Karnımda büyüyen bebeği düşünerek, kıyıda tıpış tıpış yürüdüğünü hayal ettim. Dex'in söylediklerini duymak acı vermiş olsa da, bir şeyleri açıklığa kavuşturmuştu.

"Ben de," dedi Jimmy. "Ben Avustralya'ya gidip koalaları görmek isterdim."

Gülümsedim.

"Sen nereye giderdin, Penny?"

"Catalina Adası'na," dedim, sanki geleceğimi görüyormuş gibi uzaklara göz gezdirerek. "Her yerde turkuvaz mavisi sular ve güneş ışığı olurdu. Ve beni nereye istersem oraya götürecek büyük, yelkenli bir tekne."

"Kulağa hoş geliyor," dedi Jimmy topunu sektirerek. Bir süre sessiz kaldıktan sonra bana döndü. "Ben de seninle gelebilir miyim?"

Keşke bu kadar kolay olsaydı.

Naomi'yi düşündüm. Onu kollarını Dex'e sarmış bir halde, kulağına tatlı sözler fısıldarken hayal ettiğim anda midemin bulanmaya başladığını hissettim. Onların birlikte olduğunu düşünmekten nefret etsem de, buna üzülmeye hakkım yoktu. Collin'in beni kollarına almasına izin verdiğim gece, bu hakkımdan vazgeçmiştim. Ama şimdi hissettiğim yalnızlık, benimle adeta alay ediyordu. "Jimmy, öylece kalkıp gitsen annenle baban ne düşünürdü? Çok üzülürlerdi."

Jimmy omzunu silkti. "Beni gerçekten özleyeceklerini sanmıyorum."

"Elbette özlerlerdi."

Kolumu Jimmy'nin omzuna attım. Bir süre öylece oturduk.

BELONGS TO KADIOS TEAM

O sırada, suda yüzen parlak bir şey dikkatimi çekti. İskeleden yavaşça sarkarak onu elime aldım. Bu, Naomi'nin sürekli dert yandığı çiçekli sarmaşığın, gündüzsefasının filiziydi.

"Sen gitseydin herkes seni özlerdi," dedi Jimmy usulca. "Herkes üzülürdü. Ama bana üzülmezler. Burada olmam kimsenin umurunda bile değil."

"Bu doğru değil," dedim. "Ben seni özlerdim."

Jimmy gülümsedi.

Gölden kurtardığım küçük sarmaşığı Jimmy'ye gösterdim. Beyaz çiçeğinden süzülen bir damla su, elbisemin eteğine düştü. "Herkesin, her şeyin, bu hayatta bir amacı var. Sen, ben, bu küçük gündüzsefası. Hepimiz birbirimize bağlıyız." Jimmy dikkatle elimdeki çiçeğe baktı. "Bizim görevimiz, yapbozun parçalarının birbirine uymadığını hissettiğimiz anlarda bile bunu unutmamak ve her şeyin nasıl bir arada yürüdüğünü fark etmektir." Sonra kendi hayatımı düşündüm. Yapbozun parçaları sadece birbirine uymamakla kalmıyordu, aynı zamanda darmadağındı. Bazılarıysa kayıptı. Jimmy'ye hayatının yoluna gireceğine dair söz verdiğim gibi, benimki de düzelecek miydi? Ayağa kalktım ve gündüzsefası kökünü, evin yanındaki bir saksıya gömdüm. "İşte," dedim kendi kendime, çiçeğin etrafındaki toprağı düzleştirerek.

Yeni bir sancıyla birlikte karnımı tuttum.

Jimmy ayağa fırladı. "İyi misin?"

"Sanırım."

Jimmy iskelede topunu sektirmeye devam etti. Ama havaya attığı top, bu kez Jimmy'nin kucağı yerine göle düştü.

"Ah, hayır," dedi Jimmy, kollarını olabildiğince uzatarak. "Yetişemiyorum."

"Bir de ben deneyeyim," diyerek beceriksizce küçük topa uzanmaya çalıştım.

BELONGS TO KAOTIC TEAM

"Kanoyla alabiliriz."

Başımı iki yana salladım. "Bu saatte olmaz, tatlım. Çok karanlık."

Jimmy biraz düşündü. Akıntı küçük, mavi topu sürüklemeye başlamıştı. "Evde bir sopam var," dedi Jimmy. "Gidip getireyim."

Tamam dercesine başımı salladım.

Biraz sonra Gene çıkageldi. "Ah, demek buradasın," dedi yanıma gelerek.

Onu gördüğüme biraz şaşırmıştım. Dex'in Naomi'ye benim durumumdan bahsedip bahsetmediği merak ediyordum. Gene'in, karısıyla kocam arasındakileri bilip bilmediğini de öyle.

"Seninle oturabilir miyim?"

"Tabii," dedim. Gene iyi bir adamdı. Tek kusuru Naomi'yi sevmesi ve onun yaptıklarını görmezden gelmesiydi.

"Sanırım seninle aynı gemideyiz," dedi usulca.

Biliyordu. Bana neden söylemediğini merak ediyordum. Ama asıl mesele şuydu: Eşlerimiz birbiriyle aşk yaşıyordu. Gene biliyordu. Ben biliyordum.

"Kendimi aptal gibi hissediyorum," dedim. "Ne yapmamız gerek?"

Gene, duygularımı incitmekten kaçınıyormuş gibi gülümsedi. Ama hepimizin hayatını kaçınılmaz bir trajedi ve yıkım bekliyordu. Sonunda kimse kazanmayacaktı.

"Gördüğüm kadarıyla sadece tek bir çözüm yolu var," dedi Gene. Gözleri parladığında, bir an için onu tanımakta zorlandım. Daha önce hiç görmediğim kadar gözü pek ve kararlı görünüyordu. Omzumun üzerinden geriye baktım. Jimmy birazdan gelirdi. Konuşmamıza kulak misafiri olma-

BELONGS TO KAOTIC TEAM

sını, annesi ve kocamla ilgili çirkin detayları duymasını istemiyordum.

Karnımda derin bir sancı hissederek iki büklüm oldum. Uzaktan bir teknenin geçtiğini ve arkamdaki ayak seslerini duydum. İkisi de derinlerimde hissettiğim acıyla karşılaştırıldığında belli belirsiz kalıyordu. Sanki karnım parçalanıyordu. O sırada boynumda iki el hissettim. Nefes almaya çalışıyor, ama alamıyordum. Önce sağıma, sonra da soluma baktım. Soluk alamıyordum. Kimseyi göremiyordum. Sadece boğazımı sıkıca kavrayan parmakları hissediyordum. Sonrasında ise tek hissettiğim, gölün soğuk sularıydı.

BELONGS TO KAOTIC TEAM

Otuzuncu Bölüm

ADA

Pazar sabahı Alex'le kiliseye gitmeyi kabul etmiştim. Saint Mark's Katedrali'nin çanlarını, birkaç blok ötedeki park alanından bile duyabiliyordum. "Bu sesi ne çok sevdiğimi unutmuşum," dedim arabadan inerken.

"Kellie, Gracie'yi kilisenin önüne bırakacaktı," dedi Alex. Biraz gergin görünse de, bundan bir anlam çıkarmamaya çalışıyordum. Doğrusu ben de neler olacağını bilmiyordum. Gracie ile ilk kez karşılaşacaktım ve nasıl davranmam gerektiğinden emin değildim. Beni babasının ilgisine rakip olarak görür müydü? Ya da bir engel olarak? Öyle olmamasını umuyordum.

Muazzam büyüklükteki kiliseye giden kaldırımda yürümeye başladık. Havada kuru bir soğukluk hissediliyordu. Bu sonbaharın ve belki de Tekneler Caddesi'ndeki son günlerimin yaklaştığının işaretiydi. Kira sözleşmem bir hafta içinde sona erecekti. Alex sürekli kalmam gerektiğiyle ilgili imalarda bulunuyordu. Fakat bunun ne anlama geleceğini bilmiyorduk, ayrıca benim buna hazır olup olmadığıma dair somut bir karara da varmamıştık. Seattle benim büyük maceram, iyileş-

BELONGS TO KADOS TEAM

mek için yaptığım son hamlem olmuştu. Alex ile tanışacağımı, Tekneler Caddesi'ni bu kadar seveceğimi, kendimi Penny Wentworth'ün gizemine kaptıracağımı aklımın ucundan bile geçirmemiştim. Doğrusu Seattle'ın kalbimde bu kadar büyük bir yer edeceğini hiç ummamıştım ve henüz ondan ayrılmaya hazır değildim. Birlikte sessizce yürümeye devam ederken, Dr. Evinson'un söylediğini hatırladım: "Anı yaşa." Evet.

Kilisenin önünde siyah bir Volkswagen sedan bekliyordu. Yaklaştıkça Alex'in gerildiğini hissetmiş ve bunun, Kellie'nin arabası olduğunu anlamıştım. Mutlu zamanlarında Alex'i yan koltukta otururken hayal ettim. Kellie'nin eli Alex'in bacağındaydı. Alex ise albenili bir şekilde gülümseyerek onun ensesini okşuyordu.

Arabanın egzozundan çıkan dumanlar havaya karışıyordu. "Ben burada bekliyorum," dedim. "Şu vitray pencerelere biraz göz atmak istiyorum."

Alex tamam dercesine başını sallayıp, zorla gülümsedi. "Gracie seni çok sevecek."

"Umarım," diye fısıldadım, arabaya doğru yürüyen Alex'i seyrederken.

Alex yolcu tarafındaki kapıyı açtığında, Kellie'nin yüzünü görebiliyordum. Biraz sinirli görünüyordu. Sarı saçlarını ensesinde toplamıştı ve makyajsızken bile çarpıcı bir güzelliği vardı. Bir an için kıskandığımı hissettim. Bu, o çocuğun annesiydi. *Annesi*. Bu his karşısında ürkerek, onu mümkün olduğunca çabuk bastırmaya çalıştım. Kellie benim bulunduğum tarafa doğru göz attığında, bir an için göz göze geldik. Ama bakışlarını çabucak başka yöne çevirdi. Alex ona bir şeyler söyledi. Kellie başını olumlu anlamda salladıktan sonra, Alex kapıyı kapattı. Aralarındaki ilişki, tıpkı ticari bir işlem gibi

BELONGS TO KAOTIC TEAM

dakik ve kusursuzdu. Ama varlığımın, ortak ebeveynlik anlaşmalarını zora sokmasından endişe etmeden yapamıyordum. Kendimi Kellie'nin yerine koyup, James ile yollarımızı ayırdığımızı ve onun başka biriyle tanıştığını hayal ettim. Böyle bir durumda kızımın sevgisini kazanmak için tetikte bekleyen her kadından nefret edeceğimi biliyordum. Ondan nefret ederdim. Bunu kabul ettiğim için kendimle gurur duymuyordum, ama doğruydu.

Açılan arka kapıdan pembe çoraplı, mor hırkalı, küçük bir kız dışarı fırlayınca bir anda tüm endişelerimi unuttum. Alex onu kollarına alınca, kız gülümsedi. Ön dişlerinden biri yoktu. Sekiz yaşındaydı – annesi gibi güzel ve sarışındı, babasının ise gözbebeği olduğu belliydi. Ella'ya hiç benzemiyor olmasına rağmen, bana onu ne kadar hatırlattığına şaşırmıştım. Alex onu yere indirirken dudağımı ısırdım. Gracie, annesinin uzaklaşan arabasının ardından el salladı. Kellie'nin yüzündeki ifadeyi göremiyordum, ama dikiz aynasından bize baktığını hayal edebiliyordum. Benim yerimde olmayı isteyip istemediğini merak ediyordum.

Çekinerek Alex ve Gracie'nin yanına yaklaştım. "Merhaba," dedim Gracie'ye. "Ben Ada."

"Biliyorum," dedi. "Annem senden bahsetmişti."

Güçlükle yutkundum. Annesinin benim hakkımda neler söylediğine dair hiçbir fikrim yoktu, ama üzerinde durmamaya çalıştım. Bu önemli bir andı ve kendime olan güvensizliğimin beni yenmesine izin vermek istemiyordum. Gracie'nin yanına diz çöktüm. *Böyle zor bir anda Ella'nın arkadaşlarından birine ne söylerdim?* Hayranlıkla elbisesinin üzerindeki parlak pullara göz gezdirdim. "Elbiseni sevdim," dedim. Burnunun üzeri küçük çillerle kaplıydı.

BELONGS TO KADOS TEAM

"Teşekkürler," dedi Gracie. "Bil bakalım ne oldu?"

"Ne?"

"Bu hafta bir dişimi kaybettim." Sesi oldukça tiz ve şirindi.

"Öyle mi?"

Başını sallayarak onayladı. "Annem evimize *ve* babamın evine bir diş perisinin geleceğini söylüyor."

Gülümseyerek Alex'e baktım. "Doğru," dedim. "Ayrıca duyduğuma göre diş perisi özellikle de yüzen evlerde çok cömert davranırmış."

"Gerçekten mi?" diye sordu Gracie heyecanla. "Bu gece babamla kalıyorum." Alex bana gizli bir gülücük attı.

Çanların tekrar çalmasıyla Alex kiliseyi işaret etti. "Haydi, millet," dedi. "Gidip oturacak bir yer bulalım."

Kiliseye girip arka sıralardan birine oturduk. Alex, ilk ilahi başladığı sırada bana gülümseyen Gracie'ye baktı. Vaazı dinlediğim söylenemezdi. Onun yerine taşıdığım yükü ve onu bir süreliğine başkasına vermeyi ne çok istediğimi düşündüm. *Tanrı mı? Bu yükü ona verebilir miydim?* Bundan emin değildim. Ama Alex'in haklı olduğunu biliyordum. Ait olduğunu hissetmek güzeldi.

İskeleye varmadan önce Alex'in telefonu çalmaya başladı. Gracie ve ben, arabada Alex'in tek taraflı konuşmasını dinliyorduk. Alex pek mutlu görünmüyordu.

"*Seattle* dergisindeki müşterim aradı," dedi Alex. "Bahar sayısında yayınlanan meze fotoğrafları tekrar kullanılacaktı fakat yazı işleri müdürünün aklındakinin onlarla alakası yokmuş." Fairview Caddesi'ndeki park alanına girdikten sonra alnını ovuşturdu. "Gidip yeniden çekmemi istiyorlar."

"Gerçekten mi?" dedim. "Bu çok saçma."

Alex omzunu silkti. "Sözleşmemde böyle geçiyor. Gidip yeniden çekmekten başka seçeneğim yok." Bir iç çekerek cep telefonuna uzandı. "Kellie'yi arayıp..."

"Sorun değil," dedim hemen. "Sen dönene kadar Gracie ile burada vakit geçirebiliriz."

Alex'in yüzünde sıcacık bir gülümseme belirdi. "Gerçekten mi?"

Evet dercesine başımı salladım.

Alex dönerek Gracie'ye bakınca, Gracie sırıttı. "Önemli değil baba," diyerek bana döndü. "Yüzen evini görebilir miyim?"

"Sana her yerini gezdireceğim."

Arabadan inerken Gracie'nin elini tuttum. Alex fotoğraf makinesini almak için eve doğru devam etti.

"Size güle güle," dedi. "Söz veriyorum, birkaç saat içinde döneceğim."

Eve doğru yürüdüğümüz sırada, iskeleye dönmekte olan Jim ile karşılaştık. Bizi gördüğüne şaşırmıştı. "Ah," dedi eliyle saçlarını karıştırarak. "Ben, şey, sadece merhaba demek için uğramıştım."

"Ah," dedim, parti gecesi ne kadar keyifsiz olduğunu hatırlayarak. "Daha iyi misin?"

"Evet, teşekkür ederim." Gracie'ye göz attıktan sonra tekrar bana döndü. "Pekâlâ, ben sizi bölmeyeyim."

"İstersen sen de gel," dedim.

"Yo, gitsem daha iyi olacak. Babam kötü bir gün geçiriyor."

"Peki," dedim. Jim'in neden bu kadar tuhaf davrandığını merak ediyordum. Ama bana gülümseyerek bakan Gracie ve

BELONGS TO Kadrus TEAM

onun iri, yeşil gözleri, tüm merakımı unutturmuştu. "Ranzan var mı?" diye sordu. "Umarım babamın evinde vardır."

"Çatı katım var," dedim. "Ve en az ranza kadar havalı."

Gracie hoplayıp zıplamaya başladı. "Onu görebilir miyim?"

"Tabii görebilirsin."

Gracie'ye evi gezdirmeye başladıktan kısa bir süre sonra, mutfaktaki bar taburesine tırmanarak oturdu. "Babamı seviyor musun?"

Yanaklarımın kızardığını hissettim. "Şey, birbirimizi çok uzun zamandır tanımıyoruz, ama bence o oldukça şaşırtıcı biri."

"Öyle," dedi Gracie ağırbaşlı bir şekilde. "Kulağına sakladığı bozuk parayı elinden çıkarabildiğini biliyor muydun?"

"Gerçekten mi?"

Gracie başını sallayarak onayladı. James'in de aynı numarayı Ella için yaptığını hatırladım. Her seferinde onu hayrete düşürmeyi başarırdı.

"Ayrıca balıkçı düğümü de atabiliyor," dedi Gracie. "Yapması zor, ama öğreniyorum."

"Aç mısın?" diye sordum, buzdolabında çocuklara uygun bir şeyler arayarak.

"Kurabiye var mı?"

"Maalesef yok."

"O zaman yapabiliriz," diye öneride bulundu Gracie. Tabureden sarkıttığı bacaklarını altına toplayarak, beklenti dolu gözlerle bana baktı. "Annemle ben hep kurabiye yaparız."

Tabii, annesi ödüllü bir şefti. "Pekâlâ, kilerde biraz un ve şeker bulmuştum, ama iyi bir tarifim olduğunu sanmıyorum."

"Ah," dedi Gracie hayal kırıklığına uğrayarak.

O sırada Penny'nin tariflerle dolu küçük, mavi defterini hatırladım. "Dur bir dakika, bir fikrim var."

BELONGS TO KADOS TEAM

Gracie beni takip ederek oturma odasındaki sandığın başına geldi. "Sır tutabilir misin?" diye sordum.

Başını evet dercesine, hevesle salladı.

"Başka bir zamandan kalma hazinelerle dolu bir sandık buldum," diyerek sandığın kapağını açtım. Gracie'ye gelinliği, eldivenleri ve Penny Wentworth'ün hayatından arta kalan diğer eşyaları gösterdikten sonra defteri çıkardım. "Bu, çok uzun zaman önce burada yaşayan bir kadının defteriymiş. Adı Penny imiş."

Gracie, ona uzattığım defteri alarak sayfalarını karıştırmaya başladı. Bir şey dikkatini çekince durdu. "Tarçınlı kurabiye," dedi. "Hımmm."

Defteri alıp malzemelere göz gezdirdim. "Sanırım evde bütün malzemeler var. Haydi, yapalım."

Penny'nin Tarçınlı Kurabiyeleri
36 adet için

MALZEMELER
250 gr. tereyağı (oda sıcaklığında)
1 ½ bardak şeker
1 yumurta
1 çay kaşığı vanilya
2 yemek kaşığı pekmez
2 ¼ bardak un
1 çay kaşığı kabartma tozu
1 ½ yemek kaşığı tarçın

YAPILIŞI
Fırını önceden 175 derecede ısıtın. Tereyağı ve şekeri iyice karıştırın. Yumurta, vanilya ve pekmezi de içine katarak ka-

rıştırmaya devam edin. Ardından un, kabartma tozu ve tarçını karıştırarak tereyağlı karışıma ekleyin. Hazırladığınız hamurdan fındık büyüklüğünde parçalar koparıp yuvarlayın ve yağlı kâğıt serdiğiniz tepsiye yaklaşık beş santimetre aralıklarla dizin. 10-12 dakika kadar pişirin.

Gracie küçük bir sevinç çığlığı atarak peşimden mutfağa geldi. Birlikte yumurtaları kırıp, tereyağı ve şekeri karıştırmaya başladık. Yirmi dakika içinde fırın hazır hale gelmişti. Yağlı kâğıdı tepsiye yerleştirdik. Mutfak vanilya, tarçın ve tereyağı karışımından oluşan harika bir kokuyla dolmuştu. Fırının saati çaldığında, kurabiyelerin tadına bakmak için soğumalarını bekleyemedik bile. Tabii, bir bardak sütle birlikte.

"Bu şimdiye dek yediğim en güzel kurabiye," dedi Gracie.

"Galiba sana katılıyorum," dedim ikinci bir kurabiye alarak.

Kurabiyeler soğuduktan sonra, bir düzine kadarını bir saklama kabına doldurdum. "Babanla senin için," dedim. "Birazını da annene ayırmayı unutmayın." Maharetli aşçı Kellie'nin kurabiyelerimi nasıl bulacağını, ama en çok da kızıyla vakit geçirmem hakkında ne düşüneceğini merak ediyordum.

Birlikte yere oturup iskambil falı baktığımız sırada, Alex kapıyı tıklatarak içeri girdi. "Selam," dedi kapı eşiğinden bize bakarak.

Elimdeki kartı kupa destesinin üzerine bırakarak ona baktım. "Nasıl geçti?"

Alex gözlerini devirdi. "Güzel. Bir an önce bitirip kurtulduğum için mutluyum. Nasılmış bakalım benim kızım?"

Gracie ayağa fırladı. "Kurabiye yaptık!"

Alex sırıttı. "Biliyorum. Kokusu buradan caddeye kadar geliyordu. Bir tane alabilir miyim?"

Gracie saklama kabını Alex'e uzattı.

"Vay canına," dedi Alex. "Gerçekten çok güzeller."

"Penny'nin tarifi," dedim.

Alex bana gülümsedikten sonra Gracie'ye döndü. "Pekâlâ, artık bu şirin ufaklığı eve götüreyim," diyerek durakladı. "Sen de bize katılabilirsin, Ada."

"Hayır," dedim hemen. "Siz gidin. Benim bugün halletmem gereken birkaç işim var."

"Tamam," dedi Alex elimi tutup sıkarak. "Ama sonra uğra, olur mu?"

Alex gittikten sonra Joanie'yi aradım. "Bu sabahı Alex'in kızıyla birlikte geçirdim," dedim kanepeye uzanarak. "Hep birlikte kiliseye gittik."

"Kiliseye mi?"

"Evet. Gerçekten güzeldi."

"Nasıl biri?"

"Harika bir kız." Boğazımın düğümlendiğini hissettim. "Ella onu çok severdi."

"Sence *senden* hoşlandı mı?"

"Öyle sanıyorum," dedim. "Ayin sırasında saçlarımı ördü. Sonra da evde kurabiye yaptık."

"Bu çok hoş," dedi Joanie. "Peki, araştırmaların nasıl gidiyor?"

"Çıkmaza girmiş gibi hissediyorum," dedim Penny'nin sandığındakileri yere dizerek. "Kimse Penny hakkında konuşmuyor. Sanırım kocasını bulmalıyım."

BELONGS TO KADIOS TEAM

"Kocasının adı ne demiştin?"

"Dexter Wentworth."

"Kulağa televizyondaki cinayet programlarında gördüğümüz ve babası ona başarılı bir avukat tuttuğu için işlediği cinayet yanına kâr kalan zengin, şımarık adamlardan biri gibi geliyor."

"Hemen hüküm verme," dedim. "Ya sadece gözü yaşlı bir kocaysa?"

"Ama bir ilişkisi olduğunu söylememiş miydin?"

"Şey," dedim, Lana Turner hakkında okuduklarımı hatırlayarak. Elbette bu yalnızca bir tahmindi, ama oldukça yüksek bir ihtimaldi. "Orası öyle. Ama bu tam olarak bir cinayet gerekçesi değil. 1950'li yıllarda pek çok erkeğin evlilik dışı ilişkileri vardı. *Mad Men*'i hatırla."

"Oooh, Don Draper'a benziyor mu merak ettim," diye ciyakladı Joanie.

"Aslında benzemiyor değil," dedim. "Fotoğraflarından gördüğüm kadarıyla koyu renk saçları ve aynı onun gibi havalı bir duruşu var."

"Pekâlâ," dedi Joanie, "dikkatli ol, tamam mı? Eğer Penny'nin kayboluşuyla bir ilgisi varsa, burnunu sokmandan hoşlanmayacaktır."

"Joanie, adam *doksanlı* yaşlarında."

"Biliyorum," dedi Joanie. "Ama insanların kaç yaşında olduğunun bir önemi yok. Gerçeği saklamak istiyorlarsa, bunu yapmak için hiçbir şeyden çekinmezler."

Telefonu kapattıktan sonra bir süre Joanie'nin söylediklerini düşündüm. Fakat Dexter'ı dinlemeden, Penny'nin hikâyesinin

parçalarını bir araya getiremeyeceğimi biliyordum. Bu yüzden Google becerilerimi kullanarak, Dexter'ın Lakeview Huzurevi'ndeki adresini bulmayı başardım. Bir hayranı, Dexter'ın geçmişte yaptığı eserlerine yönelik bir internet sayfası açmış ve oraya kaldığı huzurevinin adresini eklemişti.

Numarayı çevirdim ve telefon çalarken, Dexter'ın soyut manzara resimlerine göz gezdirmeye başladım. En azından hayran sayfasında sergilenen resimlerine. Çok da sıcak olmayan, büyük ve çarpıcı resimlerdi. Ressam Dexter Wentworth'ün, gerçek Dexter Wenthwort'ün kişiliğinin bir yansıması olup olmadığını merak etmiştim.

Üçüncü çalışında telefonu açan santral memurundan beni Dexter Wentworth'e bağlamasını istedim.

Biraz sonra telefona derin, çatallı bir sesi olan yaşlı bir adam çıktı. "Alo?"

"Bay Wentworth, ben Ada Santorini." Kendimi bu kadar gergin hissettiğim için şaşırmıştım. Telefonu kapatmasını istemiyor, karısı hakkında söyleyeceklerini duymak için can atıyordum. "Şey, bir zamanlar size ait olan bir yüzen evde kalıyorum ve size bir şey sormak için aradım."

"Tekneler Caddesi'nde mi kalıyorsunuz?"

"Evet," dedim temkinli bir şekilde.

"Ev kızıma ait. Eğer kirayla ilgili bir meseleyse, Roxanne ile konuşsanız daha iyi edersiniz."

"Konu tam olarak evle ilgili değil," dedim. "Karınız, Penny ile ilgili."

Dexter bir süre sessiz kaldı.

"Bay Wentworth? Orada mısınız?"

"Evet," dedi. "Evet, buradayım."

BELONGS TO KADIOS TEAM

"Bay Wentworth, burada karınıza ait bazı eşyalar buldum ve bilmeniz gerektiğini düşündüm."

"Bayan..."

"Santorini."

"Bayan Santorini, bu öğleden sonra benimle buluşmaya ne dersiniz?"

"Tabii," dedim, kalbim hızla çarpmaya başlamıştı. "Bu harika olur."

"Lakeview Huzurevi'ndeki kırk yedi numaralı dairede kalıyorum."

"Saat üçte orada olabilirim," dedim.

"Benim için uygun."

Kalan kurabiyelere göz gezdirerek, onları da yanıma almaya karar verdim. Dexter için. Penny'den.

BELONGS TO KAOTIS TEAM

Otuz Birinci Bölüm

Dexter'ın kaldığı şehir merkezindeki binaya gitmek üzere bir taksi çevirmek için evden çıktığım sırada, kapıda Alex ile karşılaştım. "Ah, seni yakaladığıma sevindim." Koştuğu için nefes nefese kalmıştı ve elinde kapağı açık, büyük bir zarf vardı.

"Gracie nerede?"

"Evde film seyrediyor," dedi omzunun üzerinden geriye bakarak. Pencereden, Alex'in kanepesinde oturan Gracie'yi görerek gülümsedim.

"Ona can yeleği mi giydirdin?"

"Ev kuralları," dedi Alex.

"Böyle paranoyak olmanı seviyorum."

"Dinle," dedi Alex. "Beş yıl önce Tekneler Caddesi'ne ilk gelişimde çektiğim bazı eski fotoğraflara göz gezdiriyordum ve bunları buldum."

Alex'in uzattığı zarftan bir yığın siyah-beyaz fotoğraf çıkardım. İlk üç fotoğrafa hızlıca göz gezdirdim –iskeleye, çoğunlukla da kaldığım eve ve ardındaki manzaraya ait fotoğraflardı – ardından Alex'e baktım. "Anlamadım. Bu fotoğraflarda görmem gereken ne?"

BELONGS TO KANITS TEAM

Alex fotoğrafın köşesini işaret edince, verandamın önünde diz çökmüş olan bir kadın gördüm. Daha yakından baktım.

"Bu... Naomi mi?"

Alex başıyla onayladı.

"Ağlıyor gibi görünüyor," dedim.

Alex bir sonraki fotoğrafı, ardından bir diğerini gösterdi. Birbirini izleyen karelerde, kederi içinde iki büklüm olmuş olan bir kadın görünüyordu.

"Herhalde o gün fotoğraf çektiğimden haberi yoktu," dedi Alex. "Belli ki ben de onun orada olduğunu görmemişim."

"Sence bu ne anlama geliyor?"

"Bence senin evinle ya da orada yaşamış biriyle ilgili bir acısı olduğu anlamına geliyor."

Fotoğrafı diğerlerinin üzerine koydum ve Naomi'nin, başını ellerinin arasına alarak diz çöktüğü köşeye dokundum. Duyduğu acının adeta parmak uçlarımdan bedenime yayıldığını hissedebiliyordum.

Asansörden inip koridora adım attığımda, burnuma çam esanslı bir çamaşır suyu kokusu doldu. *Kaç numaraydı? Evet, 1201 numaralı oda.* Koridoru dönüp 1201 numaralı kapının önünde durdum. Elimi uzattığım sırada kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi çarpıyordu.

Kapıyı birkaç kez tıklattım.

Çok geçmeden kapı bir gıcırtıyla açıldı. Dexter karşımda duruyordu. Uzun boylu ve gayet formdaydı. Hiç de doksanlı yaşlarının başındaymış gibi görünmüyordu. Temiz ve gri saçları, özenle yana doğru taranmıştı. "Bayan Santorini," diyerek

gülümsedi. Penny'nin onu neden bu kadar çekici bulduğunu anlayabiliyordum.

"Bana Ada deyin, lütfen."

Dexter beni içeri davet etti. Dairesi temiz, derli toplu ve iyi döşenmişti. Modern, köşeli bir kanepe ve pırıl pırıl sehpa, ilk göze çarpanlardı. Bir dekoratör eli değmiş dairelere benziyordu. Dexter'ın böyle bir dekoratörle flört edip etmediğini merak etmiştim. Kadının onun yarısı yaşında olduğunu ve bir BMW kullandığını hayal ettim.

"Sana içecek bir şey ikram edebilir miyim?" diye sordu Dexter.

"Biraz su alabilirim," dedim.

Dexter buzdolabından çıkardığı küçük bir şişe suyu önümdeki sehpaya bıraktı.

"Ee," dedi neşeyle, karşımdaki koltuğa oturarak. "Sana nasıl yardımcı olabilirim?"

Kurabiyeleri sehpanın üzerine koydum. "Bir tane almaz mısınız?"

"Hayır, teşekkür ederim," diyerek kalbini gösterdi. "Katı bir diyetteyim, ben..."

"Eşinizin tarifi," dedim. "Penny'nin tarçınlı kurabiyeleri."

Dexter bir an için sarsılmış gibi göründü. "*Penny*'nin tarifi mi dedin? Nasıl..."

"Onun defterini buldum."

"Nerede?"

"Yüzen evde, sandığın içinde."

"Oturma odasındaki sandık mı?"

"Evet. Eşyaları hâlâ orada. Zamanda donmuş bir halde duruyorlar. Gelinliği, birkaç kitap ve hatıraları."

Çantamdan çıkardığım mavi defteri sehpaya bıraktım.

BELONGS TO KADIOS TEAM

Dexter defteri alıp sayfalarını karıştırmaya başladı. Tanıdık elyazısına bakarken, çenesi hafifçe titredi.

Onu seyrederken kendimi tuhaf hissetmiştim. Bu özel bir andı, o yüzden başımı çevirdim ve hayranlıkla duvardaki kadın resmini inceledim. Sarı saçları ve dekolteli bir elbisesi olan, güzel bir kadındı. İskelede oturmuş, gri gölü seyrediyordu. Uzak ve kederli bakışları vardı. İçinde bulunduğu anı yaşamıyor, ileriye, geleceğe doğru bakıyordu. Bu Penny olmalıydı.

"Bu o," dedi Dexter bana bakarak. "Bu resmi kaybolduktan sonraki yıl yapmıştım."

"Çok güzel bir kadınmış," dedim.

Dexter başıyla onayladı. "Gördüğüm en güzel varlıktı. Bunca yıldan sonra bile onun gibisine rastlamadım."

"Birlikte mutlu muydunuz?"

Dexter alnını ovuşturdu. "Bir zamanlar mutluyduk. Ama kendimi işime fazla kaptırmıştım. Hem de çok. Doğru yoldan saptım. Ve bunun için kendimi asla affetmeyeceğim."

Lana Turner'ı hatırlasam da, Dexter'a onu sormaya cesaret edemedim. "Sizce Penny'nin kaybolduğu gece ne oldu?"

"Keşke bilseydim," dedi Dexter. "Gerçek şu ki, o günden beri o geceyi aklımdan çıkaramadım. Gözden kaçırdığım bir şeyleri hatırlamak umuduyla, tekrar tekrar düşünüp duruyorum."

"Bana hatırladıklarınızı anlatabilir misiniz?"

Dexter bir iç çekti. "İskelede her yıl düzenlenen Bach Partisi'nin olduğu geceydi. Kavga etmiştik."

"Neden kavga etmiştiniz?"

"Bana hamile olduğunu söylemişti," dedi Dexter.

"Çok sevinmiş olmalısınız."

BELONGS TO KAOTIC TEAM

Başını iki yana salladı. "Karnındakinin benim çocuğum olmadığını biliyordum. O kadar öfkeliydim ki ne kadar zor durumda olduğunu düşünmedim bile. Bilhassa ona yaşattıklarımdan sonra. Ona böyle soğuk davranmamı hak etmemişti. Eğer zamanı geri alabilseydim, o çocuğu kabul ederdim."

"Ama Penny'yi geri çevirdiniz, öyle mi?"

"Bana yaşattığı acının bedelini ona ödetmek istedim. Öfkeyle evden çıktım. Naomi'ye gittim."

Alex'in çektiği Naomi'nin fotoğraflarını hatırlayarak kaşlarımı kaldırdım.

"Naomi'yle biraz yakındık," dedi Dexter. "Dinle, geçmişimin bazı kısımlarıyla, bilhassa bu kısmıyla övünmüyorum."

"Peki, Penny'nin... gittiğini ne zaman öğrendiniz?"

"Naomi'nin oğlu, Jimmy, ağlıyordu," dedi Dexter. "Babası, Gene, bize Jimmy'yi kontrol etmeye gittiğini ve onu iskelede tek başına ağlarken bulduğunu anlattı. Sonraları dediğine göre... Pekâlâ, bu konuda çok fazla teori ortaya atıldı. Oğlunun Penny'yi bir tekneyle giderken gördüğünü söyledi."

"Tekneyle mi? Kiminle?"

"Herhalde Collin olmalıydı," dedi Dexter. "Bitişikteki iskelede oturan bir komşumuzdu. Naomi, California'da olduğum bir dönem Penny'nin onunla yakınlaştığını anlatmıştı. Sanırım çocuğun babası da oydu."

Aradan geçen onca yıla rağmen, Dexter'ın acısını şimdi bile hissedebiliyordum.

"Ama," diye devam etti Dexter. "Öyle olmamıştı. Dedektifler Collin'i sorguladığında, o gece Penny ile kaçma planları yaptıklarını öğrendim. Ama bir terslik olmuştu. Kavga etmişlerdi ve Collin, Penny'yi almadan gitmişti."

"Daha sonra onu almak için dönmediğinden emin misiniz?"

BELONGS TO KAOTIC TEAM

diye sordum, Penny'nin nihayet gerçek aşkıyla günbatımına doğru yelken açmış olması ihtimaline sıkı sıkı tutunuyordum.

Dexter başını iki yana salladı. "Hayır. Collin o zamana kadar çoktan okyanusa açılmıştı. Union Gölü yakınlarında değildi. Dolayısıyla Penny'nin aklını başka biri, başka bir şey çelmiş olmalıydı."

"Ama kim?"

Dexter kollarını iki yana açtı. "Polis civardaki pek çok kişinin ifadesini aldı," dedi. "Yıllar geçtikçe birkaç teori öne sürdüler, ama hiçbiri netlik kazanmadı. Penny'nin her zaman yapmak istediği gibi bir tekneye atlayıp, öylece gitmiş olması için dua ediyorum. Ama öyle olduğunu sanmıyorum. Annesi 1972'de, Penny'den bir daha haber alamadan öldü. Ve Penny annesinin sesini duymadan birkaç günden fazla duramazdı." Alnını ovuşturdu. "Hayattaki en büyük pişmanlığım, o gece onu orada bırakmak oldu. Kendi yaptığım onca hatadan sonra, onunkini affedebilirdim."

Dexter kederi içinde dalıp kaybolmuş gibi görünüyordu, ama şimdi buna izin veremezdim. Henüz değil.

"Peki, ya Collin?" dedim. "Collin'e ne oldu?"

"Aynı şeyi ben de merak ettim," dedi Dexter tekrar bana bakarak. "Tekneler Caddesi'ni terk etti. Yelkenlisini Jimmy'ye bırakmak için kısa bir süreliğine uğraması dışında, bir daha asla dönmedi."

"Evet," dedim. "Biliyorum."

"Yıllar sonrasına kadar bilmiyordum," diye devam etti Dexter, "ama Collin ölmüştü."

"Nasıl?"

"Key West'te bir yelkenlide. Kalp krizi geçirmiş. Sahil Güvenlik onu öldükten sonra bulmuş." Başını usulca iki yana salladı.

BELONGS TO KAOTIC TEAM

Bu iki adamı düşündüm. Paylaştıkları tek bir şey vardı, o da fevkalade bir kadının aşkıydı. Ancak ikisi de mutlu bir son elde etmemişti. "Çok üzüldüm," dedim nihayet. "Ben... Collin için böyle olsun istemezdim."

"Ben de," dedi Dexter usulca. Pişmanlıkla kucağında kenetlediği ellerine bakıyordu.

Penny şimdi yanımda olsaydı, kocası hakkında ne düşünürdü merak ediyordum. Tekrar evlenmemiş, resim yapmayı bırakmış –en azından internet sitesinde öyle yazıyordu– böylesine ağır bir yük taşıyan bir adam. Bu adamı sever miydi? Onu affeder miydi? Gözlerim odada geziniyordu. Ne aradığımı bilmiyordum. Bir ipucu mu? Bir işaret mi? Ansızın, kitaplığın rafında küçük bir çerçeve fark ettim. Eski moda bir ilan, bir çeşit reklamdı bu. Yazı tanıdık gelse de onu nereden hatırladığımı çıkaramıyordum. Daha yakından bakmak için ayağa kalkıp çerçeveye doğru yürüdüm.

Çerçeveyi elime alıp yazıyı okurken ellerimin titrediğini hissettim. İçinde rengi solmuş, sarı harflerle 'Leighton Gemicilik Şirketi' yazıyordu. Şaşkınlıkla nefesimi tuttum. Ella'nın yelkenlisinin yanında da aynı yazı vardı. "Bunu nereden aldınız?" diye sordum Dexter'a dönerek. Kalbim öyle gürültüyle çarpıyordu ki Dexter'ın onu duyup duymadığını merak ediyordum. Bana kalırsa bir davul gibi ses çıkarıyordu.

"Babam şirketin sahibiydi," dedi Dexter. "Doğrusu ressamlığımın zirvesindeyken bile mesleğim hayatımı kazanmama yetmiyordu. Yani, ailemin alışkın olduğu türden bir hayat kazanamıyordum, diyelim. Beni ayakta tutan şey babamın servetiydi. Neredeyse hiç konuşmamamıza rağmen, babam benim en önemli müşterimdi. Tabii, o zamanlar bunu bilmiyordum. Yıllar sonra öğrendim."

BELONGS TO KADOS TEAM

"Ama bu isim," dedim yazıyı göstererek. "Kızımın küçük, oyma, ahşap bir yelkenlisi vardı ve üzerinde aynı isim yazıyordu."

"Evet," diyerek ayağa kalktı Dexter. Yemek masasının yanındaki büfeye doğru yürüyüp, Aggie'nin neredeyse tıpatıp aynısı olan ahşap bir yelkenli çıkardı. "Bunun gibi miydi?"

"Tanrım," dedim hayretle. "Bu onun aynısı."

"Babam bunlardan birkaç yüz tane yaptırmıştı. Bir süreliğine hediyelik eşya dükkânlarında satıldılar. Onları göle getirir ve kendi kendilerine yüzmelerine izin verirdim. Dalgaların onları nereye götüreceğini düşünmek hoşuma giderdi – belki de okyanusa açılacaklarını düşünürdüm. Demek yelkenlilerimden birinin yolculuğu kızının ellerinde son bulmuş." Küçük tekneyi havaya kaldırarak gülümsedi. "Bu, kızının hoşuna gider mi? Elimdeki son tekne bu. Ve onu kızına vermekten mutluluk duyarım."

"Hayır," dedim çabucak. Ona Ella'nın artık burada olmadığını söyleyecek gücüm yoktu ve gözlerimdeki yaşları görmemesini umuyordum. "Teşekkür ederim, ama sizde kalsın. Sizin için anlamı büyük olmalı."

"Gerçekten," dedi Dexter. "Israr ediyorum." Elime tutuşturduğu yelkenlinin üzerindeki yazıyı okudum.

"Mary Jo," dedim gülümseyerek. "Kızımdakinin adı Agnes Anne'di. Ona Aggie diyorduk."

"Hepsi elle yazılmıştı," dedi Dexter. "Hepsinin farklı bir adı vardı. İşin komik tarafıysa, her birine babamın eski kız arkadaşlarından birinin isminin verilmiş olmasıydı."

Gülümsedim. "Ya," dedim tekrar yelkenliye bakarak. Ella'nın burada olsaydı ne söyleyeceğini hayal ettim. "İşte bu beklenmedik bir sürprizdi."

BELONGS TO KADIOS TEAM

"Seninle tanışmak da öyle," diyerek gülümsedi Dexter.

"Penny'nin defterini size bırakıyorum. Eğer isterseniz, arkadaşım Alex'in beni arabayla bırakabileceği bir ara sandığı da getirebilirim. Biraz ağır."

"Minnettar kalırım," dedi Dexter.

"Pekâlâ," diyerek kapıya yöneldim. Geri vererek onu gücendirmek istemediğimden, küçük yelkenliyi çantama koydum. "Tekrar teşekkür ederim, Dexter. Penny her nereye gittiyse, umarım onu ne kadar sevdiğinizi ve düşündüğünüzü biliyordur."

"Umarım," dedi Dexter.

O akşam, yemek için Fairview Caddesi'ndeki bir krepçide Alex ve Gracie ile buluştum. Alex iki adet jambonlu ve İtalyan peynirli krep isterken, ben de bir adet keçi peynirli, ıspanaklı ve domatesli sipariş ettim. Tezgâhın arkasındaki kadının krep hamurunu döktükten sonra tahta bir maşayla düzelterek, ona kusursuz, yuvarlak bir şekil verişini seyrettik. Çok geçmeden hamur kalınlaşıp kabarcıklar çıkararak, altın kahverengi bir renge büründü. Kadın üzerinde 3-5 yazan bir peynir kutusuna uzandı. Ardından başını iki yana sallayıp kutuyu rafın altına atarak bize baktı. "Neredeyse onu atmayı unutuyordum. Buzdolabının bir köşesinde bulmuştum. Son kullanma tarihi geçeli aylar olmuş." Yeni bir rendelenmiş peynir kutusu açarak, Alex'in krepinin üzerine serpiştirdi. Ama ben tarihi geçmiş peyniri düşünmüyordum. Benim aklıma takılan şey '3-5' rakamlarıydı. Aptalca olduğunu biliyordum. Bu yalnızca peynirin son kullanma tarihiydi. Fakat telefonuma Eski Ahit 3:5

BELONGS TO KADIOS TEAM

yazarak çıkan sonucu okudum: 'Kendi kavrama gücünüze değil, tüm kalbinizle Tanrı'ya inanın ve güvenin. Yaptığınız her şeyde O'nu görün ve bırakın O size yol göstersin.'

Size yol göstersin.

"Ne oldu?" diye sordu Alex, kadın kreplerimizi uzatırken.

"Yok bir şey," diyerek gülümsedim. Fakat eve doğru yürüdüğümüz sırada, James ve Ella'yı düşünerek derinlerimde bir sızı hissettim. Ve içimden küçük bir dua ettim. *Yüce Tanrım, eğer oradaysan sana yalvarıyorum, lütfen yolumu bulmama yardım et. Artık kaybolmuş hissetmek istemiyorum.*

BELONGS TO KANTUS TEAM

Otuz İkinci Bölüm

Ertesi gün telefona uzandım ve uzun, çok uzun zamandır korktuğum telefon görüşmesini yaptım.

"Merhaba, anne," dedim usulca, annemin sesini duyduğumda.

"Ada, sen misin?"

"Evet," dedim gözyaşları içinde. "Anne, bu kadar uzun zaman olduğu için üzgünüm." Onu mutfakta, yaşlı çınar ağacının olduğu sokağa bakan büyük pencerenin önünde dururken görebiliyordum. Ella o ağaca tırmanırdı. Onu, küçükken sallandığım salıncakta sallardım. "Çok özür dilerim..."

"Ah, tatlım," dedi annem. Sesindeki kırgınlığı duyabiliyordum. Ama öte yandan kabullenmeyi ve koşulsuz sevgiyi de hissedebiliyordum. Gittiği karanlık yoldan çıkıp gelebilseydi, benim de Ella'ya göstereceğim bir sevgiydi bu. "Lütfen, özür dileme. Hazır olduğunda arayacağını biliyordum."

Aslında hazır olup olmadığımı bilmiyordum. Sadece zamanının geldiğini biliyordum.

"Öyle içime kapanmakla hata ettim," dedim. "Ama bunun sizinle hiçbir ilgisi olmadığını bilmenizi istiyorum. Tamamen

BELONGS TO KAOTIC TEAM

benim hassaslığım yüzündendi. Sesinizdeki hüznü duyarsam, daha da kötü hissedeceğimden korktum."

"Anlıyorum," dedi annem. "Baban ve ben sadece seni ne kadar sevdiğimizi bilmeni istedik. Seni arayıp durmamızın sebebi buydu."

"Mesajlarınızı aldım," dedim. "Mektuplarınızı da öyle. Hepsini. Anne, sadece korkuyordum, sizinle o kaza hakkında konuşabilecek kadar güçlü olmadığımdan korkuyordum." Derin bir nefes aldım. "Şu an Seattle'dayım."

"Seattle'da mı?"

"Evet, sadece yaz için," dedim. "New York'tan ayrıldım, işimi bıraktım. Kaçıp uzaklaşmak istedim. Ve her şey umduğum gibi gitti. Anne, biriyle tanıştım. Adı Alex."

Ağladığını duyabiliyordum.

"Anne, iyi misin?"

"Evet," dedi. "Evet, sadece sesini duyduğuma çok mutlu oldum, tatlım, hepsi bu."

"Babama selam söyle, olur mu?"

"Söyleyeceğim. Seni ne zaman görebileceğiz?"

"Yakında," dedim. "Bu yıl Şükran Günü'nü birlikte geçirebiliriz diye düşünüyorum. Louise teyzem hâlâ o berbat güveçte fasulyelerinden yapıyor mu?"

"Bu onun özel yemeği, biliyorsun," dedi annem bir kahkaha atarak.

"Masada benim için de bir yer ayırın, olur mu?"

"İki kişilik olsun mu?"

"Henüz bilmiyorum," dedim, pencereden Alex'in evine göz atarak.

Sabah saatleri ağır ağır ilerlerken, Dexter'ı bir türlü aklımdan çıkaramıyordum. Pencereden içeri süzülen ışığı, *Catalina* tablosunun gümüş çerçevesine çarpıp yansıyordu. Yelkenliyi incelerken yıllar önce Ella'ya söylediğim bir şeyi hatırladım. Aggie'yi kaybetmişti. Okulda, markette, parkta, her yerde küçük yelkenlisini aramıştık. Onu bulmak için adeta bir New York City turu yapmıştık. Fakat yorucu arama çalışmalarının sonunda, Aggie evden, yatağın altından çıkmıştı. Bundan çıkarılacak ders ne miydi? Aradığımız şey çoğu zaman burnumuzun dibindeydi. İşte o an kafama dank etti. Birkaç gün önce Penny'nin sandığında bulduğum bir şeyi hatırladım. Onu sandıktan çıkarıp cebime koyarak iskeleye, bir hortumla *Catalina*'yı yıkayan Jim'in yanına koştum.

"Annen ve babanla konuşmam gerek," dedim nefes nefese.

"Ama onlar..."

"Jim, onlarla konuşmalıyım ve senin onayına ihtiyacım var."

Jim'in annesi beyaz, seramik bir çaydanlıkla çay doldurduğu fincanı bana uzattı.

"Teşekkür ederim," dedim.

"Gene bize eşlik edebilecek kadar iyi değil," dedi benim sormamı beklemeden.

"Ah. Bunu duyduğuma üzüldüm."

Jim, annesiyle bakıştı.

Naomi bacak bacak üstüne attı. "Pekâlâ, sana nasıl yardımcı olabilirim?"

"Evet," diyerek, sandıktan bulduğum Penny'nin bir fotoğrafını çantamdan çıkardım. "Bu kadını hatırlıyor musunuz?"

BELONGS TO KADIOS TEAM

Naomi sehpanın üzerindeki gözlüğünü taktıktan sonra fotoğrafa daha yakından baktı. Yüzünde gergin ve endişeli bir ifade belirdi.

Ardından fotoğrafı masanın üzerine bıraktı, gözle görülür bir şekilde sarsılmıştı. "Evet," dedi. "Onu tanıyorum. Yani, çok uzun zaman önce tanırdım. Adı Penny Wentworth idi. Dexter'ın karısıydı." Sanki bu isim nefesini kesmiş gibi durakladı.

"Biliyorum," dedim. "Dün onu görmeye gittim."

"Öyle mi?"

"Evet." Alex'in çektiği ve Naomi'nin kederinden iki büklüm olmuş göründüğü fotoğrafları hatırladım.

Naomi'nin gözleri nemliydi. Tıpkı okyanusun üzerinde güçlenen bir fırtına gibi, bakışlarında büyüyen ıstırabı görebiliyordum. Ardına saklandığı o sert görünümü kaybolmuştu. Jim ona bir mendil uzattı. "Sorun değil, anne," dedi. "Anlatmak zorunda..."

"O iyi mi?" diye sordu Naomi, oğlunu duymazdan gelerek.

"Evet," dedim. "Yani, durumuna göre iyi."

"Ne durumu?"

"Kalp rahatsızlığı var."

"Ah," dedi Naomi mendilinin ucuyla gözüne dokunarak. "Doğruyu bilmek istersen, ona âşıktım. Sırılsıklam âşıktım."

"Anne," dedi Jim, "lütfen. Babam duyacak."

Naomi elini kaldırarak onu susturdu. "Önemi yok. Bu ondan gizlediğim bir şey değil."

Jim başını önüne eğerek kucağındaki ellerine baktı.

"Evet, Dexter Wentworth'ü seviyordum. Ama bu bir hata, hem de korkunç bir hataydı. Sadece hastam olduğu için değil, aynı zamanda evli olduğu için de bir hataydı. Penny ile aralarındaki her şeyi yok ettim."

BELONGS TO KAOTIS TEAM

Jim, sanki bu itiraf kaldıramayacağı kadar ağırmışçasına kalkıp mutfağa yürüdü.

"Penny'de bende olmayan her şey vardı," diye devam etti Naomi. "Tatlı ve nazikti. Masumdu." Gergin bir şekilde kıkırdadı. "Onun gibi olmak istiyordum."

Naomi Jim'e baktı. "Çok üzgünüm, oğlum," dedi ağlayarak. "Olmak istediğim gibi bir anne olmadım. Beni affedebilecek misin?"

"Seni uzun zaman önce affettim," dedi Jim, tekrar annesinin yanına oturarak.

"Naomi, Penny'nin kaybolduğu gece neler oldu?"

Naomi, sanki anılar çok yakınında ve bir o kadar da acı vericiymiş gibi gözlerini kapattı. "Penny ve Dexter kavga etmişti," dedi gözlerini açarak. "Dexter öfkeden deliye dönmüştü. Onu kollarımın arasına aldım." Gözlerini kapatıp, sanki Dexter karşısında duruyormuş gibi havayı kucakladı. Bu hayal onu yatıştırmış gibi görünüyordu. Ta ki Jim konuşana dek.

"Ona birlikte olmadığınız sürece asla mutlu olmayacağınızı söylemiştin," dedi Jim annesine. "İşin ilginç tarafı, o geceden sonra mutsuzluğunun benimle bir ilgisi olmadığının farkına varmıştım."

"Ah, Jim, hayatım, elbette seninle hiçbir ilgisi yoktu." Naomi duraklayarak gözlerini iri iri açtı. "Dur bir dakika, sen bunları nereden..."

"Oradaydım," dedi Jim. "Sopamı ararken sizi birlikte görmüştüm. Sonra onu bulup tekrar iskeleye koştum. Ama çok geçti. Gitmişti."

Elimle ağzımı kapatarak başımı iki yana salladım. "Jim, neler olmuştu?"

BELONGS TO KADIOS TEAM

"Bilmiyorum," dedi Jim. "Babam oradaydı. Ağlıyordu. Onu ilk defa ağlarken görüyordum."

Derin bir nefes aldım. "Yani Penny öylece kayıp suya mı düştü? Bu hiç mantıklı gelmiyor. Yıllarca yüzen evde yaşamış biri olarak şüphesiz iyi bir dengesi olmalıydı."

Naomi'nin canını sıkan bir şey var gibi görünüyordu. Gözlerinin içine bakarak, "Bana ne düşündüğünüzü anlatın," dedim.

Dudağını ısırdı. Sanki anıları bir şişeye kapatıp saklamaya çalışıyor gibiydi. Ama şişe çatlamıştı bir kere. Tüm anılar dışarı sızıyor ve artık onları kontrol edemiyordu.

"Hayatımın en güzel ve en korkunç gecesiydi," dedi Naomi. "Dexter bana Penny'den ayrılacağını söyledi. Bir an, nihayet birlikte olacağımızı hayal ederek mutluluktan havalara uçtum. Tek düşünebildiğim buydu. Ama bir sonraki an, bu hayal sonsuza dek yok oldu." Mendiliyle gözlerini kuruladı. "Sonrasında... Kazadan sonra... Lenora ve Tom kapımızı çaldılar. Sanırım Dexter ile içeride olduğumu biliyorlardı, belki de herkes biliyordu. Bize olanları anlattılar. Daha önce bir adamın gözlerinde böylesine bir acı görmemiştim. Gömleğinin düğmelerini iliklemeksizin dışarı fırladı. Artık hiçbir şey umurunda değildi. Ben de umurunda değildim. Önemli olan tek şey Penny idi. Meraklı kalabalığı iterek onu takip ettim.

"Penny'nin ismini haykırarak öylece yürümeye devam etti. Ona daha fazla bakmaya dayanamadım," dedi Naomi. "O gece, Dexter'ı gördüğüm son gece oldu. Sonrasında evleri hep kiraya verildi."

Anladığımı belirtircesine başımı salladım. "Naomi, eğer

BELONGS TO KAOTIC TEAM

Penny... Eğer Penny öldürüldüyse, sence suçlusu kim olabilir?"

Naomi gözlerini duvardaki bir noktaya dikerek, derin düşüncelere dalmış gibi başını iki yana salladı. "Onu ağlarken gördüğümde anlamıştım," dedi. "Bunu gözlerinden okuyabiliyordum."

"Gene mi?"

"Evet," dedi Naomi, ardından yüzünü endişeli bir gölge kapladı. "Onu tutuklattırmayacaksın, değil mi?" diye sordu yalvarırcasına. "Sağlığı bu durumdayken yapamazsın."

Her şey çok hızlı gelişmişti. Ne yapacağımı bilmiyordum. Ama koşullar ne olursan olsun, Penny'nin adaleti hak ettiğini biliyordum.

"Polis hiç değilse ifadenizi almak isteyecektir," dedim. "Kayıtlara geçmesi için." Elimi, Naomi'nin elinin üzerine koydum. "Naomi, Penny o gece hamileydi."

"Tanrım," dedi Naomi. "Bunu bilmiyordum."

"Şimdi ne yapacağız?" diye sordu Jim.

Konuşmaya öylesine dalmıştık ki, Gene'in boğazını temizleyene dek mutfakta olduğunun farkına bile varamamıştık.

"Gene, hayatım," dedi Naomi. "Senin ayakta ne işin var?"

"Gidip teslim olacağım," dedi Gene.

Naomi başını iki yana sallayarak ayağa kalktı. "Hayatım, iyi değilsin. Yatağına dön. Senin..."

"Hayır," dedi Gene net bir şekilde. "Ne dediğimi biliyorum. Ne yaptığımı da öyle. Çok geç olmadan bunu itiraf etmeliyim. Bu yükü çok uzun zamandır taşıyorum, tatlım."

"Engel olmaya çalıştığım şey işte buydu," dedi Jim bana dönerek. Ne yapması gerektiğini bulmaya çalışıyormuşçasına başını salladı. "Seni korkutmak istemezdim, ama Penny hak-

BELONGS TO KAOTIC TEAM

kında o kadar çok soru soruyordun ki, o evde babamı suçlu çıkaracak bir şeyler olabileceğinden endişe ettim. Ona bir bak. Hapse girecek durumda değil."

"Sen," dedim Jim'e bakarak. "Evime girmeye çalışan sen miydin?"

"Evet," dedi Jim. "Yıllarca ailemin geçmişindeki bu korkunç gerçekten şüphelendim durdum. Bazen bunun bir rüya, sürekli tekrarlanan bir kâbus olduğunu sanıyordum. Ama aklımın derinliklerinde, çocukken ne gördüğümü biliyordum. O korkunç görüntü, babamın Penny'nin boğazına sarılmış elleri – hafızamda asla silinmeyecek bir iz bıraktı."

Naomi başını olumsuzca salladı. "Gene, hayır, bunu yapmana izin vermeyeceğim. Ne söylediğini bilmiyorsun. Yatağına dön." Ardından, Jim'e baktı. "Jimmy, kes şu saçmalığı. Babanı yatağına götür."

"Hayır," dedi Gene elini kaldırarak. "Bu aile uzun zamandır yaptıklarımın acısını çekiyor. Tekneler Caddesi'ndeki herkesi Jimmy'nin suçlu olduğuna inandırmıştım. Anlaşmaya sadık kalmalarının tek yolu buydu," diyerek başını yavaşça iki yana salladı. "Suçumu itiraf etmenin vakti geldi."

"Baba," dedi Jim. Yüzü kireç gibiydi. "Yani onlara benim..."

"Üzgünüm, evlat," dedi Gene.

Naomi ağlıyordu. Ayağa kalkıp Gene'in yanına giderek kollarını onun omuzlarına doladı. "Lütfen," diye yalvardı. "Lütfen, yapma. Polise gitme."

Gene, Naomi'nin yüzünü ellerinin arasına aldı. "Beni asla Dexter Wentworth'ü sevdiğin gibi sevemeyeceğini biliyordum," dedi titreyen bir sesle. "Penny giderse, Dexter'ın bu ilişkiyi sürdüremeyecek kadar vicdan azabı çekeceğini düşünmüştüm."

BELONGS TO KADIOS TEAM

Naomi başını iki yana salladı. "Hayır, Gene. Hayır, buna izin vermem."

"Ve yanılmadım," dedi Gene. "Ama bilmediğim şey, kalbinin sadece yarısının burada olacağıydı. Diğer yarısı daima Dexter'ı özlüyor olacaktı. Bunu hesaba katmamıştım." Gene hafifçe Naomi'nin çenesine dokundu. Fakat Naomi başını başka yöne çevirdi.

"Bunca zaman," dedi Naomi kocasının gözlerinin içine bakarak, "bunu *benim* için yaptığını sanmıştım. Penny'nin ayak altından çekilmesini, mutlu *olabilmem* için istediğini sanmıştım." Başını iki yana salladı. "Ama *kendin* için yapmışsın."

Gene ifadesiz görünüyordu. Fakat Naomi'nin kelimelerinin, yine sadece Naomi'nin erişebileceği yerlerine işlediğini görebiliyordum. Gene elbise dolabına yöneldi. "Gidip ceketimi alacağım. Evlat, beni polis merkezine götürür müsün?"

Jim ayağa kalkarak, "Baba," dedi. "Ben..."

Jim'in kolunu tuttum. "Bırak gitsin," dedim fısıldarcasına. "Buna ihtiyacı var."

"Ama sağlığı..."

"Polislerin bunu göz önünde tutacağına eminim," dedim.

Jim başını sallayarak onayladı. Onu babasının yanına giderken seyrettim. Bunun Jim için, hepsi için acı verici olduğunu tahmin edebiliyordum. Ancak bu sahne, bundan elli yıl önce yaşanmalıydı. Odada ağır bir hüzün hâkim olsa da, aynı zamanda bir rahatlama da vardı. Bunu Naomi'nin yüzünden okuyabiliyordum. Gene'in de öyle.

"Peki, baba," dedi Jim usulca.

"Sen doğru olanı yapıyorsun, Gene," dedim ayağa kalkarak.

BELONGS TO KADIOS TEAM

"Ah, Penny," diye haykırdı Gene. "Beni hiç affedebilecek misin?"

"Onun adı, Ada, baba," diye araya girdi Jim.

Gene bir an için afallamış görünse de başını sallayarak onayladı. "Elbette öyle."

Elimi cebime attım. Cebimde Penny'nin hastane bilekliğiyle birlikte, sandıkta bulduğum buruşmuş bir kâğıt vardı. "İşte," dedim Jim'e. "Bunu evde buldum. Sanırım sana ait."

Jim kırış kırış olmuş kâğıdı açarak, küçük bir çocukken çizdiği karikatürü inceledi. Elindeki, belki de bir zamanlar istenmeyip atılmış bir kâğıt parçasıydı. Ama yıllar sonra Jim'in yaşlarla dolmuş gözlerine bakarken, elinde kaybolan çocukluğunun en büyük hatırasını tuttuğunu görebiliyordum. Yüzü çillerle kaplı bu küçük çocuk, anne ve babasının kalp ağrıları arasında kaybolup gitmiş olsa da, Penny için önemliydi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Otuz Üçüncü Bölüm

Jim babasını polis merkezine götürdükten sonra, hızla fırlayarak Alex'in evine koştum. Ona Gene'in itirafını ve bütün olanları anlatmak için sabırsızlanıyordum.

Kapının önüne vardığımda nefes nefeseydim. Kapı tokmağını tuttuğumda, bir çift açık yeşil, topuksuz ayakkabı ve küçük, şirin UGG botlarını fark ederek durakladım. Mutfağı ve oturma odasını gören pencereden içeri göz attığımda, kalbimin ezildiğini hissettim.

Kellie çıplak ayaklarıyla ocağın önünde durmuş, büyük tencerede kaynamakta olan bir şeyi karıştırıyordu. Alex ve Gracie mutfak masasında oturmuş resimli bir kitaba bakıyorlardı. Herkes gülümsüyordu. Bu, mutlu ve huzurlu bir aile tablosuydu.

Bir adım geriledim. Nasıl olmuş da kendimi onların dünyasına sokabileceğimi düşünmüştüm? O kapıyı çalamazdım. İçeri giremezdim. Ben buraya ait değildim. Başımı iki yana sallayarak doğruca eve koştum.

BELONGS TO KAOTIC TEAM

"Joanie, benim," dedim telefonda. "Eve dönüyorum."

"Ah, tatlım," dedi Joanie. "Ne oldu?"

Gözlerimi ovuşturdum. Sesimin titrediğini duyabildiğini biliyordum. "Hiçbir şey," dedim. "Hayallerimin erkeğiyle karşılaştım. Ona âşık oldum. Ama bir ailesi var ve o yuvayı yıkamam."

"Ah," dedi Joanie. "Durumu yanlış anlamadığından emin misin? Onun boşandığını, eski karısıyla ilişkisinin bittiğini söylememiş miydin?"

"Bunun bir önemi yok," dedim. "Az önce onları birlikte gördüm. Üçü bir aradaydı. Küçük kızın anne ve babasına nasıl sevgiyle baktığını görmeliydin." Yanağımdan süzülen gözyaşını silmek için durakladım. "Aralarına giremem, Joanie. Akşamki uçağa yetişeceğim."

Sonraki birkaç saati eşyalarımı toplayarak geçirdim. Valizimi hazırladıktan sonra dolapları silip, lavabodaki bulaşıkları yıkadım. Alex'in bir gece önce kullandığı su bardağını kurulayarak, şefkatle rafa yerleştirdim. *Böylesi daha iyi,* dedim kendime.

Üst kattaki yatağı topladıktan sonra oturma odasına şöyle bir göz gezdirdim. Burayı özleyecektim. Jim. Ördekler. Göl. Doğan güneşle birlikte çiçek açan gündüzsefası. Verandaya çıkıp dizlerimin üzerine çöktüm ve gündüzsefasının beyaz çiçeklerinden birini koparark onu cebime koydum. Tekneler Caddesi'ni unutmak istemiyordum.

Kellie, Alex'in evinden çıkarken ayağa kalktım. Bir kaban giymişti ve çantası omzundan sarkıyordu. Kısa bir süreliğine durduktan sonra bana el salladı. "Merhaba," diye seslendi. Biraz şaşırmıştım. İkimiz de birbirimizi tanıyorduk, ama hiç konuşmamıştık. Ona ne diyecektim ki?

BELONGS TO KADIOS TEAM

"Merhaba," diye karşılık verdim.

"Gelebilir miyim?" diye sordu Kellie.

Gergin bir şekilde başımı sallayarak onayladım. Ne beklemem gerektiğini bilmiyordum. Kızından uzak durmam için bana yalvaracak mıydı? Ya da Alex'ten? Aramızda bir *ağız kavgası* mı yaşanacaktı?

Kendimi hazırladım.

"Bir dakika," dedi Kellie. "Hemen geliyorum."

Birkaç dakika sonra verandamdaydı. "Sence nasıllar?" diye sordu ayakkabılarını göstererek. "Onları Nordstrom'dan hiç düşünmeden, bir anda satın aldım. Ama açık yeşil? Pek emin değilim."

Gülümsedim. "Gerçekten çok şirinler." Kellie'den daha şimdiden bu kadar hoşlandığım için şaşırmıştım. Komik ve sıcakkanlıydı, bana Joanie'yi hatırlatmıştı. Ama yine de ona karşı temkinliydim. "İçeri gelmek ister misin?"

"Evet, teşekkürler. Seninle konuşabilmeyi umuyordum."

İçeri girdiğimizde Kellie oturma odasındaki bir koltuğa oturdu. Ben de kanepeye yerleştim. Kalbim deli gibi çarpıyordu. Kendimi okul müdürünün odasındaymışım gibi hissediyordum. Yüzündeki tebessüm sert bir ifadeye dönüşecek ve Gracie ile vakit geçirmememe için beni uyaracak mıydı? Yoksa benimle kadın kadına dertleşecek ve Alex'i hâlâ sevdiğini söyleyerek, geri çekilmem için yalvaracak mıydı?

İkimiz de aynı anda konuşmaya başladık. "Affedersin," dedim.

Kellie gülümsedi. "Sıkıntı verici bir durum, değil mi?"

"Evet," dedim çabucak. "Dinle, endişe etmeni istemiyorum. Bu gece gidiyorum, gerçekten."

Kellie şaşırmış görünüyordu. "Gidiyor musun? Neden?"

BELONGS TO KADIOS TEAM

"Aranıza girmek istemiyorum," dedim. "Aranızdaki sorunları çözmek için fırsatınız olmalı. Gracie için en iyisi bu."

"Sorunları çözmek mi?" Kellie küçük bir kahkaha patlattı. "Alex ve ben mi?"

Başımı şaşkınlıkla iki yana salladım. "Ben sanmıştım ki..."

"Ada, ben nişanlıyım," dedi Kellie, sol elindeki parlak, kocaman tek taşı göstererek. "Hayatıma devam etmeye başlayalı uzun zaman oluyor."

"Öyle mi?"

Kellie başıyla onayladı. "Dinle, Alex ile pek de huzurlu sayılmayan bir geçmişimiz oldu. Asla evlenmemesi gereken iki insandık. Ama bir şekilde evlendik ve bu evliliğin verdiği en güzel şey, Gracie oldu. Alex ve ben uzunca bir süre berbat durumdaydık, ama şimdi iyiyiz. Gracie de iyi. Bu arada, seni sevmiş."

"Gerçekten mi?" diye sordum. Kendimi jöle gibi yumuşamış hissediyordum. Bu kesinlikle yapacağımızı beklediğim türden bir konuşma değildi ve benim için en büyük, en beklenmedik hediye olmuştu.

"Evet," dedi Kellie. "Ben de sevdim. Alex bana senden, yaşadıklarından söz etti. Bu çılgın, dağınık ailemize girmeni olumlu karşıladığımı bilmeni istiyorum. Sen Alex'i mutlu edeceksin, bu da onu daha iyi bir baba yapacak. Çift taraflı kazanç."

Güldüm. "Durumu bu kadar yanlış anladığıma inanamıyorum."

Kellie gülümsedi. "Sorun değil. Şimdi önemli olan tek şey, kalıp buna bir şans vermen. Sence bunu yapabilir misin?"

Evet dercesine başımı salladım.

"Unutmadan," diye ekledi Kellie, "Gracie için yaptığın kurabiyeler gerçekten çok iyiydi. Tarifi yanında mı?"

"Hayır," dedim, "ama senin için getirebilirim."

BELONGS TO KADOS TEAM

"Lütfen," dedi Kellie. "Sonbaharda çıkaracağım bir kurabiye kitabı üzerinde çalışıyorum. Onu da dahil etmeyi çok isterim."

"İtiraf etmeliyim ki," dedim Penny'yi düşünerek, "o tarif benim değildi. Uzun zaman önce bu evde yaşamış bir kadına aitti."

"Oooh, tarih," dedi Kellie. "Daha güzel. Hikâyeler tarifleri her zaman zenginleştirir." Saatine göz attı. "Gitmem gerek," diyerek ayağa kalktı. "Editörüm yarım saat içinde Wild Ginger'da olacak." Eğilerek sağ ayakkabısının arkasını ovaladı. "Yeni bir çift ayakkabıyla üç blok yürümek zorunda kalırsam böyle olur. Bir yara bandın var mı acaba?"

"Su mu toplamış?"

"Evet," dedi Kellie.

Banyodan bir koşu yara bandı alarak Kellie'ye uzattım.

"Teşekkürler," dedi.

"Benimle konuşmak için buraya gelmen çok cesaret isteyen bir şeydi," dedim. "Bunu yapabilir miydim, bilmiyorum."

Kellie başını iki yana salladı. "Evet, yapabilirdin. Sen de küçük bir kız annesisin," diyerek gökyüzünü işaret etti. Sesini alçaltarak ekledi, "Alex bana anlattı."

Başımı olumlu anlamda salladım.

"Çocuklarımızın mutluluğu için her şeyi yaparız, biliyorsun."

Gözyaşlarımı tutmaya çalıştım. "Ne diyeceğimi bilmiyorum."

"Hiçbir şey söyleme," diyerek gülümsedi Kellie. "Git ve erkeğine sahip çık."

BELONGS TO KAOTIC TEAM

Otuz Dördüncü Bölüm

Jim öğleden sonra üçte, polis merkezinden tek başına döndü. Kellie gittiğinden beri iskelenin ucunda öylece oturuyordum. Jim'in ayak seslerinin gıcırtısını duyarak arkamı döndüm. Tekneler Caddesi değişiyordu, bunu hissedebiliyordum.

Jim şapkasını çıkararak göğsüne bastırdı. "Selam," dedi.

Ayağa kalktığım an gözlerim yaşlarla doldu. "Gene nerede, yoksa o– ?"

"Onu sorgulamak için tutuyorlar."

"Jim, çok üzgünüm," dedim. "Lütfen, inan bana, ben böyle olsun..."

Jim elini kaldırarak beni susturdu. "Hayır," dedi ıslak ve kızarmış gözlerle göle bakarak. "Hayır, bunun olması gerekiyordu. Polis merkezindeyken onu görmeliydin," diyerek bana döndü. "Sanki omuzlarından büyük bir yük kalkmış gibiydi."

Bunun nasıl bir his olduğunu düşündüm – her gün giydiği kurşun bir yelek kadar ağır olan sırrını nihayet sırtından çıkarmıştı. Ve bu Gene'in kalan kısa ömrünü parmaklıklar arasında geçirebileceği anlamına gelse bile, onun adına rahatlamıştım.

"Peki, ona dava açacaklar mı?" diye sordum. Penny adaleti

hak ediyordu, fakat Gene'in yaşı ve sağlığı için endişelenmeden edemiyordum.

"Polis memuru bana ona dikkat edeceklerini söyledi," diyerek alnını ovuşturdu Jim. "Ona nazik davranacaklar."

Birkaç dakika boyunca hiçbir şey konuşmadık. Jim'in yıllarca evim dediği bu yer hakkında neler düşündüğünü tahmin etmeye çalıştım.

"Sırada ne var?" diye sordum. "Tekneler Caddesi için? Senin için?"

Jim'in göle doğru tekmelediği çakıltaşı küçük bir su sıçratarak suya düştü. Penny'nin hâlâ burada olduğunu hayal ettim. Jimmy'nin çocukluğunun puslu hatıralarını ve yaşadığı acıyı düşündüm.

"Sanırım bir seyahate çıkarım," dedi Jim. "*Catalina* ile. Penny için."

"Bu çok hoşuna giderdi," diyerek gülümsedim. "Nereye gideceksin?"

Jim derin bir nefes aldı. "Önce Catalina Adası'na, oradan da, şey, bilmiyorum. Galiba rüzgâr nereye götürürse oraya."

"Kulağa hoş geliyor."

"Aslında," dedi Jim, "bu yolculuğa yıllar önce çıkmış olmam gerekirdi. Sanırım annem ve babam için endişelendim, ben..."

"Durma, git," dedim. "Gene'in herhangi bir şeye ihtiyacı olursa diye polislere iletişim bilgilerimi bırakacağım. Alex ve ben, Naomi ile ilgileniriz."

Alex ve ben. Bu hoşuma gitmişti.

Jim teşekkür ederek eve doğru yürümeye başladı. O gittikten sonra, ayaklarımın altındaki iskele tahtalarını inceledim. Buraya ilk geldiğim gün nasıl hissettiğimi, dizlerimin üzerine çöküp tek bir damla gözyaşım kalmayıncaya dek nasıl ağladı-

BELONGS TO KADIOS TEAM

ğımı hatırladım. Kendi yolculuğumu, Penny'nin yolculuğunu ve ikimizin de ev adını verdiğimiz bu iskelenin yolculuğunu düşündüm. *Ev.*

Başımı kaldırdığımda Alex'in bana doğru yürüdüğünü gördüm. Gracie hoplaya zıplaya ona eşlik ediyordu. Pembe bir tayt, gri bir eşofman üstü ve mor UGG botlarını giymişti. Ella onları görseydi çok severdi. Tabii babacığı Gracie'nin bu uyumlu kıyafetini sarı, fosforlu bir can yeleğiyle tamamlamıştı.

"Ah, güzel," dedi Alex, elinde anahtarlarıyla gülümseyerek. Otoparktan geliyor olmalıydı. "Biz de seni bulmayı umuyorduk."

Alex'in yanındaki güzel çocuğa baktım. Atkuyruğu şeklinde toplanmış sarı saçları sağa sola dağılmıştı. Tıpkı Ella'nınki gibi kocaman, neşeli bir gülümsemesi vardı.

"Merhaba, tatlım," dedim dizlerimin üzerine çökerek.

"Ada," dedi Gracie, "babamın sana âşık olduğunu biliyor muydun?"

Alex, Gracie'nin kapüşonunu çekiştirdi. "Bak sen, zavallı yaşlı babanı utandırmaya mı çalışıyorsun?"

Gracie sırıtarak kaçtı.

"Kellie ile konuştum," dedim.

Alex gözlerini kısarak bana baktı. "Öyle mi?"

"Bana onay verdi," diye devam ettim. "Tuhaf, ama buna ihtiyacım vardı. Sınırları geçmediğimi bilmeye ihtiyacım vardı. İşin içinde çocuklar olduğunda, bu önemlidir."

Alex başını olumlu anlamda sallayarak belime sarıldı. "Çok rahatladım," dedi. "Ben de seni ev işlerine alerjim olduğuna dair uyardığını sandım." Sırıttım. Bir süre birlikte sessizce Gracie'yi seyrettikten sonra, Alex elimi tuttu. "Kira

BELONGS TO KADOS TEAM

sözleşmenin yakında sona ereceğini biliyorum," dedi usulca. "Kalmanı sağlamak için ne yapabilirim?"

Bir an için bakışlarımı kaçırdım. Bu çok kışkırtıcıydı. Kalmak istiyordum. Jim'e burada kalıp anne babasıyla ilgileneceğime dair söz vermiştim. Fakat... Aynı zamanda kalbimde bir sızı da hissediyordum. Huzursuzluk veren, rahatsız edici bir histi bu. Ve onu sonsuza dek içimde taşıyabileceğim gerçeğini düşündüm. Ben de taşıdığım yükten Gene gibi kolayca kopabilmeyi isterdim. Sadece itiraf edip, ondan kurtulmayı dilerdim.

Alex elime bir öpücük kondurdu. "Seni alıkoyan şey ne, Ada? *O* mu?"

Ah, James, kalbimi, ömrümü senden başka biriyle paylaşabilir miyim? Naomi ve Gene'in evi sağımızdaydı. Naomi'nin saksı çiçeklerine baktım. Beyaz çiçeklerle dolu yeşil bir gündüzsefası sarmaşığı, toprak saksılardan birine sarılmıştı.

Bu iskeleye derinden bir sevgiyle bağlanmıştım. Penny'yi düşündüm. Çiçekleri görseydi ne derdi, nasıl hissederdi, merak ediyordum.

Alex'e cevap vermeye kalmadan, Gracie iskelenin diğer ucundan bize el salladı. "Baba!" diye seslendi. "Bakın ne buldum."

Alex ile el ele Gracie'nin yanına vardık.

"Bakın!" dedi Gracie tekrar. Dalgalarla sürüklenmiş, ortası bir tekne gibi oyuk olan tahta parçasını gösterdi. "Sadece bir yelkene ihtiyacı var. Sonra bir yelkenli olabilir! Gerçek bir yelkenli!"

"Tatlım, yelkenlilere meraklıysan yarın Jim'den bizi *gerçek* bir yelkenliyle gezdirmesini isteyebiliriz," dedi Alex.

Gracie sırıttı. "Gerçek bir yelkenli mi?"

"Evet," diyerek *Catalina*'yı gösterdi Alex. "İşte orada."

Gracie iskeleye bağdaş kurarak yanağını eline dayadı. "Keşke benim de bir yelkenlim olsaydı."

Ella'nın kıymetli Aggie'sini ve çantamdaki ikizi Mary Joe'yu hatırladım. "Dur bir dakika," dedim çantamın fermuarını açarak.

Dexter'ın bana verdiği küçük yelkenliyi çıkardım. "Bununla oynamak ister misin?"

Gracie'nin gözleri kocaman açıldı. "Gerçekten mi?"

"Haydi, al," dedim minik tekneyi ona uzatarak. Beyaz yelkeni, tıpkı Ella'nın değerli Aggie'sininki gibi sararmıştı.

İskeleden sarkarak yelkenlisini suya sokan Gracie'yi seyrettim. Onu ileri geri yüzdürerek oynamaya başladı.

"Onu sevdi," diye fısıldadı Alex.

Kolumu Alex'in beline dolayarak, başımı olumlu anlamda salladım. "O Dexter Wentworth'ün teknesiydi."

Alex şaşırmış görünüyordu.

"Sonra anlatırım."

"Baba," dedi Gracie, "yelkenlinin yanında ne yazıyor?"

Alex bana döndü. "Neden Ada'ya sormuyorsun?"

Küçük tekneyi elime alıp, üzerindeki yazıyı okudum. Belki de onu bininci kez okuyordum. "Leighton Gemicilik Şirketi," dedim. "Kızımın da tıpkı bunun gibi bir yelkenlisi vardı. Onun nereden geldiğini hiç öğrenemedik, ama bu ismi söylemeyi seviyorduk," diyerek gülümsedim. "Leighton. Söylemesi zevkli bir kelime, öyle değil mi?"

"Leighton," diyerek kıkırdadı Gracie. Bir süre sessiz kaldıktan sonra, dikkatle bana baktı. "Senin bir *kızın* mı var? Adı ne? Neden seninle birlikte değil?"

Alex elini omzuma koydu. Benim için endişelendiğini biliyordum, ama artık daha güçlü olduğumu hissediyordum. "Evet," dedim. "Onun adı Ella'ydı. Artık benimle birlikte yaşamıyor, çünkü cennette, babasıyla birlikte."

Gracie, sanki Ella'nın yüzünü hayal etmeye çalışıyormuş gibi gökyüzüne baktı. Ardından tekrar bana döndü. "Çok üzülüyor musun?"

"Evet," dedim dürüstçe. "Ve hep biraz üzgün olmaya devam edeceğim," diyerek Alex'e baktım. "Ama hayatta mutlu olacağım hâlâ pek çok şeyim olduğunu öğrendim. Ayrıca onu her gün göreceğim." Gracie'nin baktığı gökyüzünü işaret ettim.

Alex alnıma hafif bir öpücük kondurdu. "Gracie'ye dondurma sözü vermiştim," dedi. "Bize katılmak ister misin?"

İçimi yoğun, ağır bir duygu dalgası kapladı. Ansızın, Seattle'a gelmeden önce uzunca bir süre yaşadığım sessiz, tenha yuvama dönmek, kendime örmüş olduğum kozama çekilmek istedim. Ansızın o kaza gününü ve o gün Ella'ya dondurma sözü vermiş olduğumu hatırladım. Sesini duyabiliyordum. *Çikolatalı, üzerinde şekerleme de olsun.*

Alex'in arkasında uzanan iskeleye baktım. İskelenin başında, caddeye çıkan merdivenlerin yanında, birden Ella'yı gördüm. James'in yanında duruyordu. Belli belirsizdiler, önceki bedenlerinin parıltılı bir ışığı, sadece bir hologramı gibiydiler. Ama onları görüyordum. Ve bana gülümsüyorlardı. Mutlulardı. James beni başıyla onayladı. "Devam et, âşkım," diyordu. Ella bana el salladı. Gözlerim yaşlarla dolmuştu. Ve sonra gittiler.

Alex temkinli bir şekilde bana baktı. "Eğer dondurma istemezsen..."

BELONGS TO KAOTIC TEAM

"Hayır," dedim çabucak, gözyaşımı silerek. "İstiyorum. Dondurmaya hayır diyen biri olmayı asla istemem. Artık olmaz."

Alex elimi tutarak sıktı.

"Bakın," diye bağırdı Gracie. "Ördekler!"

Yanında Haines ile birlikte yüzerek önümüzden geçen Henrietta'yı seyrettik.

Üçümüz birlikte yürümeye başladık. Günlerden pazartesiydi ve hava durumu, yağmur ihtimali olduğunu söylemişti, ama sorun değildi. Tekneler Caddesi boyunca attığım her adımda, eski, ahşap iskele sessiz gıcırtılar çıkararak beni onaylıyordu.

Nihayet yolumu bulmuştum.

BELONGS TO KAOTIS TEAM

Sonsöz

PENNY

İşte oğlum kocaman olmuş, orada duruyordu. Union Gölü'nde ilerleyen yelkenlimde oturmuş, iskeledeki oğlumu seyrediyorum. Elbette teknem *Catalina* kadar büyük ve hızlı değildi. Rüzgârı derinden hissediyordu ve en ufak fırtınada, hava içine işliyordu. Ama eksiklerine rağmen bunca yıldır evim, yoldaşım olmuştu. Birlikte dünyayı dolaşmıştık ve bunu söylerken abartmıyordum. Güneşin doğuşunu Yeni Zelanda'da, batışını ise Capri Adası'nın kıyılarında seyretmiştim. Bir hayatım olmuştu. Hayır, genç bir gelinken hayalini kurduğum bir hayatım olmamıştı. Ama bana ait, yalnızca ve sadece benim olan bir hayat yaşamıştım.

Motoru durdurup gölde sessizce süzülürken Tekneler Caddesi'ne göz gezdirdim. Buraya ilk dönüşüm değildi. Sırf burayı görmek için her yıl uğruyordum. Görmek ve hatırlamak için.

Hayır, o gece boğulmamıştım. Gene suyun üzerine çıkmama izin vermediğinde az kalsın mücadeleyi bırakacaktım. Ama sonra, boğuşmanın ortasında, sanki zamanın durduğunu hissettim. Belki de durmuştu. İskelenin altına tutunmuş olan

BELONGS TO KAOTIS TEAM

küçük bir gündüzsefası sarmaşığı fark etmiştim. Tekneler Caddesi'nde geçirdiğim onca zaman boyunca, gündüzsefalarının gece çiçek açtığına şahit olmamıştım. Her zaman sabah güneşiyle birlikte çiçeklerini açar ve ay belirdiğinde, onları sımsıkı kapatırlardı. Evet, onlar gece çiçekleri değillerdi – ama o gece öyleydiler ve beni çağırıyorlardı.

Gene boğulduğumu düşünmüş olmalıydı. Neredeyse boğulmuştum. Neyse ki etraf, iskelenin altında yüzdüğümü göremeyeceği kadar karanlıktı. Nefes almak için suyla iskele tahtalarının arasındaki boşlukta yükselip alçalıyordum. Tekneler Caddesi'nin sakinleri benim ve kendi günahlarının yasını tutarken, gündüzsefaları bana arkadaşlık ediyordu.

İskelenin altındaki tomruklara sıkıca tutunarak ne kadar süre beklediğimden emin değilim. Uzunca bir süre soğuktan ve korkudan titredikten sonra, diğer iskeleye yüzebilecek cesareti topladım. Ve nasıl olduysa kimseye görünmeden, sırılsıklam bir halde Pete'nin Marketi'ne varmayı başararak tuvalette kurulandım.

Bir yabancı, Portland'a gitmek için ihtiyacım olan tren ücretimi karşıladı. Orada, California'ya, Catalina Adası'na gitmeme yetecek parayı biriktirmek için uzunca bir süre garsonluk yaptım. Tabii o zamana kadar bebeğimi düşürmüştüm. İlk sancılar, bir şeylerin ters gittiğinin işaretiydi. Collin'in ve benim olan bebeğimizin yasını tuttum. Ama sonradan bir bebeğimiz daha olacağını henüz bilmiyordum.

On bir yıl sonra, Collin'i Key West'teki marinada yeniden gördüğümde, bir hayalet gördüğümü sandım. Saçları uzamış, teni güneşten kapkara olmuştu. Geçen onca yıla rağmen, günün birinde onunla karşılaşma umudumu hiç yitirmemiştim. Her limanda Collin'i aramış, geçen her tekneyi incelemek için

dürbünüme sarılmıştım. Ve işte nihayet karşımda duruyor, hayretle bana bakıyordu.

O geceyi birlikte geçirdik, hayatımın en güzel gecesiydi. O gece bana oğlum Alex'i verdi. Ama ne yazık ki oğlunu hiç tanıyamadı. Ona hamile olduğumu bile öğrenemedi. Key West'ten yola çıkarak birlikte yelken açmayı planlıyorduk. Nereye mi? Bilmiyorduk. Önemli olan tek şey birlikte olmamızdı.

O sabah Collin yakıt almak için teknesiyle komşu limana gitmişti (*Catalina* değil, birkaç yıl önce öldüğümü düşünerek onu Jimmy'ye vermişti). Collin'in dönmesini bekledim. Ama bir türlü dönmedi. Korkuya kapılarak Sahil Güvenliği aradım. Ve onu dümenin üzerine yığılmış bir halde bulduklarını öğrendim. Eve dönüş yolunda kalp krizi geçirmişti.

O yıl, hayatımın en zor yılı oldu. Denizde bir başıma ve hamileydim. Bunu kabullenmeyi yüreğim kaldırmasa da tekneler, bebek büyütülecek yerler değildi. Birkaç yıl önce Oregon'da yaşadığım sıralar, hoş bir çiftle tanışmıştım. Bebeği onlara vermeye karar verdim. Çocukları olmuyordu ve bir bebek için yanıp tutuştuklarını biliyordum. Onlardan bebeğimi benim için büyütmelerini isteyecektim.

Bencilce davrandığımı düşünebilirisiniz, ama bundan başka yolum yoktu. Benim hayatım denizlerdeydi. Bugüne dek, karadan çok denizde yaşamıştım. Dalgaların ve deniz kuşlarının dilini, insanlardan daha iyi anlıyordum. Annemin en başından beri bildiği gibi, ben bir su bebeğiydim. Oğluma normal, sabit bir hayat sunmak, onun için yapabileceğim en iyi şey gibi görünüyordu. Bu yüzden yaptım.

Onu bıraktığımda Alex üç aylıktı. Onların çocuğu olarak büyütülecekti. Beni asla tanımayacaktı. Kabul ettim. Yine de yaptığım anlaşmanın pişmanlığını hayatım boyunca, her gün

BELONGS TO KANTUS TEAM

yaşadım. Al yanakları ve tıpkı babasınınkiler gibi sarı saçları olan Alex'i, Sandy Milstead'e verişimi hatırladım. Minik eliyle Sandy'nin yanağına dokunmuş ve beni daha şimdiden unutmuş gibi kıkırdamıştı.

Gitmiştim, ama geri geldim. Hem de çok kez. Alex beni hiç tanımasa da, ben onu tanıyordum. Anaokulundan mezun olduğunda, karanlık bir kuytuda oturmuş onu seyrediyordum. Üvey babasının ölümünden sonra ailesi Hawaii'ye seyahat ettiğinde, oraya yelken açtım. Sudan'da olduğu zamanlar, uğradığım her limanda haberleri takip ederek kahroldum. Ve sonra, Tekneler Caddesi'ne taşındığında göğsüm gururla kabardı. Olması gerektiği yer burası, babasının eviydi. (Elbette bu işte bir parmağım vardı. Emlakçısına ismimi vermeksizin, satılığa çıkarılacak bir yüzen ev olduğunu çıtlatmıştım. Gerisi tamamen kaderin işiydi).

Kanolarıyla yanımdan geçen bir çifti başımla selamladım. Artık insanların beni görüp tanımasından endişe etmiyordum. Güzelliğim solmuştu. Artık yaşlı bir kadındım. Bir zamanlar tanıdıkları Penny'nin yüzü kırışıklarla kaplanmış, başının üzerinde bir tutam gri saçı kalmıştı.

Fakat Tekneler Caddesi her zamanki gibi büyüleyiciydi ve bugün bir başka parlıyordu. İskelede yeniden aşk vardı.

Torunum Gracie küçük yelkenlisiyle oynarken kendi kendime gülümsedim. Onda kendimi görüyordum. O coşku, o canlılık, o gözler...

Uzaktan da olsa Ada'yı tanımıştım. Onu sabahları iskeledeyken seyretmiştim. Ağlarken görmüştüm. Derin, hassas, duygusal biri olduğunu anlamıştım. Benim gibi o da gündüzsefalarını seviyordu. Adeta onların dilini konuşurcasına, onlara nazikçe dokunuyordu. Şimdi başını Alex'in göğsüne yasla-

mışken onları seyrediyordum. Bu kadın, oğlumu seviyordu. Alex için umduğum tek şey aşktı ve onu bulmuştu.

Naomi'yi, hatta Gene'i bile affetmiştim. Hayat, öfkeyle yaşamak için çok kısaydı. Dexter'ı ise tahmin bile edemeyeceğiniz kadar çok düşünmüştüm. Bizimkisi zor ve karmaşık bir ilişki olmuş olsa da, içinde gerçek bir aşk barındırmıştı. Çok geç olmadan onu ziyaret etmeyi düşünüyordum. Seattle'ın siluetine göz gezdirdim. Oradaki uzun binalardan birinin içindeydi. Belki de bugün giderdim.

Bir martı, teknenin başına yazdığım yazının hemen yukarısına kondu. Onları mavi bir boyayla yazmış, her harfin kenarlarını altın rengiyle çerçevelemiştim. Denizde geçen onca yılın ardından rengi solsa da hâlâ okunaklı ve hâlâ teknem için mükemmel bir isimdi: *Gündüzsefası*. Kurumuş bir deniz yosununu elbisemin koluyla silip, kendi kendime gülümsedim. Hayır, bir zamanlar hayalini kurduğum bir hayat yaşamamıştım. Ama güzel bir hayat yaşamıştım. Benim hayatım. Ve her limanda, her denizde, Tekneler Caddesi'nin bir parçasını yanımda taşımıştım.

